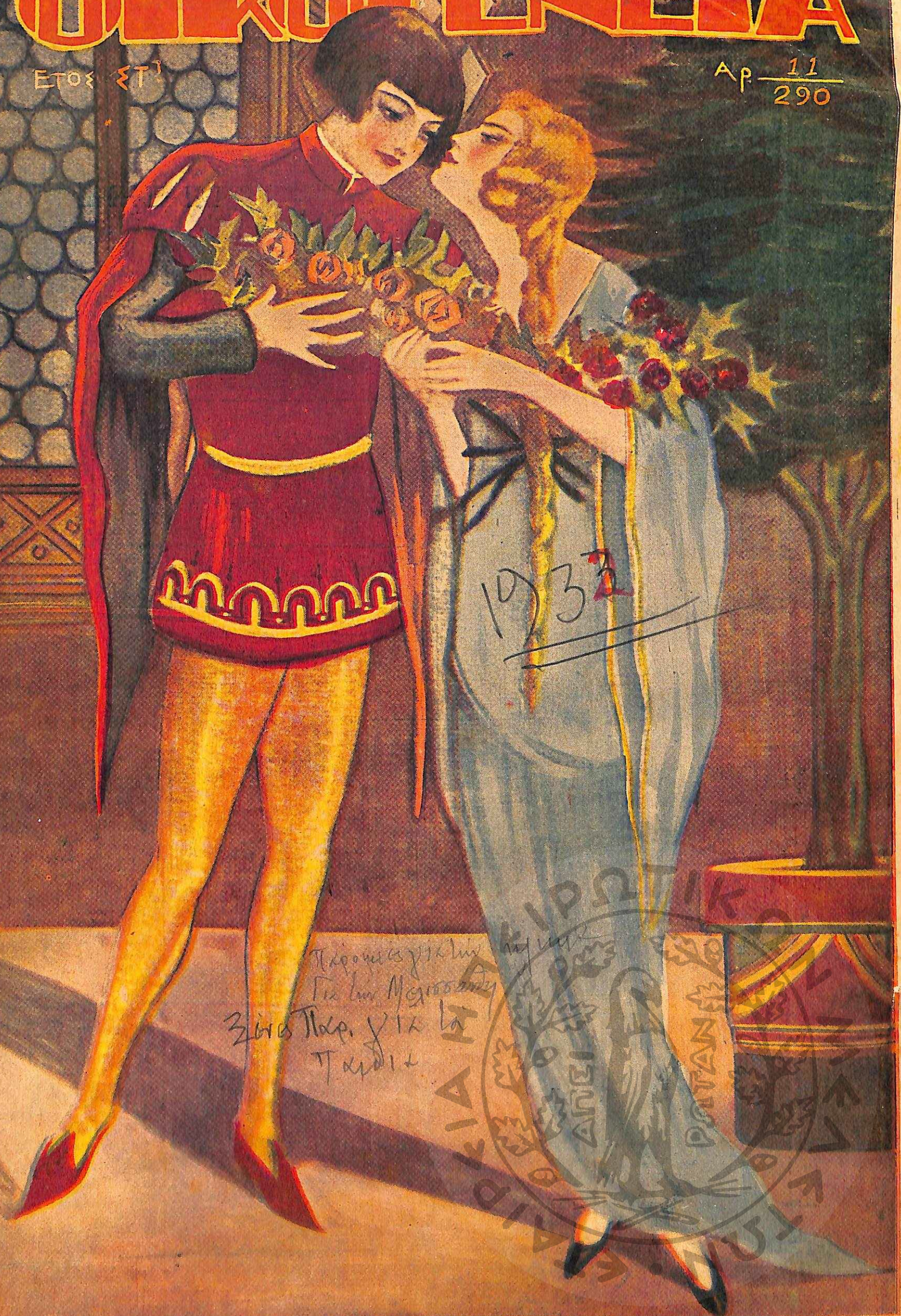

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Αρ. $\frac{11}{290}$

Πρόσφερε για την
Για την Μεγαλειότητα
3600 Παρ. για να
Παράτα

ΠΑΡΑΝΟΜΟ
ΑΠΟΚΡΕΙΝΕΙ

ΚΟΜΩΤΗΡΙΟΝ

FEMINA

Τὸ ἐκλεκτὸν Κομωτήριον
FEMINA
ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν δι-
εύθυνσιν τοῦ κ. Κ. ΓΕΜΕΝ-
ΤΖΑΚΗ, σὰς προσφέρει ἀντὶ
100 Δραχμῶν μηνιαίως

3 ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ
κοπή δὲ καὶ ΟΝΤΟΥΛΑΣΙ-
ΟΝ ἀπεριόριστον.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 37
ΑΡ. ΤΗΛ. 68-04 : 22-415

ME TO BOYNTER WUNDER

διατήρησε τὴν ἀμορφίαν τοῦ
προσώπου σου. Ἐξαφανίζει πα-
νίδες, ῥινομαυρία, ἑσθάνη-
λα, λευκῆς, σκαμνιά, ὡς ποτὶς
ἔχειν. Παρελθὺ ἐν ὅσῳ τὸ
κεντρίκι γαρμακεῖα ἀντὶ 60
ἢ 65 δὲ τὰς ἐπαρτίας.

ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ "BOYNTER"
Λοιοῦ 72 (Πρόδρομος) τηλ. 63-63

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡ/ΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 209

Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους
ἀστικάι ὑποθέσεις παρ' ἀπασί τοῖς
ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Εἰδικότης : Φορολογικαί, Διοική-
τικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑ-
ποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖον 8-9 π.μ.
καὶ 4-5 μ.μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.

Μενάνδρου 27-Ἀθήναι, Τηλ. 1-68

ΕΝΑ ΚΑΣΕ
ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ

Θεραπεύει : Γρίπην, κεφαλῖνον, δοντόπο-
νον, ῥινορρινίαν, οὐρετιμῶν, γεννητὴν ἀτονίαν,
νευρῶς διαταραχάς.

ΚΑΤΑΠΑΝΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙ-
ΠΛΟΚΗΣ.

Πολεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

Γενική Ἀποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ, Κερασίων 11, ΑΘΗ-
ΝΑΙ. Τηλ. 72-19.

ΔΕΝ ΒΑΖΩ ΠΟΥΔΡΑ
ΠΑΡΑ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΙΔΟΥ Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΜΟΥ

Δὲν στενοχωροῦμαι πιά διὰ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης μου
καὶ τὴν λιπώδη δὴν μου. Ἐν τούτοις, δὲν μεταχειρίζομαι
πούδρα παρὰ μίαν φορὰ τὴν ἡμέρα. Καμμιά γυναῖκα δὲν ἔ-
χει ἀνάγκη νὰ πούδρωται συχνότερα, ἐφόσον ἀναμιγνύει
στὴν πούδρα τῆς προτιμήσεώς της ὀλίγη ἀφρόκριμα γιὰ νὰ
κάμνη νὰ κρατᾷ. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν περιέχει mousse de
crème, ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁσίαν ὅπου χρειάζεται γιὰ νὰ κρα-
τᾷ. Τὴν προτιμῶ προσωπικῶς διότι τὰς ἄλλας, λόγῳ τοῦ
φθέσκον θυμασίου χρώματος ὅπου δίδει. Καίτοι ἀόρατος,
προσκολλᾶται στὸ δερμα καὶ κρατᾷ, παρὰ τὸν ἀνεμὸ καὶ τὴ
βροχή, μένει δὲ ἀκόμη ὅταν χορνεῖ κανεῖς καὶ ἰδρώνει σὲ
μιά υπερθερμασμένην αἰθούσαν.

Ἡ ἀφρόκριμα, τὴν ὁσίαν περιέχει ἡ κρέμα Τοκαλὸν, ἔ-
νεργεῖ ἐπίσης ὡς τονωτικὸν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν
βοηθεῖ ν' ἀταλλάγη ἀπὸ τοὺς διασταλμένους πόρους. 3,000,
000 ἀπὸ τίς φαιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου χρησιμοποιοῦν
κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν.

Τὰ συμπτώματα Τοκαλὸν περιέχουν τώρα mousse de crème.
Ἡ πούδρα καὶ τὸ κόκκινον προσκολλῶνται ἀρίστα στὸ πρό-
σωπο. Πρόκειται διὰ κατὰ τὸ νεώτερον, τὸ διαφορετικόν, τὸ
καλύτερον.

Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηντοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὸς Κε-
ραλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι
ἡ Arteriovascine Dr Cilimbaris.

Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοδραστικῆς Τσι-
λιμπαρίνης, ἀνευ διαίτης καὶ ἀφαιμά-
ξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ
λουτροῦ.

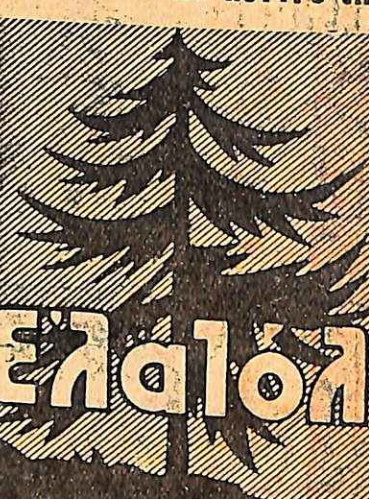
Τὴν συνιστοῦν οἱ διατρεπέστεροι
ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶναι ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμα-
κεία.

Ἀντιπρόσωπος :
Σ. ΒΟΥΣΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντί-
νου 15, Ἀθήναι.

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Ελαιόλαιο

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ
ΠΕΥΚΗΣ Κ ΕΛΑΤΗΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Ξεκουράζει τὸ σῶμα.
Ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν
ἰδρώτα.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Καί εἰς τὰς πέντε ἡμέρας πλένουν μέ Persil!

Γ. ΑΝΤ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ, ΑΘΗΝΑΙ
Παρακαταθήκη. Πάτρι : Β. Φωτόπουλος, Πατρέως 66
Φεο)νίκη : Καραβίδας καὶ Σία. Στοά
Φοργύλου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ Διπλωματοῦχος Μοδίστρια γυναικείων φορεμάτων
ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της ἐπὶ τῆς δοδο Βουλῆς
37α καὶ ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας της.
Θὰ εὐρίπτε ἐλα τὰ Παρισιὰ Μοντέλλα καὶ Τρυάλ.
Ἐργασία μὲ γούστο, εὐσυνειδησία καὶ μὲ τιμὰς
λογικὰς.

Μία ἐπίσκεψις θὰ Σὰς πείσῃ.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 11 (290)

Οἰωνογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
> ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ 80	ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
> ΕΞ ΟΣΤΕΡΙΚΟΥ 6		ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
> ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6		
> ΑΛΓΕΙΡΗΣ 30	ΚΥΡΙΑΚΗ, 13 Μαρτίου 1932	
> ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30		

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φῶλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

Πολλοὶ ἀναγνώσται μὰς μὰς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μὰς καὶ νὰ ἐγγράφωιν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικoῦ μὰς, ἀλλὰ δυσκολεύον-
ται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχομεθα τὰς ἐπιταγὰς τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων,
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰσδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

ΟΙ... ΚΟΛΟΜΒΟΙ

Στὰ πολλὰ παλὰ χρόνια, οἱ ἄνθρω-
ποι εἶχαν μὴ ἀληθινὰ εὐγενικὴν φιλο-
δοξίαν. Ν' ἀνακαλύπτουν καινοὺς γού-
στους, γῶρες μακρονέες καὶ ἀνεξερευνήτες. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύ-
χουν αὐτοὶ ῥιψοκινδύνευαν ἀσάνταστα,
θυσίαζαν τὴν ἡσυχίαν τοὺς καὶ τὴ ζωὴν
τοὺς, πολλὰ φορὲς. Τὴ φιλοδοξίαν αὐ-
τῶν ἐξερευνησέων καὶ ἀνακαλύ-
ψεων τὴν ἀπόχτησαν τελευταῖα καὶ
οἱ Ἀθηναῖοι... λόγιοι. Ψάχνουν ν' ἀ-
νακαλύψουν... καλὲντα. Εὐκόλῃ δου-
λεῖα, μὰ τίς ἐννῆα Μοῦσες. Γίνεσται
φιλολογικὸς Κολόμβος μέσα ἀπὸ τὸ
γαρεῖο σου, χωρὶς θαλασσοπνέγματα,
ταλαιπωρίας καὶ θάνατον. Πίνει, τὸν
καφέ σου καὶ σκαμπανεβάσεις εὐχά-
ριστα καὶ λιγιστικὰ μέσα στὴν ἡμέ-
ραν θάλασσα τῶν στίχων. Τὰ ταξίδια
αὐτὰ ἐνα κακὸ ἔχουν μονάχα. Τὴ...
ναυτία. Μὰ ὅταν εἶσαι καλὸς ἐξερευ-
νητὴς, ξανοίγεις στὰ πελάγη τῶν
ποητικῶν συλλογῶν, χωρὶς φόβον καὶ
...ἐμετον.

Τέτοιοι λοιπὸν φιλολογικοὶ Κολόμ-
βοι ἀναδείχτηκαν τελευταῖα ἀρκετοὶ
γῆραιοι λόγιοι. Ἀνακάλυψαν διαφό-
ρους ποιητικούς νέους Κόσμους καὶ
τοὺς ἀνακήρυξαν σπουδαίους, γονίμους,
παραγωγικούς καὶ... δὲν συμμαζεύε-
ται. Ἡ μεγαλύτερη θύμω ἀνακάλυψις
εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐγένετο τελευταῖα. Οἱ Κο-
λόμβοι πολλοί. Κι' ἡ Ἀμερικὴ μὴ
καὶ ἡ ἰνδία. Ἡ Μεσοποταμία. Θεὸς μου,
τί ἀνιστάσεις καὶ τί φασαρία γύρω
ἀπ' τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν καὶ τὴ δόξα
της. Καθένας τὴν θέλει δική του καὶ
δόξα αὐτὴ καὶ ὅλοι μαζὶ ἀνακηρύττουν
τὴν νεαρὴν «ποιητικὴν» μεγάλην. Ἐνα
θῆλυκὸν Ἀραβικὸν μεγαλοφυῶς. Γεννή-
θηκε λοιπὸν μεγάλη ποιητικὴ στὴ
σφαχτὴ φιλολογικῶς καὶ μίξερον Ἑλ-
λάδα. Μὲ θαυμάσιον λόπην σὰς ἀ-
παντοῦς ὄχι. Οἱ στίχοι τῆς διδοῦς
Μεσοποταμίας — εἴχαμε τὴν ἡρωικὴν
αὐταπάτην νὰ τοὺς μελετήσουμε ὅ-
λους ἐμβριθέστατα — δὲν παρουσιάζουν
τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Κάποιον στιχοῦ-
ρικὴν εὐγένειαν, ἀξιολογῇ ἔστω, ἀν ε-
πιμένετε, δεξιότερη στιχοῦρικὴν ἢ
φύσιν παραγωγὴν καὶ τίποτε περισσό-
τερον. Λέπει ἀπ' τὰ ποιήματα αὐτὰ

καὶ λείπει ἐντελὸς — δυστυχῶς — ἡ
ευγενικότης. Σοὺ δίνουν τὴν ἐντύπω-
σιν μαθηματικῶν προβλημάτων, ἐπιτυχῶς
κατασκευασμένων καὶ λυμένων, ἀλλὰ
ἡ ποίησις δὲν εἶναι ἀριθμητικὴ πράξις,
εἶναι κατὰ τὸ ἀόριστον, τὸ πηγάζον,
τὸ συγκλονίζον. Ὑπάρχουν καὶ στίχοι
ὡραῖοι στὴ συλλογὴ τῆς διδοῦς Μεσο-
ποταμίας. Ἡ φαιδρία τοὺς ὥς αὐτὴ
εἶναι χωρὶς ψυχὴν, ἐξωτερικὴ, χωρὶς
βάθος. Τὰ ποιήματά της πιθανὸν νὰ
εἶναι ἄφρονα — καὶ αὐτὸς — ἀλλὰ
μὲ τούτο, ἀλλὰ
δὲν καταρθώνουν
νὰ μὰς συγχωή-
σουν, νὰ ὑψῶν
λήσου θωπύε-
ρα, νὰ μὴ δῶ-
σουν τὴν αἰθερία
ἐκείνην ὅπου καὶ
μὲτ' ἡμῶν καὶ
τοῦ πνεύμα-
τος. Παρόμοιοι
στίχοι γράφουν-
ται ἀρκετοὶ τε-
λευταῖα καὶ κα-
λύτεροι ἀκόμη.
Κανεῖς θύμω δὲν
σκέφτηκε ν' ἀ-
νακηρύξῃ τοὺς στιχοῦρας τῶν με-
γάλων. Πρὸς τί τότε ὅλος αὐτός ὁ θύ-
μω; Τὸ εἶπαμε. Εἶναι ὑδρα. Ὁ πα-
πᾶς ποὺ εὐλογεῖ τὸ πιστὸν τοῦ ἐκαλη-
στάτου — μὴν τὸ ξεχνᾷτε — εὐλογεῖ
συγχρόνως καὶ τὰ γένητα τοῦ. Μπο-
ρεῖ, νομίζετε, νὰ γίνῃ καλύτερος τῶ-
πος αὐτοεγκληματίας; Τὸ θεοῦ
τερο ἀκούη μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἰ-
στορία, εἶναι καὶ τὸ ὅτι δημοσιεύουν

τοὺς χειρότερος στίχους τῆς νέας,
γιὰ νὰ δείξουν τὴν ἀξίαν της. Κάποιος
μάλιστα ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐξε-
ρευνητὰς, βοήθη ὡς κατώτερο ποίημα
ἑλὴς τῆς συλλογῆς τῆς «ποιητικῆς»
τὸ καλὺτερό της ἔστω, τὸ πρωτο-πρῶ-
τον, τὸν «Ποιητὴν». Ἄν θυμᾶται καλὰ.
Θὰ σοὺ πῇ: Καὶ ποῖον βλέπεις ὁ
θρύβος αὐτός; Γιατί εἶσαι σκληρός,
θρύβος αὐτός; Διότι εἶσαι τὸν ἴδιον
ἴαζεθ; Ποῖον βλέπεις; Διότι τὴν ἴδιαν
τὴν νέα πρωτίστως. Ὑπενετα ἀπ' ὅλους
οἱ τοὺς τοὺς λι-
θωνοῦς, ἡ κα-
λὴ κόρη θ' ἀρη-
νιάστῃ. Θὰ μετα-
βληθῇ σὲ σελί-
κον. Θὰ περπα-
τᾷ καὶ θὰ γρά-
φῃ. Δὲν εἶναι μι-
κρὸν ποίημα ν'
ἀσπάζεσαι στὰ
καλὰ καθομένα
μὴ νέα, γὰρ τὴν
ἐστῆκαυστε ἀπὸ
τὴν ἡσυχίαν καὶ
τὴν γαλήνην της
καὶ νὰ τὴν ἐκ-
σπένδῃς σὲ τὴν
στοῖαν οὐρανούς.

Σκεφθεὶς τὴν πῶσιν της... Ὅσο ψη-
λότερον, τόσο χειρότερον.

Ποιητικὴ εἶναι, θὰ μὰς πῇ, ἡ διὰ
Μεσοποταμίας, στοῖαν οὐρανούς εὐρίσκε-
ται, εἰς τὰ σύννεφα περιπατεῖ καὶ ἐ-
κείθεν ἀπενεῖ τὰ ἐγκύματα. Ναι, ἀλ-
λὰ μὲ τὸν τελευταῖον θρύβον τὴν ἐξε-
σπένδουσιν ὑψηλότερα. Καὶ ἀναλογι-
ζόμεθα μὲ φρίκην τὴν προσγειώσιν
της...

Εἶναι βέβαια ἀναμφίβολον ὅτι στὴν
τελευταία συλλογὴ τῆς «ποιητικῆς»
ὑπάρχουν ἐγκατασκευασμένοι στίχοι
τοὺς ὁποῖους σπανίως συναντᾷ κανεῖς
εἰς τὰς συλλογὰς διαφόρων θαυματοποι-
ῶν νέων ποετῶν. Αὐτὸ εἶναι κατὰ
γὰρ μὴ νέα. εἶναι πολλὰ. Δὲν εἶναι ὁ-
μῶς καὶ λόγος τόσο θαυμάσιον, ἀπὸ
ποῦ κατὰ βάθος καὶ ματαίους. Ἀς
κλείσει συνεπῶς τ' αὐτὰ τῆς σ' ὅλες
αὐτὰς τὴν τυμπανοκρουσίαν ἢ «ποιη-
τικὴν». Κι' ἂς συνεχίσῃ τὸ ἔργο της
ἡσέα. Εἶναι ἡ πῶς εὐκαρινῶς συμβου-
λὴ ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ κανεῖς, ἡ
πλέον σωτηρία. Ἀς μὰς πιστέψῃ...
ΙΑΒΘ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ...

(Τὸς ΦΟΥΖΟΥΛΗ)

Μέσα σὲ ποῖον περιβάλλον ὑπάρχει ἡ
νὰ τραντάχῃ ποὺ νᾶναι λαμπρό-
γλαυκὸ καὶ νὰ μπορῇ νὰ παραβῇ μὲ
τὴν ὡμορφίαν σου; Ποῖο ροδόπαιδιον
ἔχει τὸ χεῖμα τῶν χειλῶν σου τὸ
πλὺκὸν καὶ ἀκόμη;

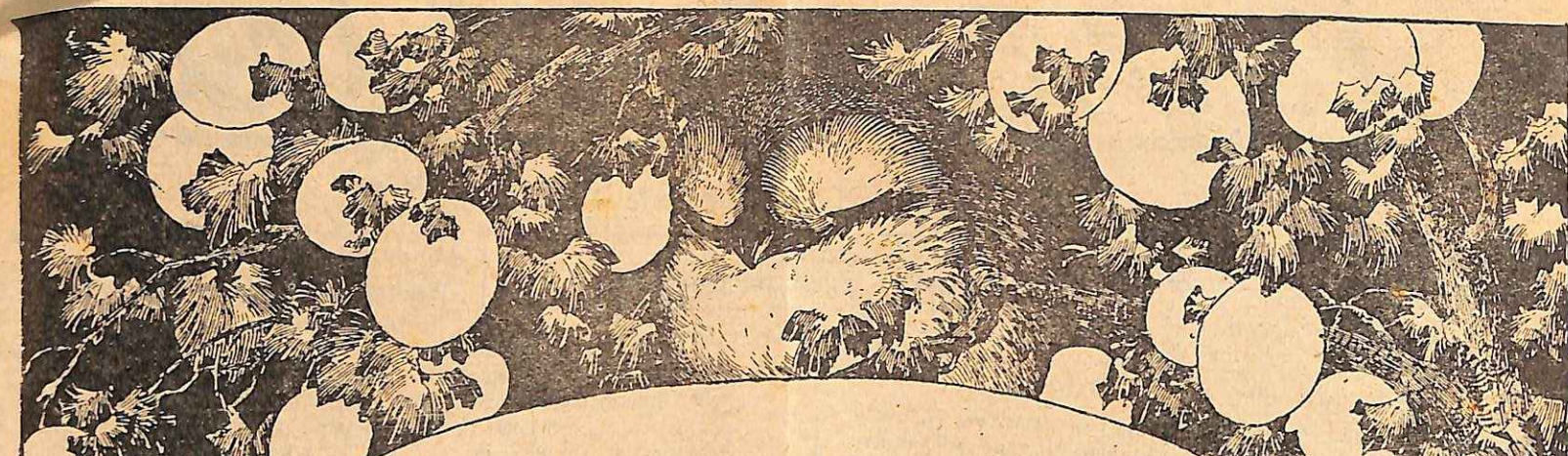
Σὲ ποῖον παράδεισον θάναται ἔνα
καρπὸς ποῖνα καὶ ποῖον ἄλλο; νὰ
καταβῇ στὴ λυγρότητα τοῦ μὲ τὸ κο-
μῆ σου; Καὶ σὲ ποῖον ποῖνα τὸν καρ-
πὸ θὰ ἀπαρτίσω γὰρ θωρὸ τὸ λακκάκι
τοῦ σκαμνοῦ σου;

Ποῖος ἀγνῶτος ἀποφάσκει ποτὲ
νὰ γίνῃ σιλόνατος τέτοιοι δημίου σπᾶ-
σενα. Τίνας δρῶν τοῦ μαχαίρι μπο-
ρεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ λεπιδὶ τῶν
ὀφθαλμῶν σου;

Σὲ ποῖον συμπόσιον ἔφευ ποτὲ λα-
μπρὰ ἵσα σὺν τῷ ἀνταστή σου;
Ποῖα λαμπρὰ ἔβγαλε φῶς λαμπρό-
τερον ἀπὸ τὸ προσῶπόν σου;

Σὲ ποῖον μένος τῆς γῆς ὑπάρχει ὁ θ-
σαυδὸς παροῖος μὲ τὴν θεϊκὴν σου
κρίσιν; Σὲ ποῖα γαλήνη δόξα σου ὑ-
πάρχει τέτοια ἀλλοιῶς, σὺν τῷ δικῷ
σου ποὺ προσοβόλουν;

Τίνας υψοῦς μὲν ὑπάρχει τ' ἀπὸν
σπᾶν τ' ὄρατ' ἐπ', ὁ Φουζούλης;
Σὲ ποῖα λιλὸν ἀπὸν τοῦ τοῦ καλὰ δι-
στα ὁ βῆς ποῖον τοῦ σπᾶν τοῦ
σου, φανερὴ ἐρωταυμένῃ ποιητῇ...

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Τί γράφει ο Άλεξίς ντε Βαλλόν στις ταξιδιωτικές εντυπώσεις του. Ο εξευρωπαϊσμός της κοινωνίας των Αθηνών. Η Αττίδα εντυμμένη κομψότερα από τις Παρισιανές. Τα σαλόνια, ή συναναστροφές και οι χοροί. Τά... διαφανή στίβια. Το κουτσομπολιό των Αθηναίων. Το σεβαστό και το εύθυμο σαλόνι, κτλ. κτλ.

"Όσοι πιστεύουν ότι η Αθηναϊκή κοινωνία εξευρωπαϊσμένη κατά τα τελευταία χρόνια κι' ότι άλλοτε ή συνήθειες της και τα έθιμά της δεν διέφεραν καθόλου από των άλλων πόλεων της Ανατολής, έχουν μεγάλο λάθος.

Λίγα χρόνια μετά την ανακήρυξη των Αθηνών ως πρωτεύουσας του Κράτους, όταν ακόμα ζούσαν οι αγωνιστές της ανεξαρτησίας κι' ο βασιλεύς Όθων ήταν ακόμα νεαρότατος, η Αθήνα είχαν αρχίσει κιόλας να εξευρωπαϊσθεί. Η συνεχής επικοινωνία της με τα μεγάλα κέντρα της Ευρώπης, είχε αλλάξει σ' αυτήν πολλά πράγματα.

Μιά θαυμαστή εικόνα της κοινωνίας των Αθηνών κατά το 1843 δίνει στο βιβλίο των ταξιδιωτικών του εντυπώσεων ο Βέλγος συγγραφέας Άλεξίς ντε Βαλλόν, ο οποίος είχε έρθει στην ελληνική πρωτεύουσα κατά το 1842.

Ό ντε Βαλλόν μιλάει στο βιβλίο του για το κάθε τι που υπέπεσε στην αντίληψή του, για ζητήματα πολιτικά, κοινωνικά και κοσμικά, κάνει λόγο για τον ωραίο πύργο, που μόλις τότε είχε χτιστεί στη Πεντέλη ή δούκισσα της Πλακεντίας, ή ύποβα, όπως γράφει, διατηρούσε στην ιερή φλόγα των φιλελλήνων και μας δίνει μια γεμάτη ενδιαφέρουσα περιγραφή των Αθηνών.

Ο ντε Βαλλόν θιμάσκει στις Αθήνας κατά τα Καρναβάλια του 1842. Από το βιβλίο του λοιπόν παίρνουμε την παρακάτω ωραία κι' επίκαιρη σελίδα.

"Την ίδια ημέρα της αφίξεώς μου στις Αθήνας, δέχτηκα μία πρόσκληση για ένα χορό που θα γινόταν το βράδυ.

Η πρόσκληση αυτή μ' ευχαρίστησε, γιατί φαντάζομαι πως θα ικανοποιούσα την περιέργειά μου, βλέποντας πράγματα παρόμοια.

Ενώτος των άλλων, θά σπούδαζα τα έθιμα και τα έθιμα των συγχρόνων Α-

θηναίων, που μου ήταν εντελώς άγνωστα. Με αυτή την ελπίδα λοιπόν πήγα στον χορό, πιστεύοντας ότι οι άλλοι προσκεκλημένοι θα με διεσέδαζαν με τις αναπολιτικές εμφανίσεις των.

"Ενα αμάξι με μετέφερε στο σπίτι στο οποίο με είχαν προσκαλέσει. Κατά την εντελώς Παρισινή μόδα, δύο μεγάλα φώτα, τοποθετημένα άνω από την πόρτα της είσοδου, έλαμπαν για τους προσκεκλημένους. Στην είσοδο ένας υπερέτης με πολυτελή κι' επίσημη λιθόβρα έσπευσε να με βοηθήσει να βγάλω το παλτό μου. Ένας άλλος πάλι με ανήγγειλε στο άρκετα όμοιο σαλόνι, το επιπλωμένο κατά τον γαλλικό τρόπο.

"Όταν έμπήκα μέσα, ή συγκέντρωσις ήταν πειθ' εν απαρτία.

Οι άντρες ήταν όμοιομορφα ντυμένοι με μαύρο επίσημο ρούχο και κυκλοφορούσαν στη μέση του σαλονιού.

Η κυρίες ντυμένες, χωρίς εξαίρεση, εξωρωπαϊκά, καθόντουσαν στα καθίσματα.

"Όταν συνήλθα από την πρώτη μου έκπληξη και από το πρώτο σπινούρι συνείδημα που είχε κανείς

όταν μπαίνει σ' ένα σαλόνι, στο οποίο φαντάζεται ότι είναι ξένος, εκύταξα με προσοχή τα πρόσωπα.

"Έμεινα σάν ζηλιάρης, γιατί είδα πως ήξερα σχεδόν όλους τους προσκεκλημένους... Τις φυσιογνωμίες τους τις είχα ιδεί τουλάχιστον εκατό φορές. Ποι; Στην αρχή δεν μπορούσα να θυμηθώ... Άλλα ή ανάμνησής μου φωτίστηκε σιγά-σιγά... Έν πρώτοις αναγνώρισα έναν Έλληνα διπλωμάτη, τακτικό θαμώνα των Παρισιανών κέντρων, έπειτα έναν αξιωματικό του ναυτικού και ύστερα ένα σωρό νέους Έλληνες που είχαν σπουδάσει στη Γαλλία και που ήταν συμμαθητές μου.

Μετά των γυναικών, δεν υπήρχε καμιά... σχεδόν που να μην είχε περάσει ένα χειμώνα στο Παρίσι. Η κομψότητά τους ήταν άψογη και εντελώς Παρισινή. Μά, καθώς έμαθα κατόπι, κάθε δομάδα φτάνουν στην Πειραιά τα τελευταία μοντέλα και φουγιόρινα της Παρισινής μόδας.

Για να δοθώ μία ιδέα του υδατογισμού του κομψού κόσμου των Αθηνών, άρκει να αναφέρω ένα χαρακτηριστικό γεγονός.

Μία Παρισινή κυρία, της οποίας ή καλλονή της είχε περιφωρηθεί στο Παρίσι, θιμάσκει στις Αθήνας κατά τις ημέρες των Αποκριών, όταν δηλαδή θρισκόμουν κι' εγώ εκεί. Είχε κάνει το ταξίδι της Ανατολής για ν' αγοράσει σπορές αναπολιτικές.

"Όταν έφτασε στην ελληνική πρωτεύουσα, όλη ή γυναικεία κοινωνία των Αθηνών ανησυχούσε από φόβο μήπως φαινόταν καθυστερημένη στις τουαλέτες απέναντί της. Άλλά, σε μία έσπεριδα, στην οποία παρευρίσκατο και ή ξένη άριστοκρατία, ή τουαλέτα της Παρισινής λεζάνης βρέθηκε λιγώτερο της μόδας από τα φορέματα των κυριών των Αθηνών.

"Ο χορός άρχισε σιγά-σιγά... Οι καλεσμένοι χόρεψαν ελαφρότατα και χαριτωμένα γερμανικούς χορούς με μουσική του Στράους. Η έσπεριδα ήταν εύθυμη πολύ. Άλλά από χρώμα τοπικό δεν υπήρχε ούτε ίχνος... Καμιά λεπτομέρεια, τίποτε απολύτως, δεν μου θυμίζει την Ανατολή. Τα γαλλικά ήταν ή μόνη γλώσσα που μιλούσαν. Θά μπορούσε μάλιστα να περάσει κανείς από ένα κομψό μέγαρο της όδοϋ Αγίου Λαζάρου (ο δρόμος της τότε Παρισινής άριστοκρατίας) στο άθηναϊκό εκείνο σπίτι, χωρίς ν' αντίληφθ' καμιά διαφορά.

Η ύψηλή κοινωνία των Αθηνών είχε πολύ ελληνική, γεμάτη ζωή και πρό παντός πολύ εύθυμη.

Τον χειμώνα, καθώς και την άνοιξη, οι χοροί, οι δεξιώσεις και τα γεύματα διαδίνονταν το ένα το άλλο, χωρίς διακοπή.

"Ένας Ιταλικός θίασος, άρκετά ύποφορος, φτάνει το φθινόπωρο στην ελληνική πρωτεύουσα, άφου περνά το καλοκαίρι με τα χειροκροτήματα των ντυλιτάντων της Σαύρης. Τα καρναβάλια, έδω είναι πολύ θορυβώδη. Το καλοκαίρι οι Αθηναίοι παραθερίζουν παρόμοιες στην Αίγινα ή στην Έλευσίνα.

Η κοσμική συγκέντρωση στις Αθήνας, γίνεται όπως στις μεγάλες

ευρωπαϊκές πόλεις, πολυπληθείς, με μόνη τη διαφορά ότι έδω μεταξύ των κοσμικών κύκλων έχει αναπτυχθεί μία οικειότητα άγνωστη στις δικές μας κοινωνίες.

Αυτό δίνει στις έσπεριδες ένα ιδιαίτερο θέλητρο, αλλά καμιά φορά προκαλεί και έπεισμένα. Η συνάρεια ανθρώπων με περιουσία και θέσι διαφορετική, δημιουργεί μικροζήλιες, που ξεσπών καμιά φορά άπάνω στην ώρα του χορού ή της ύποδοξης...

Στάς Αθήνας, όπως σ' όλες τις μικρές πόλεις, τα σπίτια είναι, για να το πη κανείς έτσι, κάπως... διαφανή. Η συνήθειες και ή ζωή του καθενός είναι γνωστά σε όλους και καθώς λείπουν τα θέματα στις συζητήσεις, μιλούν πολύ ο ένας για τον άλλο. Η εύκολη αυτή δίνει πολύ συχνά εύκαιριες στην κακολογία. Τα χρονικά των Αθηναίων σαλονιών είναι πολύ πικάντικα και αυτά τα μαθαίνει κανείς από την πρώτη ημέρα.

Έδω επικρατούν γενικώς τα Γαλλικά ήθη... Τα Ιταλικά ήθη αν και τα έχει δεχτεί πολύς κόσμος στην Ανατολή, συναντούν, στην κοινωνία των Αθηνών, πολλούς εχθρούς.

Έδω και λίγα χρόνια, μία μεγάλη Αθηναία κυρία, που δεν της άρεσε ή ελαφρότης των ήθων, αποφάσισε να ' ανακηρύξει. Έκανε δηλαδή ξεκαθάρισμα στον Αθηναϊκό κόσμο, και δεν άνοιξε το σαλόνι της, παρά στην άφογη κοινωνία.

Πολλοί νέοι όμως επαναστάτησαν κατά της νέας αυτής τάξεως των πραγμάτων και ή πιο ωραίες κυρίες, δεν φάνηκαν καθόλου ενθουσιασμένες με τον πουριτανισμό αυτό της Αθηναίας άριστοκρατίας.

"Έτσι ή Αθηναϊκή κοινωνία χωρίστηκε στα δύο και κοντά στο... ήθικα και σοβάρω αυτό σαλόνι δημιουργήθηκε άμεσως κι' ένα άλλο, που ήταν το πιο εύθυμο. Δύο κόμματα σχηματίστηκαν, άλλ' αυτό το πράγμα γίνεται πολύ συχνά στις Αθήνας, για το κάθε τι και για το τίποτε...

Ο Άλεξίς ντε Βαλλόν γράφει ωραία πράγματα ακόμα για την Αθήνα του Όθωνος. Άλλά εκείνο που θα φανή παραδοξο σε πολλούς σήμερα, είναι ότι, οι παππούδες μας και ή γιαγιάδες μας, που είχαν πολλά άλλα ωραία χαρακτηριστικά που λείπουν από τους συγχρόνους Έλληνες, δεν ήταν λιγώτερο Ευρωπαίοι από μας στις αρχές του 1842, πρό ενομήμοντα δηλαδή όλκληρών ετών!...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Πρόχειρη ιστορική συμβουλή.

—Σόσε με, γιατίό μου, γάθηρα!...

—Τί έπαθες;

—Κατάλαξε ένα φράγκο.

—Ήταν αλθινο ή ψεύτικο;

—Αλθινο.

—Αί, τότε, μή φοβάσαι, θά... πε-
ο ά σ'!

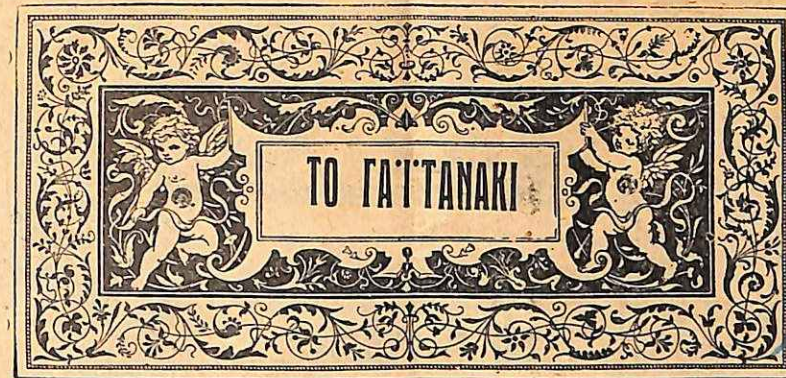
Ο Θεοδόχης στο συγγραφέα:

—Θά προτιμούσα ο ήρωας του έργου σ' ν' αυτοκτονή με πιστόλι στην τρίτη πόδη, άντί νά δηλητηριάζεσαι.

—Γιατί;

—Γιατί με την πιστολιά που θά
ρίξη θά... ξοπνήσουν οι θεαταί!

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ριγμένο δίπλα στον ώμο, έλασινό, με τα χρωματιστά γαϊτανάκια τυλιγμένα τριγύρω του, φέρνεται σάν φοβίμ, αλθινο φοβίμ του καιρού και του κόσμου, με κομπομυή σαν κι' αυτό άθλια κι' έλασινή, στους δρόμους και στα τσίστερα της Αθήνας.

Από την πρώτη μέρα που μπαίνει το Τριωδι ως την Καθαρή Δευτέρα, που τελειώνει της τρέλλας ή γιορτή, με την καμήλα και τα ρόπαλα, έρχεται το γαϊτανάκι να συμπληρώσει την άθλια της αθηναϊκής αποκηρύξεως διασκευάσεως.

Οι άντρες που το πλέκουν, ντυμένοι με παράδοση στολή ξεθωριασμένη, στενή, με σούφρες και φουγιόκια, με κορδέλλες και κομπιλά, άλλα και με μπανιόματα και ράμματα, με λήδες και κορινναχτούς, άγριοσώσωποι και μωρομούστακοι, ιππότες θέλουν να φανούν και φαίνονται μπεγλιδωάνηδες.

Η άντρογοναίκες που το ξεπλέκουν με τα κοντά τους

φουστάνια και τις άνοιχτές τραχηλίες και τις κοντές σουφροσπένωτες μανίκες, το καπελλίνο με την ξεθωριασμένη γάζα και το μουσταρεμένο φτερό, τα μαλλιά τα ψεύτικα, ξεπλε-

κα κι' άψυχα σαν άλογουρά άρραστειωκή, κάτω από τιν ποδόφυρο τις άντζες με τις μιστόμαδες κάλτσες και τα παπούτσια καταλασπωμένα, κι' έπάνω στην τραχηλιά τα στήθη τα ήλιοχαμμένα, και το λαμό τον άιγιο και άδριαστικό από την κουρνιαχτό και τον ήρωτα, και τα υπέρτατα ' άκου-
φα, θέλουν να φανούν πρωτόγαλτες παρόνεες και μοιάζουν ξεσηγμένα και παραλυμένα πλάσματα της κάτω γειτονιάς.

Κι' ο μουσικός ή άθλιος, που φουά συνπροσέχεται το πλέξιμο και του χορού το άνοστα χορευ-πρόγραμμα και κλωθογυρίσματα και γράζει το βογγητό του σαν φρομμάσια μεγαλήτριου ταχτι-
κή και μονότονο, και ο πηληγάτος που συνάζει των καλέδων θεατών τις πεντάρες, συμπληρώνουν τη σαλή εικόνα και κινούν την άθλια

και την άγανάκτηση.

Μόνον ή σπιτονοικοκυρά μου, ή κυρά Σταματική, τρέχει έξαλλη σέροντας στην πλακοστρωμένη αυλή τα τσόκαρά της, θρονιχτά πελεκητά και σαλεύοντας ' όλοστούγγυλο σώμα της σαν σπαραδούρα σιδερωμένη στο βυθό, μόλις άκούσει το μονότονο ήχο και των ποδιών το θρόντο να προβάλλη στο στενό μας δρόμο.

Κι' έχει μάλιστα την καλωσύνη να φωνάζη άθλιατική και τους γειτόνους της να ιδούν το θέαμα, να κράξ' τις άλλες γειτονίτσες, να

χτυπά στα παράθυρα πολλών και να κόβεται και ν' άπορη ή δόλια π'ς βρίσκεται ακόμα κόσμος τόσο ανίσθητος να κάθεται μέσα στη θορυβία του όταν έξω πλέκεται το γαϊτανάκι.

Κι' αλθινο πλέκεται το γαϊτανάκι έξω. Έκαστεδάστηκε μήνορα από τον ώμο, στάθηκε όρθο στη μέση του δρόμου, έπιασε καθένας ιππό-
της και καθένας ιπποτίσσο από ένα σχοινί και, σφουρίζοντας

το μουσικό, άρχίζει ο άνοστος χορός και το γαϊτανόπλεξιμο.

Γύρω τα παιδιά στέκονται, με τα χέρια στις τσέπες των φτωχικών φορεμάτων τους, με τα μάτια όρθια, έκπληκτα κι' εύχαριστημένα για το θέαμα.

Η γυναίκες της γειτονιάς από τα παράθυρα, τα λακωτά, προβάλλουν περιεργές με τα παιδιά στην άγκαλιά, άλλες στις εξώπορτες, και λένε τις κρίσεις τους και χασκορεύουν από παράθυρο σε παράθυρο κι' από έξω

πορτά σ' έξωπορτα κι' από λακωτό σε λακωτό.

Και πάλι, μόνον ή σπιτονοικοκυρά μου, ή κυρά Σταματική, στέκει τώρα άφωνα, προσεχτική, μαγεμένη, τρώει και ξανατρώει με την άπόλαυση ζωγραφιστή στο φεγγαρωτό πρόσωπό της, ώσπου να ριχτεί πάλι στον ώμο, τυλιγμένη στα χρωματιστά γαϊτάνια του, και με την κομπομυή, σαν κι' αυτό έλασινή και άθλια, να χαθή στον άλλο δρόμο, το γαϊτανάκι...

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το παιδάκι που είναι ενός έτους θα ζαίνει με την φτέρνα του, (τρέχοντας στο ύπαιθρο και αναπνέοντας καθαρόν αέρα).

(Ισπανική)

Ο σβέρκος του μικρού παιδιού πρέπει να σκιάη κανονικά.

(Δανική)

Η παιδική στενοχωρία διαρκούσε πολύ λίγο.

(Ολλανδική)

Το μικρό παιδί μπορεί να κερδίση πολλά απ' την ευχή της μητέρας του.

(Γερμανική)

Το παιδί που γεννήθηκε μέρα Κυριακή, δεν πεθαίνει ποτέ του από πληγή.

(Γαλλική)

Το δύστροπο παιδί πρέπει να δέσνεται σκληρά.

(Δανική)

Ο καρβόμπος πατέρας κάνει πονηρό παιδί.

(Σκωτική)

Καλύτερα να κλαίη το μικρό παιδί, παρά να κλαίνε οι μεγάλοι γι' αυτό.

(Δανική)

Τα παιδιά και οι τρελλοί είναι προφίτες.

(Γαλλική)

Τα παιδιά κι' οι μεθυσμένοι λένε την αλήθεια.

(Δανική)

Τα παιδιά και οι τρελλοί είναι εύτυχημένοι.

(Ισπανική)

Έχεις παιδιά; Έχεις άγνοιες και ποτέ σου δεν έχεις άνοις.

(Γερμανική)

Τα παιδιά και τα κλωσόπουλα πρέπει να τα τσιμπή συχνά κανείς.

(Δανική)

Τα παιδιά είναι ο πλούτος των φτωχών ανθρώπων.

(Αγγλική)

Τα παιδιά πρέπει να τα ξεφελάν κανένας με κογγύλια και τους μεγάλους με ψέμματα.

(Αυστριακή)

Τα παιδιά και οι τρελλοί λένε πάντοτε την αλήθεια.

(Γερμανική)

Τα παιδιά έχουν αυτιά πλατεία και γλώσσες μακρουλές.

(Αγγλική)

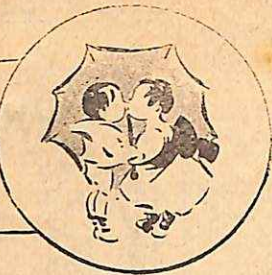
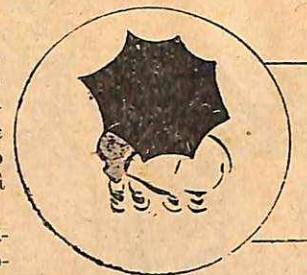
Κάθε παιδί γίνεται ότι κι' ή μητέρα του.

(Γαλλική)

Τα παιδιά φωνάζουν για μήλα και γι' άπιδία κι' οι μεγάλοι φωνάζουν για χρυσάφι και γι' άσπρη.

(Αγγλική)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΠΟΣΟ ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΘΕΛΓΗΤΡΑ;

Ένα... σπουδαίο ζήτημα που απασχολεί τους Αμερικανούς. Ο δημοσιογραφικός αγών των δικηγόρων και των δικαστών. Μία ούλη στο πόδι που αποζημιώνεται με 2.000 δολάρια. Να διατιμηθούν διά νόμου τα γυναικεία θέλγητρα. Πώς επλήρωσε ένα Ίνστιτούτο Καλλονής 2.000.000 αποζημίωσι σε μία πελάτιδά του. Το πάθημα της στενοδακτυλογράφου, κτλ. κτλ.

ΜΕΣΑ στην παγκόσμια κρίση και στα τόσα άλλα μεγάλα προβλήματα, τα οποία αντιμετωπίζει σήμερα η ανθρωπότητα, οι Αμερικανοί βρίσκουν καιρό να ασχολούνται με ζητήματα, τα οποία στον άλλο κόσμο φαίνονται άστεια και κομικά.

Ένα ζήτημα, παραδείγματος χάριν, με το οποίο ασχολούνται τελευταία οι δικαστικοί οι δικηγόροι οι πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών, δημοσιεύοντας άρθρα και διατριβές στις εφημερίδες και στα περιοδικά, εινε το εξής: «Ποιά εινε η αξία της γυναικείας ομορφιάς και ποιά η αξία κάθε γυναικείου θέλγητρου, χωριστά?».

Αφορμή στη συζήτηση αυτή έδωσε η απόφασις του Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου της Ουάσινγκτον — του Αρείου Πάγου δηλαδή των Ηνωμένων Πολιτειών — στην υπόθεσι της μίς Ρωξέρινας Σικά.

Η νεαρά και όμορφη αυτή Αμερικανίς ταξείδευε από καιρό με ένα άρτα μεγάλα και πολυτελή λεωφορεία αυτοκίνητα που έκτελούν τη συγκοινωνία μεταξύ γειτονικών πόλεων. Το λεωφορείο, όπως τα περισσότερα του είδους αυτού, ήταν εφοδιασμένο με ραδιόφωνο, για να διασκεδάσουν οι επιβάται κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Αλλά σ' ένα σημείο του δρόμου, η ηλεκτρική μπαταρία ανέφλεξε ξαφνικά και η μίς Σικά, που καθόταν πλάι στο ραδιόφωνο, υπέστη στο πόδι ένα σοβαρό έγκαυμα, το οποίο, όταν έπευτα από μερικές ημέρες έλεισε, άφησε μία βαθιά ούλη.

Φυσικά, μόλις θεραπεύθηκε, υπέβαλε αίτηση εναντίον της εταιρείας μεταφορών, στην οποία άνηκε το αυτοκίνητο, και ζήτησε όχι μόνο τα χρήματα που ξόδεψε για τη θεραπεία της, αλλά και αποζημίωσι για τη ζημία που έπαθε η ομορφιά των ποδιών της με την ούλη που της έμεινε... Το δικαστήριο ενέκρινε την αίτησή της και κατέδικασε την εταιρεία να πληρώσει στη νέα ταξιδιώτη της νοσήλειας της και 2.000 δολάρια γι' αποζημίωσι.

Η εταιρεία όμως έδωκε υπερωλικά το ποσό κι' έκανε αίτηση στο Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο. Αλλά το Ανώτατο Δικαστήριο βρήκε ορθή την απόφασι του Πρωτοδικείου και την επεκύρωσε, με τη δικαιολογία ότι σήμερα που η γυναίκες φορούν κοντές φούστες και φίλες κάλτσες, μία βαθιά ούλη στο πόδι μιάς νέας, μειώνει την ομορφιά της.

Μόλις έγινε γνωστή η απόφασις αυτή, άρχισε μεγάλη σχετική συζήτηση στις εφημερίδες, με άρθρα και συνεντεύξεις των κορυφαίων δικηγόρων, ιατρών και καλλιτεχνών των Ηνωμένων Πολιτειών, απ' τους οποίους άλλοι υποστηρίζουν ότι δυο χιλιάδες δολάρια εινε πολλά για μία ούλη στο πόδι, κι' άλλοι πάλι ότι εινε λίγα.

Με την ευκαιρία μάλιστα αυτή, μερικοί ζητούν να γίνη, επί τέλους, μία έπισημη, διά νόμου, διατύπωσι των γυναικείων θέλγητρων και των διαφόρων συντελεστών της ομορφιάς και της χάριτος. Στην εποχή λένε, που όλα σχεδόν τα πράγματα έχουν καθορισμένες τιμές, δεν επιτρέπεται να μένουν αδιατήρητα τα γυναικεία θέλγη-

τρα και να τα διατιμήν κάθε φορά, ο κάθε δικαστής, όπως και δο θέλει.

Και πραγματικά, τ' Αμερικανικά δικαστήρια δεν ακολουθούν κανένα σύστημα όσας δικάζονται σχετικές αγωγές γυναικών.

Πρό δύο ετών, μία νέα, η μίς Ρετζίνα Κάπλαν, απ' τη Νέα Υόρκη, πήγαινε σ' ένα μεγάλο Ίνστιτούτο Καλλονής κι' έκανε θεραπεία για να τονώσει την ομορφιά του προσώπου της και των μαλλιών της. Μία μέρα όμως ο υπάλληλος που την εκούραγε, από απροσεξία, της έβαλε φάρμακο απ' αυτό που της έβαζε συνήθως, κι' έτσι της πέσανε τα μαλλιά. Όλοι οι ειδικοί, γιατροί και διευθυντά Ίνστιτούτων Καλλονής, στους οποίους κατέφυγε, της δήλωσαν ότι ποτέ πια δεν

ναίκα που έχασε για πάντα τα μαλλιά της.

Το 1920, όταν ακόμη κανείς δεν φανταζόταν ότι μία μέρα θα επικρατούσε η μόδα με τις κοντές φούστες, μία Ιταλίδα που έμεινε στο Σικάγο, η μίς Αγγελίνα Αουφιέρο, έπαθε, σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, εξάρθρωσι του ενός ποδιού της που της παραμόρφωσε το γόνατό της. Το δικαστήριο, στο οποίο κατέφυγε, της έωρεσε γι' αποζημίωσι 4.000 δολάρια.

Αργότερα όμως, όταν επεκράτησαν η κοντές φούστες, η μίς Αουφιέρο υπέβαλε στο δικαστήριο αίτησι, ζητώντας να της επιδικασθί συμπληρωματική αποζημίωσι, με τη δικαιολογία ότι τώρα, με τα κοντά φορέματα, το ψευδάδι που είχε το γόνατό της φαινόταν απ'

Μία άλλη Αμερικανίς, η στενοδακτυλογράφος Κατερίνα Μάρτεν, στάθηκε πού τυχερή από τις δυο πληροφορίες.

Μία μέρα, η νέα αυτή τραυματίστηκε σ' έν' αυτοκινητικό δυστύχημα και της έσπασε ένα κόκαλο από τα πλευρά της. Μολονότι το κόκαλο έμεινε για πάντα σπασμένο, εν τούτοις η ομορφιά της δεν έπαθε καμιά ζημία, αφού ούτε σημάδι της έμεινε, ούτε καμιά δυσκολία εύρισκε στις κινήσεις της. Και όμως το δικαστήριο, στο οποίο κατέφυγε ζητώντας αποζημίωσι, καταδίκασε την εταιρεία, στην οποία άνηκε το αυτοκίνητο, να της πληρώσει 55.000 δολάρια.

Μισό εκατομμύριο δολάρια, δηλαδή τριανταεπτά εκατομμύρια δραχμές, ζήτησε, το 1926, η Έλεν Τζέμεν, μία χαριτωμένη χορεύτρια του φημισμένου Βαριετέ της Νέας Υόρκης «Φόλι».

Η Τζέμεν συνδεόταν αισθηματικά με τον νεαρό γιού του πολυεκατομμυριούχου έφοπλιστού Πλάντ. Μία μέρα λοιπόν που είχαν πάει έκδρομη στην έξοχή, με το αυτοκίνητο του νέου, από μία στραβοτυμωία το όχημα έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο. Η Έλεν τραυματίστηκε στο κεφάλι και μάλιστα της μπήκαν μέσα στο κρανίο μερικά κροστικά, απ' το μπροστινό τζάμι του αυτοκινήτου.

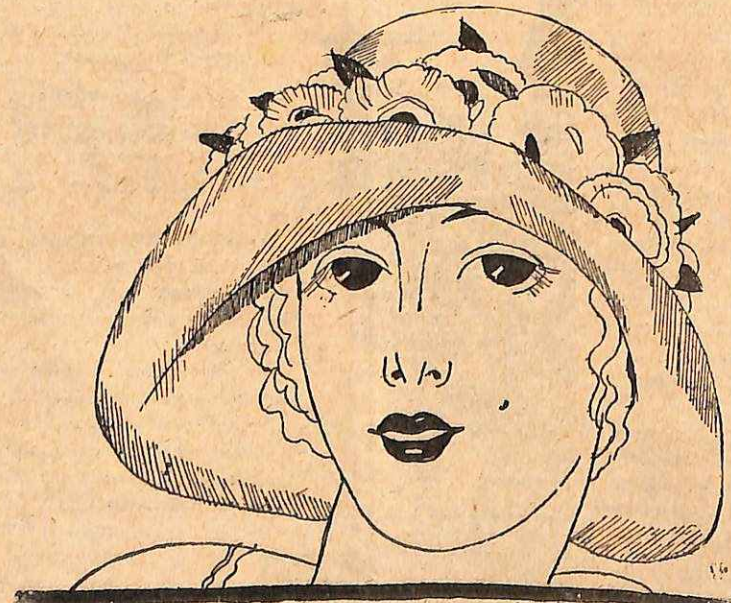
Η οικογένεια Πλάντ ξόδεψε του κόσμου τα λεφτά κι' έβαλε τους καλύτερους χειρουργούς για να την κάνουν καλά. Αλλά τα σπασμένα κροστικά δεν έβγαλαν από το κρανίο της νέας.

Όταν σκημάθηκε η καλλιτέχνις, υπέβαλε αίτηση εναντίον του Πλάντ και ζήτησε, όπως αναφέραμε παραπάνω, πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια. Το δικαστήριο όμως βρήκε υπερβολικό το ποσό αυτό και η Έλεν Τζέμεν ήλθε σ' ένα φιλικό συμβιβασμό με την οικογένεια του νέου, η οποία της επλήρωσε πενήντα χιλιάδες δολάρια.

Μία άλλη καλλιτέχνις, η μίς Ζονανίτα Χάνσεν, πήγαινε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής και υπεβάλλετο σ' ένα θεραπεία για να διατηρή την ομορφιά της και να τονώσει τα θέλγητρά της. Κάποτε όμως, από λάθος του γιατρού, κατεστράφη τελείως η ομορφιά της, σ' τρόπο που δεν μπόρεσε πια να εμφανισθί στο εξής επάνω στη σκηνή. Έκανε λοιπόν αίτησι και το δικαστήριο της επέδωσε αποζημίωσι 167.000 δολαρίων, δηλαδή περίπου δεκατριών εκατομμυρίων δραχμών.

Όλες αυτές η αντιφατικές αποφάσεις των Αμερικανικών δικαστηρίων έχουν προκαλέσει γενική εξέγερσι και γι' αυτό, τώρα, οι δικηγόροι ζητούν να γίνη διατύπωσι των θέλγητρων και των μελών του σώματος των γυναικών.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λένα 7, Αθήνας.

μπορούσαν να φυτρώσουν μαλλιά στο κεφάλι της.

Τότε η μίς Κάπλαν υπέβαλε αίτηση εναντίον της διευθύνσεως του Ίνστιτούτου, του οποίου ο υπάλληλος της είχε καταστρέψει τα μαλλιά, και ζήτησε ως αποζημίωσι και φάρμακο για να την κάνει καλά, αλλά όπως είπαμε, το δικαστήριο θεώρησε υπερβολικό το ποσό αυτό, αλλά όπως είπαμε, το δικαστήριο της επέδωσε γι' αποζημίωσι 25.000 δολάρια, δηλαδή περίπου 1.900.000 δραχμές, τις οποίες φυσικά η νέα έφρόντισε να εισπράξη το γρηγορώτερο.

Αλλά και την απόφασι εκείνη καταγόρησαν πολλοί, λέγοντας ότι είκοσι πέντε χιλιάδες δολάρια δεν εινε ποσόν άρκετο για ν' αποζημιώσει μία γυ-

ναική τον κόσμο προς ζημίαν της ομορφιάς της. Το δικαστήριο όμως απέρριψε την αίτησι της. Και πολλοί υποστηρίζουν ότι η απόφαρις αυτή ήταν άδικη.

Το περίεργο εινε ότι, τον ίδιο καιρό, ένα άλλο δικαστήριο, της Νέας Υόρκης αυτό, στο οποίο είχε καταφύγει κάποια μίς Ροθμ, για ένα τραύμα από πυλότης όμοιο με της Αουφιέρο, της επέδωσε αποζημίωσι 40.000 δολαρίων.

Και οι περισσότεροι νομομαθείς της Αμερικής διατυπώνουν την εύλογη άποψη: Πώς εινε δυνατόν το ένα γυναικείο γόνατο ν' αξίζει δεκαπλάσια απ' τ' άλλο, αφού πρόκειται για γυναίκες εξ ίσου νέες κι' εξ ίσου όμορφες;

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ» ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ο ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο είδαμε πως όταν η συμμορία του Καπόνε θέλησε να εκθιάσει μία Έταιρεία Ταπήτων να της πληρώσει ποσοστά επί των κερδών της, όπως συμβαίνει με όλες τις επιχειρήσεις του Σικάγου, συνάντησε απόλυτη άρνησι εκ μέρους των Διευθυντών της.

Έκρινον έσπευσαν να ειδοποιήσουν την Αστυνομία για να λάβη τα μέτρα της και να τους προστατέψει... Μά του χάκου... Οι ληστές στο Σικάγο εινε τόσο καλά οργανωμένοι, ώστε να μη λογαριάζουν καθόλου την Αστυνομία.

Ακούστε λοιπόν να δής ποιές ήταν η συνέπειες της άρνήσεως της Έταιρείας να μη δαχτή τους όρους του Καπόνε...

Εν πρώτοις, έπειτα από δυο μέρες, ένα απ' τα εργοστάσια της τιναζόταν στον αέρα με δυναμίτιδα. Δυο εργάτες σκοτώθηκαν κι' άλλοι πέντε τραυματίστηκαν.

Κατόπιν ένας άγνωστος δολοφόνος έβγαλε ένα απ' τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου, πυροβολώντας έναντιόν του, τη στιγμή που έδωαινε απ' το αυτοκίνητό του.

Και τέλος, μία νυστηριώδης πυροκαλά απέσπερσε τα Γραφεία της Έταιρείας.

Έπειτ' από όλα αυτά τα μέλη της Έταιρείας, επιμένοντας πάντα στην άρνησι της, προτίμησαν να τη διαλύσουν, παρά να υποταχθούν στη θέλησι του Καπόνε...

Σπουδαίωτα ρόλο στη δράσι των ληστρικών συμμοριών του Σικάγου, παίζουν η γυναίκες. Πολλά εγκλήματα εκτελούνται απ' αυτές κι' έχει αποδειχθεί ότι η ψυχραιμία τους μπόρεσε στον κίνδυνο και το θάρρος τους κατά την εκτέλεσι των διαφόρων εγκλημάτων δεν εινε κατώτερο από των ανδρών.

Θα σας διηγηθώμ παρακάτω τη δραματική δολοφονία του πολυεκατομμυριούχου Μάκ Κόμικ, για να δής ποιά ρόλο έπαιξε σ' αυτή μία γυναίκα.

Ο Μάκ Κόμικ, ο οποίος είχε ένα απ' τα μεγαλύτερα γραπεία του Σικάγου, άνοιγαν με κάθε τρόπο να δαχτή τη φορολογία που ένωρεσε να του βάλη τόσο η συμμορία του Καπόνε όσο και η αντίζηλος της συμμορίας του Μόραν.

Μία μέρα μάλιστα, καθώς ήταν ευρωστός και δυνατός, αφώπλισε κι' έσπασε κυριολεκτικώς στο ξύλο έναν συμμορίτη του Μόραν, ο οποίος απειλητικώς ήθελε να του επέβλη τις όρους του.

Από τότε οι ληστές έπαψαν να τον ενοχλούν, αλλά οργανώσαν κάθε τόσο δολοφονίες αντίποινας εναντίον του, η οποίες όμως απέτυχαν, γιατί ο Μάκ Κόμικ λάβαινε όλα του τα μέτρα. Έβγαλε έξω συνοδευόμενος από πιστευτούς συνοσφύλακες τους οποίους επλήρωνε άδρόστα.

Στο τέλος, οι ληστές, θέλοντας πως δεν έβγαλαν τίποτε, διέκοψαν τις απόπειρές τους.

Ο Μάκ Κόμικ νόμιζε πως είχε ή σφάλει, αλλά δεν έπαψε να προφυλάσσεται. Ήξερε άλλωστε πολύ καλά πως όποιος επιχειρηματίας στο Σικάγο δεν επλήρωνε ποσοστά στους ληστές βρισκόταν πάντα σ' κίνδυνο...

Και δεν είχε καθόλου άδικη, όπως

απέδειξαν τα γεγονότα που επακολούθησαν... Το γυτύπημα όμως του ήρωε από και που δεν το περιμένα...

Μία μέρα, οι υπάλληλοι του γραπτικού γραφείου του Μάκ Κόμικ, άκουσαν έναν πυροβολισμό, προσεγγίζον από το γραφείο του...

Έπρεξαν άμέσως ανήσυχοι μέσα και βγήκαν τον προεστειμένο τους νεκρό επάνω στην πολυθρόνα του με μία σφαίρα φωτισμένη στον κρόταφό του.

Μά ούτε ο δολοφόνος βρισκόταν μέσα, ούτε κανένα όπλο για να δικαιολογήσει την ύποθεσι αυτοκτονίας...

Το γραφείο είχε κιχλιδιόφραχτα παράθυρα κι' ο δολοφόνος δεν μπόρεσε να είχε φύγει παρά περνώντας από ένα δωμάτιο μέσα στο οποίο έρ-

Ο αστυνομικός επιθεωρητής Τζόνσον.

γαζόντουσαν κατά την ώρα του εγκλήματος πέντε υπάλληλοι.

Τι είχε συμβεί... Πώς είχε διαπαιχθεί το εγκλήμα... Πώς είχε γίνει ο δολοφόνος...

Οι αυτά αποσπείονταν σκοτεινά μυστήρια, τα οποία ανέλαβε να διαφωτίσει ο αστυνομικός επιθεωρητής Ουίλλιαμ Τζόνσον, ένας απ' τους ικανωτέρους και εντυπωσιωτέρους ντετέκτιβς του Σικάγου.

Όταν ο Τζόνσον έφτασε στο γραφείο του δολοφονηθέντος, το βρήκε στην ίδια κατάσταση στην οποία βρισκόταν και κατά τη στιγμή του εγκλήματος. Τίποτε δεν είχε μεταβληθεί μέσα σ' αυτό...

Αρχισε λοιπόν να το εξετάζει λεπτομερώς, μη αφήνοντας τίποτε απαρατήρητο...

Έξαφνα στάθηκε πίσω από ένα παρμπάν, το οποίο έκρυβε μερικές σκοτεινές στίβες χαρτιών... Πήρε ένα φακό και άρχισε να εξετάζει με προσοχή τη σκηνή... Σε μερικά σημεία φαινότουσαν αποτυπώματα δακτύλων.

Ο αστυνομικός επιθεωρητής φωτογράφησε τα αποτυπώματα και, όταν πήρε τις πλάκες, είδε πως ήταν αποτυπώματα γυναικείου χεριού...

Δεν ήθελε περισσότερα για να διαφωτισθί.

Βγήκε άμέσως έξω και είδε μεταξύ των υπαλλήλων του πληγινού γραφείου και μία όμορφη νέα, την έμπιστη

του μυστήριου... Αποσπεύσε άπλως ένα πιστήριο, το οποίο ίσως να μην είχε καμιά σημασία, γιατί πιθανόν η δεσποινίς να ισχυριζόταν ότι βρέθηκαν σ' αποτυπώματα της επάνω στα χαρτιά γιατί πήγαινε και τα έβαζε συχνά για λόγους υπηρεσιακούς.

Ο αστυνομικός δεν είπε τίποτε, αλλά κρυφά, εξέτασε τους άλλους αποτυπώματα, προσπαθώντας να μάθι ποιά βρισκόταν η δεσποινίς κατά την ώρα του εγκλήματος.

Μά κανείς δεν ήταν εις θέση να την πληροφορήσει σχετικώς, γιατί κατά την ώρα του εγκλήματος υπήρχε μεγάλη κίνησις στην Τράπεζα και δεν επόρεζαν άν η συνάδελφός τους βρισκόταν μέσα στο γραφείο ή άλλου ποθενά...

Ο αστυνομικός, χωρίς να χάσει τίς ελπίδες του, έφυγε απ' το γραφείο, αλλά το βράδυ, την ώρα που σβόλασαν οι υπάλληλοι, περίμενε απ' έξω, μεταμεριεμένος σ' άλλητη.

Μεταξύ των άλλων, βγήκε και η δεσποινίς Ρουάην και μπήκε σ' ένα ταξί που ρανιδόταν σαν να την περίμενε στη γωνία του δρόμου και το οποίο ξεκίνησε άμέσως.

Ο Τζόνσον μπήκε κι' αυτός σ' ένα άλλο ταξί και παρακολούθησε εξ αποστάσεως το πρώτο.

Το είδε, έπειτα από παρακολούθησι έκαστης ώρας να σταματάει μπρος σ' ένα μπάνο της οδού Λίγκολν. Εκεί, η δεσποινίς βγήκε έξω και προχώρησε μέσα στο μπάνο.

Ο αστυνομικός την παρακολούθησε και την είδε να μιλάει λίγα λεπτά με τον ιδιοκτήτη του μπάνο και να βγαίνει πάλι έξω...

Μά αυτή τη φορά δεν μπήκε στο αυτοκίνητό της, αλλά έξακολουθήσε το δρόμο της με τα πόδια, ως ότου έστασε στο σπίτι της.

Ο αστυνομικός, μολονότι δεν είχε καμιά θετική απόδειξι εναντίον της, ήταν βεβαιωμένος για την ενοχή της.

Πίστευε δηλαδή ότι κατά τη στιγμή της μεγάλης κινήσεως είχε μπει μέσα στο γραφείο του Τραπεζίτου και, αφού τον δολοφόνησε κρύφτηκε πίσω απ' το παρμπάν...

Όταν οι άλλοι υπάλληλοι μπήκαν μέσα παρατήρησαν έξαφνα κι' αυτή πίσω τους κι' έτσι όλοι νόμισαν πως είχε μπει μαζί τους μέσα στο δωμάτιο.

Αυτή ήταν η ιδέα του αστυνομικού για τον τρόπο με τον οποίο είχε διαπαιχθεί το εγκλήμα... Αλλά για να την υποστηρίξει μπρος σ' η Δικαιοσύνη, έπρεπε να έχει στα χέρια του μία απόδειξι της συνενοχής της με το δολοφόνος.

Και την απόδειξι αυτή δεν άργησε να τη βόη.

Το άλλο απόγευμα παρακολούθησε πάλι την υπάλληλο του δολοφονηθέντος, αλλά όχι μόνος.

Αυτή τη φορά είχε μέσα στο αυτοκίνητό του και αρκετούς αστυνομικούς με πολιτικά.

Όταν έφτασε εκείνη πήγε όπως και την προηγούμενη μέρα, στο ύπαιθρο μπάνο, μπήκε κι' αυτοί μέσα, κάθησαν σ' ένα τραπέζι και παραγγείλαν ποτά.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

TOY J. SAINT - GILLES

ΙΑ θραδειά, ή Εύα Νταμπιέρ, χι θύε πορνοσάε από τή συνοικία Ντερν, θρέθηκε ξαφνα στὴν ὁδὸ Ρόδων... Μόλις τὸ ἀντελήφθῃ αὐτό, ή καρδιά της ἀρχισε νά χτυπάει δυνατὰ. Προχώρησε σάν μαγνητισμένη ὡς τὸν ἀριθμὸ 14, κι' ἔκει ἀσυνείδητα στάθηκε... Στὸ σπῆτι αὐτό, στὸ ἰσόγειο, ή Εύα εἶχε περάσει πρὶν αὐτῆς ζωῆς της. Εἶχ' ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ μετὰ τὸ σύζυγόν της μετὰ τὸ γάμο καὶ ὅταν χώρισε ἀπ' αὐτὸν ἔφυγε... Ἐαφνιάστηκε τώρα πολὺ, ὅταν κυττάζοντας τὰ παρῶντα, εἶδε ἀκόμα κραμασμένα σ' αὐτὰ τὰ ἴδια στόρια ποὺ ἦσαν καὶ τότε, τὰ στόρια τὰ ὅποια εἶχε κεντήσει ή ἴδια, παλὰ πρὶν καὶ ἐξωριασμένα. Ἡ Εύα σκέφτηκε τότε ὅτι ἴσως ὁ πρῶν σύζυγός της, ὁ Φίλιππος Νταμπιέρ, νὰ εἶχε ὑπενονιάσει τὸ σπῆτι μετὰ τὰ ἐπιπλά κι' ή ἰδέα αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ μελαγχολήσει.

Αὐτὴν κι' ἐκίνηθη ὅπως ἦταν, πῆγε κοντὰ στὸ παρῶντο, στήθηκε στὴς μύτες τῶν ποδιῶν της καὶ κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ τζάμι...

Τὸ δωμάτιο ἦταν σχεδὸν σκοτεινὸ, ἀλλὰ ή Εύα ὑπόρρισε καὶ διέκρινε τὴ γωνία μιᾶς θυλοδοῦρας, τὴ λαμπι ἑνὸς μεγάλου χάλκινου δάλλου καὶ μερικά ἄλλα πράγματα τοποθετημένα στὴν ἴδια ἀκριβὴς θέσι ποὺ τὰξε ἀφῆσε, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ κεῖ.

Πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνηση καὶ περιέργεια, προχώρησε ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ θυρορὸ καὶ νὰ ζήτησὶ πληροφορίες.

Σὲ λίγο ἐκείνη παρουσιάστηκε κι' ή Εύα μετὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε τὴ ρώτησε:

—'Ο κύριος Νταμπιέρ, κατοικεῖ πάντα στὸ ἰσόγειο; Δὲν εἶνε ἔτσι;

—'Οχι, κυρία, τῆς ἀπάντησε ή θυρορὸ.

—Τὸ ἔχει ὑπενονιάσει, λοιπόν;

—'Οχι, κυρία, ξαναεἶπε ή θυρορὸ καὶ κυττάει γιὰ μιὰ στιγμή μετὰ προσοχὴ τὴν ὁμορφὴ καὶ τὴν κυρία, ή ὅποια τὴ ρωτοῦσε μετὰ τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἰσόγειο...

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ κάποιο δισταγμὸ, ἐπρόσθεσε:

«—'Ο κύριος Νταμπιέρ δὲν κατοικεῖ πρὶν ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ ξενόικισε τὸ διαμέρισμά. Ἐρχεται μόνο ἐδῶ κάθε τόσο... Ἄν ή κυρία δέχεται χεῖς θὰ τὸν εἴδανε... Ἀλλὰ τώρα δὲν πιστεῖν νὰ ξαναγυρίσῃ πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσαρες μέρες».

Τότε ή Εύα, γιὰ νὰ πελειώσῃ καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον της, ρώτησε:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὴν σημερινὴ διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Νταμπιέρ;

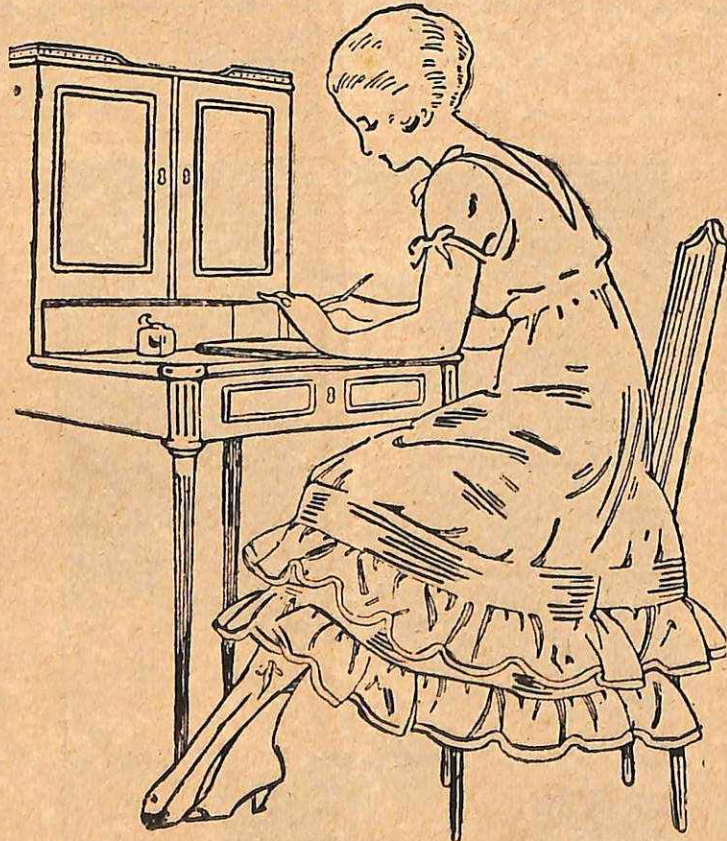
Ἀπὸ πῆρε τὴ διεύθυνσιν ή νέα γυναίκα, χαμογέλασε τὴ θυρορὸ καὶ προχώρησε στὸ δρόμο καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῆτι της εἶχε

μετανοιώσει κίβλας γιὰ τὴν περιέργειά της καὶ γιὰ τὴν ἀσυγκράτητὴ ἐπιθυμία ποὺ τὴν ἔσπρωξε ν' ἀναζητήσῃ τὸ παρῶντο στὸ σπῆτι ἐκεῖνο. Εἶχε γελιαστεί πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια καὶ εἶχε παντρευτὴ μετὰ τὸ νέο συγγραφέα Νταμπιέρ, τοῦ ὁποῖου λάτρειε τὰ ἔργα, τὰ τόσο ὠραία καὶ ψυχρολογημένα, ποὺ τῆς μιλοῦσαν βαρετὰ στὴν ψυχὴ της.

Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ή Εύα ἀπογοητεύθηκε ἀπ' τὸ γάμο της... Εἶδε ὅτι ὁ Φίλιππος Νταμπιέρ δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῶν ὁνείρων της.

Εἶχε χαρακτηριστὰ ψυχρὸ καὶ δὲν συμμορφίζετο καθόλου τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ τίς ὑπερβολικὰ διακρίσεις τῆς γυναίκας του, τὴν ὅποια θεωροῦσε σάν ἕνα παιδί, ἂν δὲν ἦταν μόνο ἑφτά χρόνια μεγαλύτερός της.

Στὶς θερμὰ καὶ ἀκρότητες ἐκδηλώσεις τῆς γυναίκας τοῦ ἀποκρινόταν μετὰ μιὰ ἥρεμὴ στοργή, καὶ στὰ παρῶντα.

Ἐβγαλε τὸ πανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο της καὶ ξανακάθισε μπρὸς στὸ γραφεῖο.

ποῦ τῆς ἀπαντοῦσε ὡς ἕνα χαμόγελο. Ἡ Εύα, λυπημένη πολὺ γι' αὐτὸ καὶ θεωροῦσε προσβολὴ γιὰ τὰ αἰσθηματὰ της, τὴν συμπεριφορὰ τοῦ συζύγου της.

Ἔτσι, χάρις σ' αὐτὸ τὸ κλειδί θὰ ὑπορρισε νὰ μὴ πολὺ εὐκολὰ στὸ διαμέρισμά. Ἀλλ' ὅσοις ή τὴν ἔχῃ τῆς ἦσαν πολὺ ἐνδοξία, γιὰτὶ μάλιστα μῆτρε στὴν αἰλὴ τοῦ σπιτιοῦ, εἶδε κραμασμένο στὸ θυρορῶν, ἕνα καρτὸν στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Ἡ θυρορὸς ἀπουσιάζει. Θὰ εἰσπείρῃ σὲ λίγο».

Ἡ Εύα προχώρησε τότε θυρορῶν πρὸς τὸν μισοκλειμένον διάδρομο. Ὅταν ἔφτασε μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, τὴν ἄνοιξε μετὰ τὸ κλειδί της καὶ μῆτρε μέσα...

καὶ ὅτι ἦταν καλύτερο νὰ χωρίσουν. Καὶ χώρισαν.

Μὰ τώρα ή Εύα ἐννοίει μιὰ παράξενη ταραχὴ... Δὲν πρέπει ν' ἀνακατεύῃ κανεῖς τὴν στήλη, ἂν δὲν θέλεις νὰ ξαναζωντανεύῃ τὴ φωτιά...

Ἡ Εύα, ἐκείνη τὴ νύκτα δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ καθόλου. Πέρασε ὅλες τίς ὥρες τῆς προσπαθώντας νὰ συνιένῃ γιὰτὶ ὁ Φίλιππος εἶχε κρατήσει τὸ παλὸν διαμέρισμά του, ἀπὸ δὲν κατοικοῦσε πρὶν ἐκεῖ. Τὶ τὸ ἦθελε λοιπὸν; Γιὰτὶ πῆγαινε καὶ τὸ ἐπισκεπτόταν κάθε τόσο;

Τὸ ἄλλο πρωῒ, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι της, νοιώθοντας μὴ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ μὴ αἰθῇ καὶ, μὴ ὑπορρισε ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐπιθυμία της αὐτὴ, βῆκε ἐξω καὶ πῆρε πάλιν στὴν ὁδὸ Ρόδων, ἀποφασισμένη ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μὴ μέσῃ στὸ σπῆτι.

Ἐκανε γρήγορα-γρήγορα τὸ γύρο τῆς τραπέζιας καὶ τοῦ σαλονιοῦ κι' ὕστερα μῆτρε στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἐκεῖ, εἶδε ἐπάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο κρεβάτι, τὴ φωτογραφία της.

Ἡ καρδιά της ἔδωκε χτύπησε πολὺ δυνατὰ. Συγκινήθηκε κατὰδρα βλέποντας ἐκεῖ τὴν εἰκόνα της.

Μὰ ή συγκίνησὶς της μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν, σὲ λίγο μπαίνοντας στὸ μπουντουάρ, εἶδε κραμασμένη στὸν τοῖχο μιὰ παλὰ καθυμνωτὴ τῆς ρούπα κι' ἐπάνω στὴ κομψὴ καὶ μικρὴ τουαλέττα, ἀκουμπισμένα σάν δυὸ χαριτωμένα μπιμπέλο, δυὸ παπουτσάκια της.

Ἐπειτα προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο, μέσα στὸ ὁποῖο ὁ Φίλιππος ἔγραφε τὰ ἔργα του.

Ἐκεῖ, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πρὸ θερμῆ. Ἐνα ἀδιόρατο νέφος καπνοῦ ὅλων τῶν ἀέρα.

Ἐπάνω στὸ γραφεῖο, ἀνάμεσα σὲ σκόρπια χαρτιά, ἦταν μιὰ μικρὴ φωτογραφία της...

Πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησιν αὐτὰ, κάθισε στὴν δερμάτινὴ πολυθρόνα, μπρὸς τὸ γραφεῖο καὶ μετὰ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὰ χέρια της, ἀρχισε νὰ διαβάζῃ τὰ σκόρπια χειρόγραφα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρως ματιὰ τοῦ τοῦ ἔρριξε, κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν κανένα σύγγραμμα τοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ τὸ Ἡμερολόγιό του.

Διάβαζε-διάβαζε, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὸ τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει πὺς περνᾷ ή ὥρα. Καὶ διαβάζοντας ἐννοίει νὰ ζωντανεύῃ πάλιν μέσα τῆς ὁ πρῶτος τῆς ἐνθουσιασμός γιὰ τὸν Φίλιππο.

Τὸ διάβαζε ὡς τὴς τελευταῖες του γραμμῆς, ἡ ὅποιες ἔγραφαν τὰ ἑξῆς:

«Ἡ γυναίκες εἶνε σάν τὰ παιδιά.

Δινοῦν διονκὺς γιὰ ἀποδείξεις ἀγάπης καὶ δὲν παραδέχονται ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ τίς ἀγαπᾷ κανεῖς διαφορετικά, παρὰ μόνο σάν παιδιά. Ἡ γυναίκες δὲν δίνουν σημασία παρὰ μόνο στὴν ἐπιφάνεια. Δὲν κυττάζουν τὸ βάθος. Πολὺ σπάνια ζητοῦν νὰ ἰδοῦν πρὸς βάθος, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν πόση ἀπειρὴ τρυφερότης κρύβεται κάτω ἀπὸ ἕνα συγκρατημένο ἔρωτα».

Ἀχρὺα θεοῦ κυλοῦσαν τώρα ἀπὸ τὰ ματιὰ τῆς Εύας ἐπάνω στὰ χειρόγραφα.

Ἐβγαλε τὸ πανωφόρι της καὶ τὸ καπέλλο της, ξανακάθισε μπρὸς στὸ γραφεῖο, πῆρε μιὰ πέννα, τὴν πέννα τὴν ὅποια μεταχειρίζονταν ἄλλοτε καὶ μετὰ τὸ λεπτὸ τῆς γράψιμο, τὸ ὁποῖο προσπαθούσε νὰ κάνει ὅσο τὸ δυνατόν σταθερότερο, χωρὶς τὰ ἑξῆς λόγια, συνεχίζοντας τὸ Ἡμερολόγιό τοῦ Φιλίππου:

«Στὴ μοναξιά μου, σκέφτηκα, βρεῖκα, κατάλαβα».

Ἐπείτα, ἐλαφρομένη, μετὰ τὴν καρδιά γεμάτῃ ἐλπίδες, ἔφυγε, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ξαναρχόταν γρήγορα ἐκεῖ καὶ γιὰ πάντα...

Καὶ πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα κίβλας ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος διάβαζε τὰ χειρόγραφα της, ξαναγύρισε πάλιν κοντὰ της γιὰ νὰ τῆς χαρίσῃ πάλιν τὸ βαθὺ καὶ μυστικὸ ἔρωτά του...

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Εἶδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πὺς ὁ Βιντόκ, μετὰ τὴν ἀπόδρασί του ἀπὸ τὸ κάτεργο τῆς Βρέστης, συνελήφθη ἐντελῶς τυχαίως στὸ δρόμο ἀπὸ ἕνα ἀπόσπασμα χωροφυλάκων. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε πιστοποιητικὰ ταυτότητος.

Στοὺς χωροφύλακες αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι τὸν μετέφεραν σὲ Λορίαν, ὁ Βιντόκ, κροδόντας τὴν πραγματικὴ του ταυτότητα, εἶπε πὺς ἦταν ναύτης κι' ὠνομαζόταν Ντυβάλ.

Στὴ φυλακὴ ὅμως ποὺ τὸν ἐκλείσαν ἦταν φυλακισμένος κι' ἕνας πραγματικὸς ναύτης, ὁ ὁποῖος εἶχε χτυπήσει κάποιο ἀνώτερό του.

Ὁ ναύτης λοιπὸν αὐτὸς μάλιστα εἶδε τὸν ἥρωά μας κι' ἐμῶς πὺς λέγεται Ντυβάλ, ἀρχισε νὰ τὸν κυττάξῃ μετὰ μιὰ τέτοια περιέργεια, ὥστε ὁ Βιντόκ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὸν ἐρώτησε τί συμβαίνει...

Ὁ ναύτης χαμογέλασε παρῶντα κι' ἐπειδὴ ὁ Βιντόκ ἐπέμεινε στὴν ἐρώτησί του, τοῦ ἀπάντησε:

—'Ε λοιπόν, φιλικότατα... Ἄν κοὺ κῆναις τὸ τραπέζι, θὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ δὲν θὰ σοῦ φανῇ καθόλου ἀσχημο...

Ὁ Βιντόκ τοῦ ἔκανε πρόηματὶ τὸ τραπέζι κι' ἀπὸ ἔκανε καλὰ-καλὰ ὁ ναύτης μίλησε... Τοῦ εἶπε λοιπὸν πὺς ἔφερε τὸ μυστικὸ του: ἔφερε δηλαδή πὺς δὲν ἦταν ὁ Αὐγουστός Ντυβάλ μετὰ τὸν ὁποῖο εἶχε συνταξιδεύσει ἄλλοτε, γιὰτὶ ὁ Ντυβάλ αὐτὸς εἶχε πεθάνει πρὸ δυὸ ἐτῶν ἀπὸ πυρετοῦς στὴ Μαρτινίκα, πρῶτα ποὺ ή οἰκογένειά του τὴν ἀγνοοῦσε ἀκόμα... Τοῦ εἶπε ἀκόμα πὺς ὁ Ντυβάλ, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει πολὺ νέος ἀπ' τὴν πατρίδα του, εἶχε ἀλλάξει πολὺ, μὰ οἱ γονεῖς του θὰ ὑπορριταν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν, γιὰτὶ εἶχε τὸ χεῖρ του στυματισμένο μὰ μιὰ γοργόνα.

Ὁ ναύτης αὐτὸς ἔδωσε ἐπίσης στὸ Βιντόκ διάφορες πληροφορίες γιὰ τοὺς γονεῖς τοῦ Ντυβάλ, γιὰ τίς συνήθειές τους, γιὰ τὴν οἰκονομική τους κατάσταση καὶ. Ἐπίσης τοῦ μίλησε καὶ γιὰ ἕνα νεκρικὸ τικ ποὺ εἶχε ὁ μακαρίτης. Τὸ μόνο ποὺ δυσκόλευε τώρα τὸ Βιντόκ νὰ ἀνακαλύψῃ ἢ νὰ παύξῃ τὸ ρόλο τοῦ Ντυβάλ, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ κανεῖς τὴν πλαστοπροσωπία του, ἦταν ὁ στυματισμὸς τοῦ χεριοῦ του μετὰ τὴ γοργόνα.

Μὰ κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ δυσκολία ἀνέλαβε νὰ τὴν διέλθῃ ὁ καινοεργὸς του φίλος, ἀνακαλύπτοντας νὰ στιγματιστῇ καὶ τὸ δικὸ του χεῖρ μετὰ γοργόνα.

Πρᾶγματὶ δέ, ἔπειτ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ὁ Βιντόκ εἶχε τὸ χεῖρ του στιγματισμένο μετὰ τὴν ἀπαράτητὴ γοργόνα...

Ποῖν τὸν στείλουν στὸ Σαιν-Μαλό, ὅπου θὰ δικασθῇ ἀπὸ τὴ Νρωτοδικεῖα ἐπὶ ἡγοσάζει, προσάλασαν στὴ φυλακὴ τοῦ... γονεῖς του γιὰ νὰ τὸν

ἀναγνωρίσουν...

Ἡ συνάντησις αὐτὴ τῶν φτωχῶν γονεῶν μετὰ τὸν ὁδηγῶν στὸ Σαιν-Μαλό, ἔπρεπε δηλαδή νὰ δραπέτευσῃ στὸ δρόμο. Μὰ ὁ Βιντόκ μετεφέρθη ὡς τὸν πολὺ συγκινητικῇ.

Ὁ πατέρας Ντυβάλ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ... γυῖό του καὶ τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μετὰ λαχτάρα... Ἡ μητέρα Ντυβάλ ἔκλαιγε καὶ τὸν φιλοῦσε... Ἐνας θεῖος Ντυβάλ ἔσφιγγε τὸν... ἀνεψιὸ του στὸ στήθος του. Μιὰ χαριτωμένη ἐξαδέλφη Ντυβάλ τοῦ χαμογελοῦσε ἀδελφικά καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴ φιλήσῃ καὶ στὰ δυὸ μάγουλα...

Τέλος, κατὰ τὴν στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ, ὁ καλὸς πατέρας Ντυβάλ, ἔδωσε στὸ γυῖό του, τὸν ὁποῖο εἶχε ξαναβρεῖ ἕνα πουγγὶ μετὰ μιὰ χρυσὰ νομισματὰ, καὶ μετὰ τὴν εὐλογία του καὶ ἔπειτα ή οἰκογένεια Ντυβάλ ἔφυγε ἀπὸ τὴ φυλακὴ σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της...

Τὸ Κραβάδι.

Στὸ Κραβῆ κοσῆσαν τὸν Βιντόκ, σὲ μιὰ φυλακὴ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ λάβαμε τὴν διάντα...

Ἐπείτα, ὅμως, μέσα στὴν καταστέον νύκτα, ἀνακάλυψε ἐν' ἀπομονωμένῳ σπιτιῷ. Χτύπησε καὶ οἱ ἰδοκῆται τοῦ σπιτιοῦ, βλέποντας μὴ ἀποπλανητὴν μοναχὴ τὴν δέχτηκαν μετὰ σεβασμοῦ. Μὰ ἔκρινε ἕνα σπουδαῖο ζήτημα παρουσιάστηκε...

Ποῦ θὰ ἔδειξαν τὴ μοναχὴ νὰ κοιμηθῇ...

Στὴ σφαιρὰ κοιμόντοσαν τρεῖς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ξαναγύριζαν στὸ λόγόν τους... Δὲν ὑπορριταν, φυσικά, νὰ θάβουν ἀπὸ ἀγία γυναίκα νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐκεῖ... Ὅα τὴν ἔδειξαν λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ μετὰ τὰ δυὸ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸ ἕνα ἦταν δεκαπέντε χρονῶν καὶ τὸ ἄλλο δεκάξι καὶ τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καθόλου ἀσχημο...

Ἐπείτα, ὅμως, νὰ τὸ ἀποφύγῃ αὐτὸ μετὰ τὸν ὁποῖο, γιὰτὶ ἀλλοῶς ἦταν γινέμος...

Γιὰ νὰ παύξῃ λοιπὸν τὴ μεταφορά του, ὁ ἥρωας μας ἀποφάσισε νὰ παρουσιάζῃ τὸν ἑαυτοῦ. Ἦξερε πολὺ καλά ποὺ θὰ λάβαμε τὴν διάντα...

Ἐπείτα, ὅμως, μέσα στὴν καταστέον νύκτα, ἀνακάλυψε ἐν' ἀπομονωμένῳ σπιτιῷ. Χτύπησε καὶ οἱ ἰδοκῆται τοῦ σπιτιοῦ, βλέποντας μὴ ἀποπλανητὴν μοναχὴ τὴν δέχτηκαν μετὰ σεβασμοῦ. Μὰ ἔκρινε ἕνα σπουδαῖο ζήτημα παρουσιάστηκε...

Ποῦ θὰ ἔδειξαν τὴ μοναχὴ νὰ κοιμηθῇ...

Στὴ σφαιρὰ κοιμόντοσαν τρεῖς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ξαναγύριζαν στὸ λόγόν τους... Δὲν ὑπορριταν, φυσικά, νὰ θάβουν ἀπὸ ἀγία γυναίκα νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐκεῖ... Ὅα τὴν ἔδειξαν λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ μετὰ τὰ δυὸ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸ ἕνα ἦταν δεκαπέντε χρονῶν καὶ τὸ ἄλλο δεκάξι καὶ τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καθόλου ἀσχημο...

Ἐπείτα, ὅμως, νὰ τὸ ἀποφύγῃ αὐτὸ μετὰ τὸν ὁποῖο, γιὰτὶ ἀλλοῶς ἦταν γινέμος...

Γιὰ νὰ παύξῃ λοιπὸν τὴ μεταφορά του, ὁ ἥρωας μας ἀποφάσισε νὰ παρουσιάζῃ τὸν ἑαυτοῦ. Ἦξερε πολὺ καλά ποὺ θὰ λάβαμε τὴν διάντα...

Ἐπείτα, ὅμως, μέσα στὴν καταστέον νύκτα, ἀνακάλυψε ἐν' ἀπομονωμένῳ σπιτιῷ. Χτύπησε καὶ οἱ ἰδοκῆται τοῦ σπιτιοῦ, βλέποντας μὴ ἀποπλανητὴν μοναχὴ τὴν δέχτηκαν μετὰ σεβασμοῦ. Μὰ ἔκρινε ἕνα σπουδαῖο ζήτημα παρουσιάστηκε...

Ποῦ θὰ ἔδειξαν τὴ μοναχὴ νὰ κοιμηθῇ...

Στὴ σφαιρὰ κοιμόντοσαν τρεῖς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ξαναγύριζαν στὸ λόγόν τους... Δὲν ὑπορριταν, φυσικά, νὰ θάβουν ἀπὸ ἀγία γυναίκα νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐκεῖ... Ὅα τὴν ἔδειξαν λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ μετὰ τὰ δυὸ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸ ἕνα ἦταν δεκαπέντε χρονῶν καὶ τὸ ἄλλο δεκάξι καὶ τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καθόλου ἀσχημο...

Ἐπείτα, ὅμως, νὰ τὸ ἀποφύγῃ αὐτὸ μετὰ τὸν ὁποῖο, γιὰτὶ ἀλλοῶς ἦταν γινέμος...

Γιὰ νὰ παύξῃ λοιπὸν τὴ μεταφορά του, ὁ ἥρωας μας ἀποφάσισε νὰ παρουσιάζῃ τὸν ἑαυτοῦ. Ἦξερε πολὺ καλά ποὺ θὰ λάβαμε τὴν διάντα...

Ἐπείτα, ὅμως, μέσα στὴν καταστέον νύκτα, ἀνακάλυψε ἐν' ἀπομονωμένῳ σπιτιῷ. Χτύπησε καὶ οἱ ἰδοκῆται τοῦ σπιτιοῦ, βλέποντας μὴ ἀποπλανητὴν μοναχὴ τὴν δέχτηκαν μετὰ σεβασμοῦ. Μὰ ἔκρινε ἕνα σπουδαῖο ζήτημα παρουσιάστηκε...

Ποῦ θὰ ἔδειξαν τὴ μοναχὴ νὰ κοιμηθῇ...

Στὴ σφαιρὰ κοιμόντοσαν τρεῖς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ξαναγύριζαν στὸ λόγόν τους... Δὲν ὑπορριταν, φυσικά, νὰ θάβουν ἀπὸ ἀγία γυναίκα νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐκεῖ... Ὅα τὴν ἔδειξαν λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ μετὰ τὰ δυὸ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸ ἕνα ἦταν δεκαπέντε χρονῶν καὶ τὸ ἄλλο δεκάξι καὶ τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καθόλου ἀσχημο...

Ἐπείτα, ὅμως, νὰ τὸ ἀποφύγῃ αὐτὸ μετὰ τὸν ὁποῖο, γιὰτὶ ἀλλοῶς ἦταν γινέμος...

Γιὰ νὰ παύξῃ λοιπὸν τὴ μεταφορά του, ὁ ἥρωας μας ἀποφάσισε νὰ παρουσιάζῃ τὸν ἑαυτοῦ. Ἦξερε πολὺ καλά ποὺ θὰ λάβαμε τὴν διάντα...

Ἐπείτα, ὅμως, μέσα στὴν καταστέον νύκτα, ἀνακάλυψε ἐν' ἀπομονωμένῳ σπιτιῷ. Χτύπησε καὶ οἱ ἰδοκῆται τοῦ σπιτιοῦ, βλέποντας μὴ ἀποπλανητὴν μοναχὴ τὴν δέχτηκαν μετὰ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΣΤΕΜΜΕΝΗ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

Το θανάσιμο μίσος της 'Ελισσάβετ. Πώς κατεδίκασε τη Μαρία Στούαρτ εις θάνατον. Πώς άκουσε ή μελλοθάνατος την καταδίκη της. Η ψυχραιμία της και τὸ θάρρος της. Τὰ δάκρυα τῶν άφροσιωμένων

υπηρετῶν της. Η τελευταία νύχτα της Στούαρτ. Μέσα στην αίσθηση της έκτελέσεως. Πώς ή τραγική βασίλισσα εβάζισε πρὸς τὸ μαρτύριο. Η τελευταίες της στιγμές.

φούσκωνε τὸ στήθος γιὰ τὴν άδικη καταδίκη της κυρίας τους. Μόλις μάλιστα οί δύο άπεσταλμένοι άποχώρησαν, έτρεξαν όλοι κοντά της και έξσπασαν σέ περιπαθέστατες έκφράσεις άγάπης και συμπόνιας.

Η Μαρία Στούαρτ όμως, όχι μόνο διατήρησε τὴν ψυχραιμία της, αλλά και προσπάθησε να καταστείλῃ τὴν υπερβολική συγκίνηση πὸν είχε κυριεύσει τὸς άλλους. Καί γονατίζοντας μαζί με άλλους τὸς παρισταμένους, εύχारीστησε τὸν Θεό, γιατί θά τελείωναν ἐπὶ τέλους τὰ δεινὰ της και τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ένισχύσῃ γιὰ νὰ άντιμετωπίσῃ με τὸλμη και άξιοπρέπεια τὸ μοιραίο της τέλος.

Κατόπιν άσκολήθηκε με τὴ σύνταξι της διαθήκης της, τὴν ποία έγγραψε ι-διοχείρως, και μοίρασε όσα χρήματα, ρούχα και κοσμήματα είχε κοντά της σὸς ύπηρετες της, άναλόγως τὸ βαλμοῦ ή τὸν ύπηρεσιῶν των. Έπίσης ε-

—Είπε αναξία της βασιλείας τῶν ούρανῶν ή ψυχῇ πὸν διαμαρτυρεται γιὰ τὴν άπόλεια τὸς σώματός της. "Αν και δὲν περιμένα ποτὲ δι ή βασίλισσα της 'Αγγλίας θάδινε πρώτη τὸ κακό παράδειγμα, θανατώνοντας μὴ άλλη βασίλισσα, έν τούτοις ύποτάσσομαι ά-γύγγυστα στίς βουλές της Θεας Προνοίας...

Κατόπιν έβαλε τὸ χέρι της άπάνω σέ μὴ 'Αγία Γραφή πὸν είχε κοντά της και όμολόγησε με όρκο δι ήταν έντελῶς άμέτοχη σέ μὴ συνωμοσία, ή ποία είχε όργανωθεί ἐκείνη τὴν έποχή κατὰ της 'Ελισσάβετ και της όποιος οί πρωταίτιοι είχαν συλληφθεί.

—Επειτα εἶπε σὸς δύο εύπατρίδες δι είχε στείλει στήν 'Ελισσάβετ μὴ έπιστολή, ζητώντας χάρι και δὲν έλαβε άπάντησι. Καί τέλος, τὸς ικέτευσε θεομὴ νὰ της έπιτρέψουν νὰ εἶχ κοντά της κατὰ τις τελευταίες στιγμές τὸν πνευματικό της γιὰ νὰ έκκληρώσῃ τις άπαράιτες θρησκευτικές της ύποχρεώσεις.

Οί δύο άπεσταλμένοι όμως άγνήθηκαν άπότομα νὰ της ίκανοποιήσουν τὴν τόσο συγγενική αὐτῇ έπιθυμία της. Οί άκόλουθοι κ' οί ύπηρετες της Μαρίας, οί ποίοι έμεναν κοντά της στή φυλακή της, παρακολούθουν άμίλητοι τὴ συνομιλία αὐτῇ και με μεγάλη δυσκολία συγκρατούσαν τὰ δάκρυά τους, προσπαθώντας συγχρόνως νὰ καταπνίξουν τὴ μανία πὸν τὸς

γράφει και δύο άλλες έπιστολές, από τις ποίες τὴ μὴ τὴν άπύθινε σὸν δοῦκα Τζοῦσε. Στίς έπιστολές αυτές, τὸς παρακαλούσε νὰ προσεύχεται γιὰ τὴν ψυχῇ της και τὸς συνιστοῦσε νὰ προστατεύσουν τὸς ύπηρετες της, πὸν της είχαν μείνει πιστοί μέχρι τέλους.

Κατὰ τὸ δεινὸ έφαγε λίγο, όπως πάντα, και μίλησε όχι μόνο άτάραχα, αλλά και κάτω εὐθυμία με τὸς άκούθους και τὸς ύπηρετες της, τὸς ποίους είχε παρακαλέσει νὰ φάνε μαζί της. "Επειτα έἶπε εἰς ύγειαν τοῦ καθενός χωριστά και τὸς παρακάλεσε νὰ τὴ συγχωρέσουν άν δὲν τὸς είχε φερθεῖ ποτὲ καλά κατὰ τὸ διάστημα της μακρῆς της φυλακίσεως. Κατόπιν άποσύρθηκε κατὰ τὴ συνηθισμένη της ὥρα σὸν κοιτῶνα της και πλάγιασε.

Τὸ πρῶ σιγκῶθηκε ένωρίτατα και έμεινε όλομύναχη ἐπὶ πολλήν ὥρα, κάνοντας τὴν τελευταία προσευχή της.

Κατὰ τις ὁκτώ, οί φύλακές της άξιωματικοί, υπαίνοντας σὸ δωματίό της, τὴ βοήσαν γονατισμένη άκούα μπρὸς σὸ εἰκονοστάσι. 'Η έστειμένη κατάνικος σιγκῶθηκε ά-μέσως με σεμνὸ τρόπο και με φαιδρή μάλλον έκφρασι και βγήκε έξω, διεθυνομένη πρὸς τὸν τόπο της θανατικής έκτελέσεως, άκουμπώντας ά-πάνω σέ δύο άκούθους της.

Η μελλοθάνατη βασίλισσα φροῦσε τουαλέττα πένθιμη, αλλά κομψή και πολυτελή. Ἀπὸ τὸν λαμό της κρεμόταν με άλυσίδα ένα έγκόλαιο και από τὴ ζώνη της ένα κομπολόι. Στὰ χέρια της κρατούσε ένα σταυρὸ φιλιτισένο.

Στὸ κάτω μέρος της σκάλας τὴν περιέμεναν οί δύο κόμητες, συνοδευόμενοι από διάφορους άλλους άρχοντας και εύγενείς της περιφέρειας. 'Εκεί τὴν περιέμενε οί σιρ 'Ανδρέας Μέλβιλ, ὁ θαλαμηπόλος της Στούαρτ, ὁ ποίος τὴ λάτρευε και τὸν ποίος ή 'Ελισσάβετ είχε άπομακρύνει από κοντά της. Μόλις τὴν εἶδε, έτρεξε και γονάτισε μπροστά της.

Ο Μέλβιλ, βλέποντας σέ τέτοια κατάσταση τραγική τὴ λατρευτῇ του δέσποινα, έχρσε άφθονα δάκρυα και άρχισε νὰ δόδυρεται, γιατί είχε έντολή νὰ μεταφέρει ὁ ίδιος στή Σκωτία τὴ θλιβερή άγγελία τοῦ θανάτου της. 'Η βασίλισσα όμως, χωρίς νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ψυχραιμία της, τοῦ εἶπε:

—Μὴν κλαῖς, καλὲ μου Μέλβιλ, γιατί σήμερα πρέπει μάλ-λον νὰ χαίρεσαι. Σήμερα θά ίδῃς τὴ Μαρία Στούαρτ νὰ άπαλλάσσεται από κάθε φροντίδα της ζωῆς και νὰ θέτῃ ἐπὶ τέλους τέμα στήν πολύχρονη δυστυχία της. Αὐτοῦ πὸν θά πᾶς, νὰ διακηρύξῃς δι πεθαίνω πιστῇ στή θρησκεία μου, πιστῇ στή Σκωτία και λατρεύοντας πάντα τὴ Γαλλία, της όποιος ύπῆρξα κάποτε βασίλισσα. Στὸ γινὸ μου νὰ πᾶς δι δὲν έκανα ποτὲ τίποτα, ὥστε νὰ ντρέπεται μὴ μέρα γιὰ μένα... Εἶπε νὰ συγχωρέσῃ ὁ Θεός όλους όσους δῖψασαν τὸ αἷμα μου και δέλησαν νὰ μοῦ τὸ πιῶν!...

Κατόπιν επιμόνων παρακλήσεων της μελλοθι-νάτου, και με μεγάλη δυσκολία, οί δύο κόμητες έ-πέτρεψαν σὸν Μέλβιλ, μαζί με τρεῖς ύπηρετες και δύο ύπηρετρίδες, νὰ τὴ συνοδεύουν ὡς τὸ ικρί-ωμα. Τὸ ικρίωμα είχε στηθεῖ μέσα σέ μὴ μεγάλη αἰθουσα τοῦ πύργου, της ποίας οί τοίχοι, τὸ ταβάνι και τὸ πάτωμα ήσαν σκεπασμένα με κατάνυρο έφασμα.

Η Μαρία ανέθηκε με σταθερὸ βῆμα τὰ σκαλοπάτια και παρατήρησε με άναλλοίωτα χαρακτηριστικά ὅλη τὴ μακρόβρια έτοιμασία πὸν γινότανε γύρω της. Κατόπιν, άφού

στανροκοπήθηκε ξανά,, κάθησε στήν ὁρισμένη της θέσι.

Τότε ὁ φροῦραρχος διάβασε με στεντορεία φωνή τὴν καταδικαστική άπόφασι, τὴν ποία ή Μαρία Στούαρτ άκουσε με άδιαφορία, έχοντας γυρισμένη άλλου τὴν προσοχή της.

Κατόπιν ὁ έφημέριος τοῦ Πετρεμβούργκ έλαβε τὸν λόγο κ' άρχισε μὴ ὁμιλία θρησκευτικῶ περιεχομένου, διὰ της ποίας ικέτευε τὸν Θεό νὰ συγχωρέσῃ τὴν... άμαρτωλή μελλοθάνατη. 'Η βασίλισσα όμως διαμαρτυροῦταν γιὰ τὰ λόγια του και γονατισμένη προσευχόταν έντωματαξὺ λατινιστί.

Αφού ὁ έφημέριος έτελείωσε τις εύχές του, δειήθηκε με δυνατῇ φωνῇ και στήν άγγλική γλώσσα ὑπὲρ της προόδου της έκκλησίας και ὑπὲρ της μακροβιότητος της βασίλισσης 'Ελισσάβετ.

Η Μαρία όμως εδῆλωσε δι δὲν περιέμενε έλεος παρὰ μόνον από τὸν 'Ιησοῦ, στὰ πόδια τοῦ ποίου δὲν έχνηε θεληματικά τὸ αἷμα της. Κατόπιν ὤψωσε άπότομα τὸ κεφάλι της και φιλώντας τὸν σταυρὸ, εἶπε:

—Ὅπως άπλωσα τὰ χέρια μου άπάνω σὸ σταυρὸ σου, ὁ Χριστέ, έτσι δέξου με στίς άνοιχτές άγκάλες τοῦ έλέους σου και συγχώρεσε τις άμαρτίες μου...

Κατόπιν έβγαλε τὴν καλύπτρα τῶν μαλλίων της και δὲν επενδύτη της ν' έτοιμασθηκε νὰ ὑποκύψῃ σὸ μοιραίο και νὰ δεχτῇ τὸν θάνατο.

Τότε ένας από τὸς δέμιους θέλησε νὰ τὴ βοηθήσῃ, αλλά αὐτῇ τὸν εμπόδιζε ήρεμα και τὸν εἶπε με χαμόγελο δι δὲν σιγῆθε νὰ παῖχῃ μετὸς σέ τέτοιους θεατάς, ὥστε νὰ ὑπηρετῇται από τέτοιους δούλους.

Κατόπιν έπλησίασε και με μὴ τρομακτικῇ γαλήνῃ σὸ πρόσωπό της έ-βαλε τὸν λαμό της άπάνω σὸ άπαισιο κοῦτσουρο της έκτελέσεως. Κι' ἐνῶ ὁ ένας δέμιος της κρατοῦσε τὰ χέρια, ὁ άλλος κατέβασε τὸ τσεκούρι του κ' έκοψε τὸ κεφάλι της, τὸ ποίο έπεσε κάτω άποκαλύπτοντας τὰ μαλλιά της πὸν είχαν άσπρίσει μέσα σέ λίγες ή-μέρες από τὸς πόνους και τὰ βάσανα.

Ο δέμιος πήρε τότε και σήκωσε ά-πάνω τὸ αἰμοσταγὲς κεφάλι γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ τὸ πλήθος, ἐνῶ ὁ φροῦραρχος έ-λεγε τὴν τυπικῇ προσφώνησι:

—'Ετσι νὰ λάθουν όλοι ὅσοι εἶνε ἐχθροί της 'Ελισσάβετ!...

Στὰ λόγια του όμως αὐτὰ μονάχα ὁ ένας από τὸς κόμητας άπάντησε με τὴ λέξι 'Αμήν. "Όλοι οί άλλοι θεαταί παραστεκαν σιωπηλοί και θαρροσμένοι, μὴν έχοντας ἐκείνη τὴ στιγμή στήν καρδιά τους τίποτε άλλο ἐκτὸς από έναν άπέραντο ὁκτο και έναν ύπερβολικό θαυμασμό γιὰ τὴν τραγικῇ βασίλισσα...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμιανού, Λεωφόρος 'Α-λεξάνδρας 209. 'Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικάι ύποθέσεις παρ' άπασι τοῖς ἐν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδιότης: Φορολογικαί, Διοικητικαί και ἐν γένει Οικονομικαί ύποθέσεις. 'Ωρα γρ'αφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

13 Μαγρίου 1932

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

333

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Η διαλέξεις του μεγάλου χιονοορίστα. Πώς έργαζέταν σὸ κρεβάτι του. Τὸ ταξίδι του στήν 'Αγγλία. Πώς πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται ή αλήθεια. Η φωτογραφία τοῦ άγνώστου θαυμαστοῦ του. Ο Πάβλ Μπουρζέ και ὁ Τσουαίν. Η τελευταίες ήμέρες της ζωῆς του. Η άφροσύαις της κέρης του, κτλ.

Ο περίφημος 'Αμερικανὸς εὐθυμογράφος Μάρκ Τουαίν, ὁ ποίος έκαμε νὰ γελάσουν τόσο άνθρωποι με τὸ λεπτό και σιπνηροβόλο του πνεῦμα, δὲν καταγινόνταν μονάχα με τὴ συγγραφῇ τῶν έργων του, αλλά έκανε συχνά και διαλέξεις... Κάθε φορὰ δηλαδὴ πὸν ζημιωνόταν από τις διάφορες κερδοσκοπικὲς έπιχειρήσεις του, έκδοτικῇ πάντοτε φύσεως, προσπαθοῦσε νὰ άναπληρώσῃ τις ζήμιες του με τὰ κέρδη τῶν διαλέξεων, στίς ποίες ὁμολογούμενος έσημείωνε καταπληκτικῇ επιτυχία.

Κατὰ τὰ τελευταία του χρόνια, τὸ μεγαλύτερο μέρος της ήμέρας τὸ περνοῦσε σ' ένα πολυτελέστατο κρεβάτι, πὸν τοῦ χρησίμευε συγχρόνως και ὡς... γραφεῖο. 'Εκεί έγγραφε άρεκέτὰ από τὰ τελευταία του διηγήματα και ὁλόκληρη τὴν αὐτογραφία του.

Κάποτε, τὸ Πανεπιστήμιο της 'Οξφόρδης, πρὸς έκδήλωσιν της έξαιρετικῆς του έκτιμῆσεως πρὸς τὸν 'Αμερικανὸ χιονοορίστα, τοῦ άπένειμε τὸν τίτλο τοῦ έκτάκτου καθηγητοῦ. Κατὰ τὸ ταξίδι πὸν έκαμε γιὰ νὰ πᾶσιν 'Αγγλία και νὰ λάβῃ έπισήμως τὰ έγγραφα τοῦ διορισμοῦ του, συνοδευόταν από τὸν φίλο του καθηγητῇ Χέντερσον, ὁ ποίος έγινε άργότερα και βιογράφος του.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πλῶ, μερικὸι συνεπιδάται τοῦ διασημοῦ συγγραφέως τοῦ παρουσίασαν τὰ λευκώματά τους, γιὰ νὰ τὸς γράψῃ μὴ σέψῃ του. Σ'έ-να λοιπὸν άπ' αὐτὰ, ὁ Τουαίν σημείωνε τὴν έξῆς χιονοοριστικῇ σέψῃ του: «'Η αλήθεια εἶνε τὸ πολυτιμώτερο άπ' ὅλα τ' αγαθά μας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴ χρησιμοποιοῦμε με οικονομία!...».

Όταν ὁ Τουαίν έφτασε σὸ Λονδίνο, κάποιος θαυμαστής του τοῦ έστειλε τὴ φωτογραφία του με τὴν άκόλουθῇ σημείωσι:

«Σὰς στέλνω τὴ φωτογραφία μου γιὰ νὰ τὴ δῇτε. Δὲν αἶς κανεῖ έν-τόπως ή όμοιότης πὸν έχει με-ζὸ σας;».

Τότε ὁ Τουαίν τοῦ άπάντησε: «Κόρις, «'Η φωτογραφία σας μοῦ μοιάζει περισσότερο άπ' ὅσο μοιά-ζω ἐγὼ με... τὸν ἐαυτό μου. Γι'».

Τὸν ποίου, δι-σημειωθεῖ, τὸ πραγματικὸ ὄνομα ήταν Σαμουήλ Κλέμενς — πέθανε σέ ήλικία έβδομήντα χρονῶν από ἰλαρά. Κάποιος μάλιστα παρατήρησε δι είχε περιεργὸ θάνατο ὁ άνθρωπος αὐτός, πὸν σέ ὅλη του τὴ ζωὴ σκόρπισε τὴν... ἰλαρότητα!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Μπροστά σέ ξένους οὔτε νὰ ε-παινήσῃ, οὔτε νὰ μιλῶνῃς τὴ γυναῖκα σου. Τὸ πρῶτο εἶνε ματαιοδοξία, τὸ δεύτερο μορία.

—Η γυναῖκες νικῶν ὄχι με τὴν αντίστασι, αλλά με τὴν ὑπακοή.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Η διαλέξεις του μεγάλου χιονοορίστα. Πώς έργαζέταν σὸ κρεβάτι του. Τὸ ταξίδι του στήν 'Αγγλία. Πώς πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται ή αλήθεια. Η φωτογραφία τοῦ άγνώστου θαυμαστοῦ του. Ο Πάβλ Μπουρζέ και ὁ Τσουαίν. Η τελευταίες ήμέρες της ζωῆς του. Η άφροσύαις της κέρης του, κτλ.

Ο περίφημος 'Αμερικανὸς εὐθυμογράφος Μάρκ Τουαίν, ὁ ποίος έκαμε νὰ γελάσουν τόσο άνθρωποι με τὸ λεπτό και σιπνηροβόλο του πνεῦμα, δὲν καταγινόνταν μονάχα με τὴ συγγραφῇ τῶν έργων του, αλλά έκανε συχνά και διαλέξεις... Κάθε φορὰ δηλαδὴ πὸν ζημιωνόταν από τις διάφορες κερδοσκοπικὲς έπιχειρήσεις του, έκδοτικῇ πάντοτε φύσεως, προσπαθοῦσε νὰ άναπληρώσῃ τις ζήμιες του με τὰ κέρδη τῶν διαλέξεων, στίς ποίες ὁμολογούμενος έσημείωνε καταπληκτικῇ επιτυχία.

Κατὰ τὰ τελευταία του χρόνια, τὸ μεγαλύτερο μέρος της ήμέρας τὸ περνοῦσε σ' ένα πολυτελέστατο κρεβάτι, πὸν τοῦ χρησίμευε συγχρόνως και ὡς... γραφεῖο. 'Εκεί έγγραφε άρεκέτὰ από τὰ τελευταία του διηγήματα και ὁλόκληρη τὴν αὐτογραφία του.

Κάποτε, τὸ Πανεπιστήμιο της 'Οξφόρδης, πρὸς έκδήλωσιν της έξαιρετικῆς του έκτιμῆσεως πρὸς τὸν 'Αμερικανὸ χιονοορίστα, τοῦ άπένειμε τὸν τίτλο τοῦ έκτάκτου καθηγητοῦ. Κατὰ τὸ ταξίδι πὸν έκαμε γιὰ νὰ πᾶσιν 'Αγγλία και νὰ λάβῃ έπισήμως τὰ έγγραφα τοῦ διορισμοῦ του, συνοδευόταν από τὸν φίλο του καθηγητῇ Χέντερσον, ὁ ποίος έγινε άργότερα και βιογράφος του.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πλῶ, μερικὸι συνεπιδάται τοῦ διασημοῦ συγγραφέως τοῦ παρουσίασαν τὰ λευκώματά τους, γιὰ νὰ τὸς γράψῃ μὴ σέψῃ του. Σ'έ-να λοιπὸν άπ' αὐτὰ, ὁ Τουαίν σημείωνε τὴν έξῆς χιονοοριστικῇ σέψῃ του: «'Η αλήθεια εἶνε τὸ πολυτιμώτερο άπ' ὅλα τ' αγαθά μας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴ χρησιμοποιοῦμε με οικονομία!...».

Όταν ὁ Τουαίν έφτασε σὸ Λονδίνο, κάποιος θαυμαστής του τοῦ έστειλε τὴ φωτογραφία του με τὴν άκόλουθῇ σημείωσι:

«Σὰς στέλνω τὴ φωτογραφία μου γιὰ νὰ τὴ δῇτε. Δὲν αἶς κανεῖ έν-τόπως ή όμοιότης πὸν έχει με-ζὸ σας;».

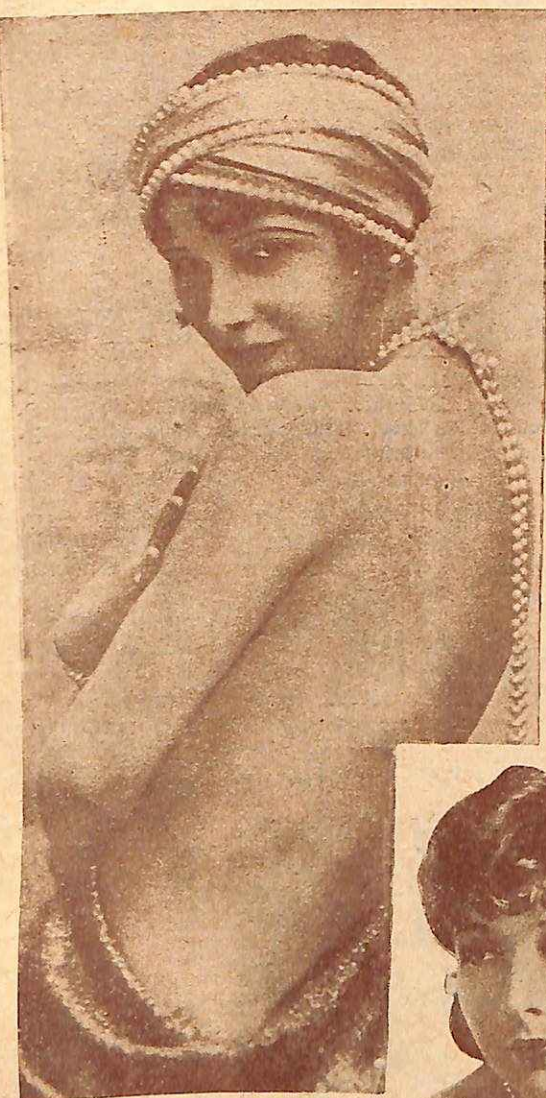
Τότε ὁ Τουαίν τοῦ άπάντησε: «Κόρις, «'Η φωτογραφία σας μοῦ μοιάζει περισσότερο άπ' ὅσο μοιά-ζω ἐγὼ με... τὸν ἐαυτό μου. Γι'».

Τὸν ποίου, δι-σημειωθεῖ, τὸ πραγματικὸ ὄνομα ήταν Σαμουήλ Κλέμενς — πέθανε σέ ήλικία έβδομήντα χρονῶν από ἰλαρά. Κάποιος μάλιστα παρατήρησε δι είχε περιεργὸ θάνατο ὁ άνθρωπος αὐτός, πὸν σέ ὅλη του τὴ ζωὴ σκόρπισε τὴν... ἰλαρότητα!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Μπροστά σέ ξένους οὔτε νὰ ε-παινήσῃ, οὔτε νὰ μιλῶνῃς τὴ γυναῖκα σου. Τὸ πρῶτο εἶνε ματαιοδοξία, τὸ δεύτερο μορία.

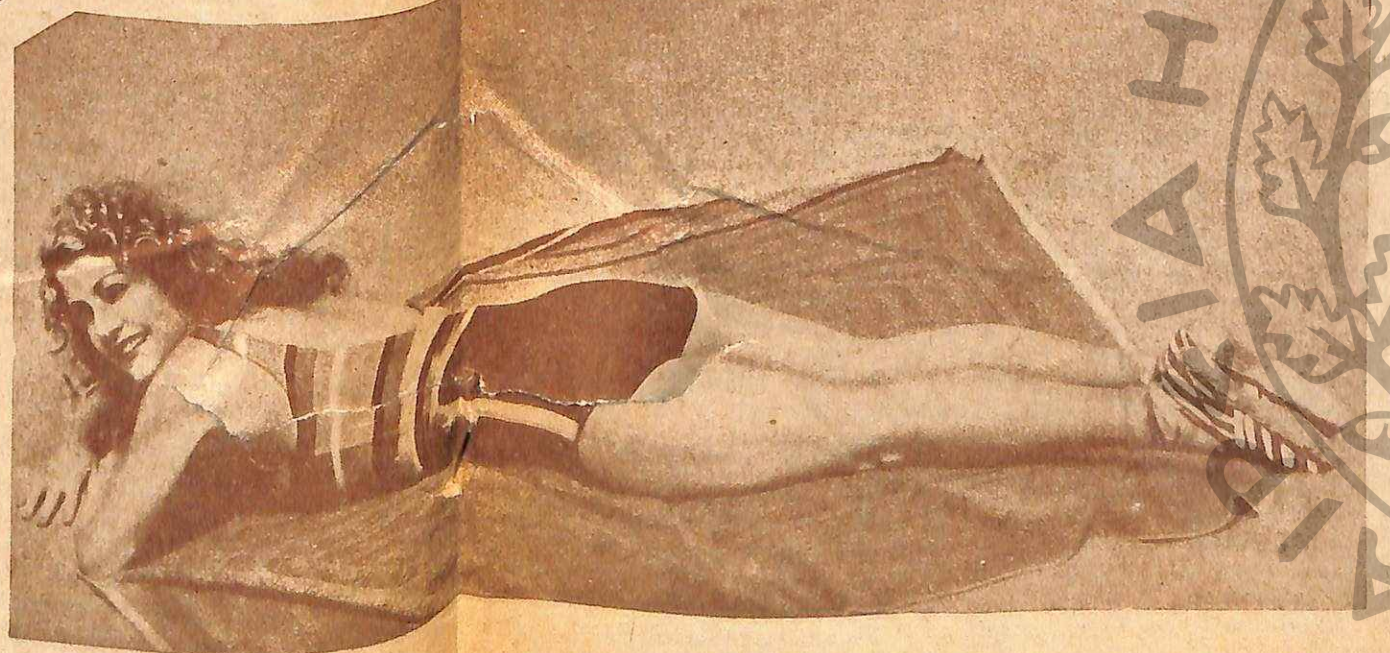
—Η γυναῖκες νικῶν ὄχι με τὴν αντίστασι, αλλά με τὴν ὑπακοή.

Ἡ Ζάν
Ἑλμπίγ

Ἐπάνω: Ἡ Μπίλλυ
Ντέβ
Κάτω ἀριστερά:
Ἡ Τζέυς
Κόμπτον

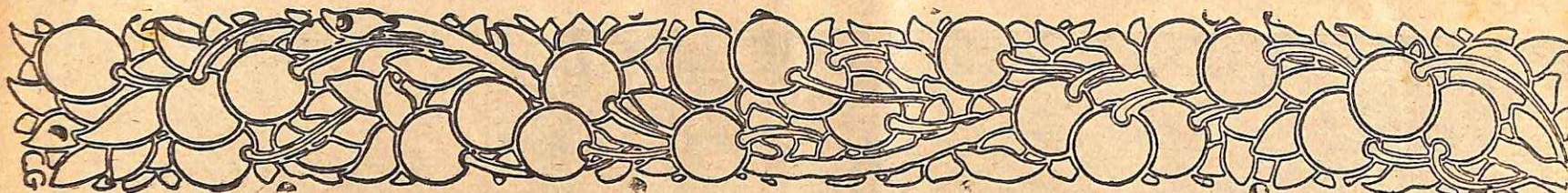

Ἡ Ρούθ Ντόλγουιν

Ἀριστερά: Ἡ Τζέαν
Κράουφορντ
Κάτω: Ἡ Δωροθέα
Μακμίλαν

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«ΓΛΥΚΕ ΜΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝ... ΜΕ ΔΥΓΑ ΤΗΓΑΝΗΤΑ!»

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΝΤΑΙΝΗΣ

Ήσαν άρχές του Μαρτίου...
Μά, για όνομα Θεού, μην άρχίζε-
τε ποτέ σας έτσι όταν σας έλθει ή ι-
δέα να γράψετε διήγημα! Ένας τέ-
τοιος πρόλογος είναι ανάσφατος, χωρίς
φαντασία και ποιήσι, άνοσιος σαν κο-
λοκύβη νερόθραστο. Έδώ όμως είναι ά-
παράτητος, και γι' αυτό τον έβαλα...

Ήσαν λοιπόν ένα πρωινό του Μαρ-
τίου κι' ή Σάρα έκλεινε με άναφυλ-
λητά, διαβάζοντας τη λίστα των φα-
γητών!...

Όταν άρχισε από καιρού στον ά-
γώνα της ζωής, με μόνα έφάρμακα τη
γραφουηχανή και τα νειάτα της, έ-
δωσε πολλές μάχες... άγωνίστηκε
σκληρά και άγρια, ή καίμενη ή μι-
κρούλα, με τό θεικό από το άνημέρο,
πού τό λέν «Βιοπάλη» και κυνηγιμέ-
νη σαν άγρίμι, βρήκε στο τέλος
καταφύγιο στη σημερινή της θέσι: δι-
ακτυλόγραφος στο ύπαιθρο Σούλεν-
μπεργκ! Και να με τί τρόπο!

Δίπλα στο έστιατόριο ήταν ένα
σπίτι χτισμένο με κόκκινα τούβλα.
Έκει ή Σάρα κρατούσε ένα φτωχικό
άλλα καλοσυνοικισμένο δωμάτιο. Ένα
μεσημέρι, αφού έφαγε στού Σούλεν-
μπεργκ ένα λιτό φαί πών 2 φράγκων
τάμπλν-ντ, πήρε μαζί της τη λί-
στα κι' έφυγε διασπική. Η λίστα ή-
ταν γραμμένη σχεδόν άκατανόητα, μι-
σά έγγλέζικα, μισά γερμανικά, με τά
φαγητά υπερδωμένα, έτσι πού διαβό-
ζεις δίπλα στην ποντίγκη όδοντογλυ-
φίδες και κάτω άπ' τό κράς με μπά-
μιες κολιούς τού βασιλείου!

Τό ίδιο βράδυ, ή Σάρα έδειξε στον
ξενόδοχο μιá λίστα καλογραμμένη, με
γραφουηχανή, με τά φαγητά εν τάξει
και τό καθένα στη θέσι του, χωριστά
ή άναρτάδες, χωριστά ή σούπες, κλπ.
Έίχε στείλει μάλιστα τη λίστα και
με έπισκεφαλίδες: «Ορεκτικά», «Σού-
πες», «Σαλάτσες», «Προσέχτες τά παλ-
τά και τά άλκιερόχιά σας», «Έμμεθα
άνεθνουν διά την τυχόν άλλαγήν
των καπέλλων σας» και με διάφορες
άλλες σχετικές προειδοποιήσεις και
συνθήκες!

Ο Σούλενμπεργκ ένθουσιάζτηκε...
Η γλωσσίσσα της Σάρας κατάφερε
τά ύπνιοντα και έτσι προσελήφθη και
άνιέλαβε αήθημερην καθήκοντα συντά-
κτου της βίστας...

Τι χαρά! Τι άνακούφισι, Θεέ μου!
Έξασφαλισμένο φαί, νοίκι, κορδελί-
σσες και τά ρέστα! Παράδεισος για
τη φτωχούλα τη μικρή, όσο διαρκούσε
αυτός ο μελαγχολικός και κοβός χει-
μώνας...

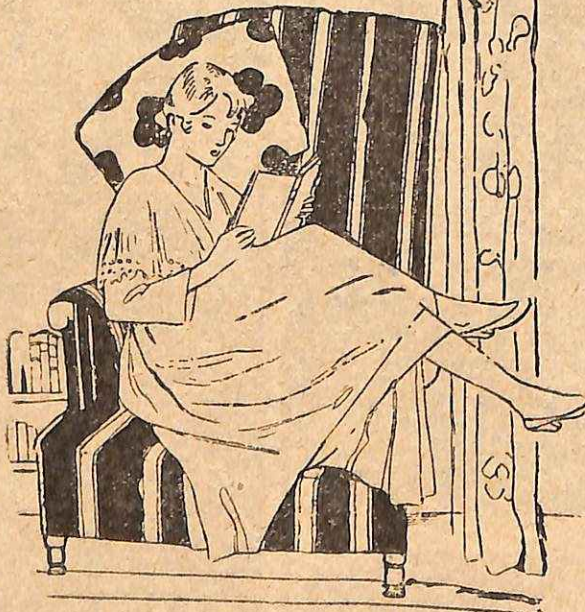
Τά καθήκοντά της ήσαν νά γράφη
κάθε μέρα 21 λίστες, όσα δηλαδή ή-
σαν τά τροπέζια τού έστιατορίου.
Βίς άντιλάλημα ο Σούλενμπεργκ άνε-
λάμβανε την ύποχρέωσι νά της στέλ-
νη από δωμάτιό της, και μάλιστα με
τό πού ποζήτο γκαρντόνι τού έστιατο-

ρίου τρία πιάτα φαί κάθε μέρα και
πότε-πότε και κανένα φακελλάκι με
τό σχετικό χαρτί-λήξι, τό πούν του
όποίου κανονίζόταν από «την εύχαρί-
στησι πού κ. Σούλενμπεργκ και τό
σχετικό πζίρο τού καταστήματος». Οι
παλάτες ήζεραν τώρα πώς τά λέγαν
τά φαγητά, πού τούς σεβόριζε τό
γκαρντόνι και παράδιδαν με εύχαρί-
στησι άν καμμιά φορά δέν συμβιβαζό-
σαν τό φαγητό με τί όνομά του, άν
δηλαδή ο «άμνος γάλακτος με γεώ-
μηλα» ήταν γνήσιος «βούβαλος με
γεώμηλα»!

Έκείνη λοιπόν τη μέρα, ή Σάρα
έξαπλωμένη στο κρεβάτι της και κυτ-
τίζοντας άφηρημένα τόν ήμεροδείκτη,
τόν έπιασε νά λέη ψέμματα! Μόλι-
στα! Έδειχνε άρχές τού Μάρτη, δη-
λαδή «Ανοιξη πειά, ενώ τό κίον ή

δυνατό χωριό-πόλεο, μοντέρνο, πού
είχε τηλεφώνο στα βουστάσιά του και
μπορούσε νά σου πη, με μαθηματικούς
ύπολογισμούς, τί έπιδρασι θά είχε ή
εσοδεία τού στανιού της Μαντόντας
στην τιμή της πατάτας!

Έκεί, στα γεμάτα δροσιά και ή-
ακιο λειβάδια τού σπιρλικιού, ο Φρά-
γκλιν σάιτεψε την πρυφερή καρδούλα
της Σάρας... Μάξευαν λουλούδια, παί-
ζαν κυνηγητό με ξεφωνητά χαράς,
και μιá αύγουσιάντικη βραδεία, γλυ-
κειά και δροσερή, καθώς καθόντουσαν
κοντά στο γάργαρο νερό τού αύλακιού
και άκούγαν τό παραπονεμένο μουρ-
μουρητό του, ο Φράγκλιν της έπλεξε
ένα στεφάνι από άνθισμένες βροδύες
και τό πέραςε στο κεφαλάκι της...
Υστερα κύτταζε με θαυμασμό τά κα-
στανά, σγουρά μαλλιά της, μπερδεμ-

Πήρε ένα άγαπημένο της βιβλίο κι' άρχισε νά διαβάξη.

παν άλυτο άόχμα και μακρουλά κρό-
σταλλα κρεμόνονταν άπ' τις στέγες!
Τι τά θέλετε; Η «Ανοιξη έρχεται» ή-
ταν της καπνίσει, χωρίς νά δίνη δε-
κάρα τσακιστή στα έσα λέει ο ήμε-
ροδείκτης!

Σηκώθηκε λοιπόν από τό παρθενικό
της κρεβάτι, άνατριχιασμένη άπ' τό
κόπο και άγαναχτισμένη άπ' τά ψέμ-
ματα τού ήμεροδείκτη και άκούμπησε
τό κεφαλάκι της στο «ζάκι τού παρα-
θουριού, τό θολό... Έέχασε νά ακουπί-
ση τόν άγνό, πού τό σκέπαζε, γιατί
τό μυαλό της πέταξε σέ κάποιο μα-
κρονό τόπο και σέ κάποια περασμένη
έποχή!... Πού; Ποιά; Οί! σάς πούμε.

Νά, τό περασμένο καλοκαίρι πήγε
και κάθισε δυό εβδομάδες στο ταρλίκι
Σάννυμπεργκ. Έκει άγάπησε τό γυνί
ένός γεροκνηματία, τό Φράγκλιν, ένα

της ψυχής της, μαζευτήκαν στην ά-
κοη των ματιών της και έδρεξαν τά
γυριστά ματόκλαδά της. Τά θολωμένα
μάτια της δέν έδωσαν κουρασμέ-
νος άπ' τούς δρόμους πούκανα νά σέ
βρώ, στο δίπλανο έστιατόριο. Πεινού-
σα, και καθώς έψαχνα στη λίστα νά
βρω κανένα χορταρικό, έδα κάτι τι
κάτω άπ' τά σπαράγγια και... και
τότε κόντεψα νά πετάξω πέρα τού τρα-
πέζι άπ' τη χαρά μου... Φώναξα τόν
ξενόδοχο και έμαθα πού μπορούσα νά
σέ βρώ!

—Ναί, θυμάμαι, είπε ή Σάρα. Κά-
τω άπ' τά σπαράγγια, είδες «Βρού-
θες με αύγά τηγανητά»!
—Όχι, είδα κάτι άλλο και αυτό
μ' έκανε νά καταλάβω, ότι ή δική
σου ή γραφομηχανή έγραφε τη λίστα.
Αυτό ήταν τό Φ τό κεφαλάκι, πού
μονάχα ή γραφομηχανή σου τό γρά-
φει σταράζ και πλάγια...
—Αδύνατον, λέει ή Σάρα, τό φαί
αυτό με τίς βροδύες δέν έχει πους-
νά Φ κεφαλάκι!

Ο νέος χαμογελαστός της έδειξε
τότε τη λίστα στο μέρος πού ήταν
γραμμένο τό φαγητό αυτό και ή Σά-
ρα έσκυψε τρέμοντας νά δη: Σάν ά-
σπραχή τότε πέραςε άπ' τό μυαλό της
ή άφηρημάδα εκείνη, πού την είχε
κυριεύσει χθές, όταν έγραφε στη γρα-
φομηχανή τη λίστα! Η άφηρημάδα
έκείνη, πού της πήρε τό μυαλό άπ'
τη δουλειά της και της τό πήγε πέ-
ρα, μακριά, στο Φράγκλιν, την έκανε
νά χτυπήση για λίγες στιγμές άλλα
πλήκτρα στη γραφομηχανή της και
έτσι, αντί νά γράψη στη λίστα:
«Βροδύες με αύγά τηγανητά» πούλε-
γε ή σημείωσι τού ξενόδοχου, αυτή
έγραψε:

«Γλυκέ μου Φράγκλιν... με αύγά τη-
γανητά»!

Οί δυό νέοι έπεσαν, ο ένας στην
αγκαλιά τού άλλου, χαμογελώντας ά-
φρονι άπ' τό πλημμύρισμα της εύτυ-
χίας πού δοκίμαζαν...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ
ΖΩΑΝΟΥ ΜΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥΑΝΘΡΩΠΟΥ

Είνε γνωστόν ότι μερικά ζώα κατορ-
θάνουν νά μιμούνται τη φωνή τού άν-
θρώπου. Μεταξύ αυτών συμπεριλαμβά-
νονται και οί κόρακες, ή κίσσες και οί
παπαγάλοι, οί όποιοι μιμούνται καλά
δ,τι μάθουν και ίπακούουν σαν έπιμε-
λεις μαθητά στο δάσκαλό τους.

Έξωφρα τό κουδούνι της πόρτας
χτύπησε και, παράξενο! συγχρόνως ή
ψυχή της έκανε αντρίνν...!ν Πέταξε
μακριά τό βιβλίο και πετάχτηκε στο
κεφαλόκαλο τού χώλλου...

Μιά βραδεία και γνωστή ανδρική
φωνή άκούστηκε και κάποιος άνδρας
τρία-τρία τά σκαλοπάτια και υπαίχη-
τας μέσα, την άρπαξε στην άγκαλιά
του!

Ήταν ο Φράγκλιν.
—Γιατί δέν μιούγραφες; έ; γιατί;
Ήταν ή πρώτη ερώτησι της εύτυ-
χμένης Σάρας.

—Η Νέα Υόρκη, είνε πολύ μαγά-
λη, γλυκό μου κορίτσι. Μιά εβδομάδα
διόκληρη σέ γυρεύω. Έφυγες άπ'
τό παλιό σου δωμάτιο χωρίς ν' αφή-
σης την καινοβόρια διεύθυνσι, κι' ε-
γώ μέρες τώρα ψάχνω, ως έδου νά
πού σέ πέτυχα, γλυκειά μου άγάπη!

—Εγώ σούγραφα τη διεύθυνσί μου.
—Δέν έλλαβα τό γράμμα σου, μι-
κρούλα μου. Δέν με πιστεύεις;
—Σέ πιστεύω, αλλά τότε πώς με

δρήμες;

Ο Φράγκλιν χαμογέλασε και τό
χαμόγελο φώτισε την ψυχή της.

—Απλούστατα, αγαπημένη μου,
έίπασα σήμερα τό μεσημέρι κουρασμέ-
νος άπ' τούς δρόμους πούκανα νά σέ
βρώ, στο δίπλανο έστιατόριο. Πεινού-
σα, και καθώς έψαχνα στη λίστα νά
βρω κανένα χορταρικό, έδα κάτι τι
κάτω άπ' τά σπαράγγια και... και
τότε κόντεψα νά πετάξω πέρα τού τρα-
πέζι άπ' τη χαρά μου... Φώναξα τόν
ξενόδοχο και έμαθα πού μπορούσα νά
σέ βρώ!

—Ναί, θυμάμαι, είπε ή Σάρα. Κά-
τω άπ' τά σπαράγγια, είδες «Βρού-
θες με αύγά τηγανητά»!

—Όχι, είδα κάτι άλλο και αυτό
μ' έκανε νά καταλάβω, ότι ή δική
σου ή γραφομηχανή έγραφε τη λίστα.
Αυτό ήταν τό Φ τό κεφαλάκι, πού
μονάχα ή γραφομηχανή σου τό γρά-
φει σταράζ και πλάγια...

—Αδύνατον, λέει ή Σάρα, τό φαί
αυτό με τίς βροδύες δέν έχει πους-
νά Φ κεφαλάκι!

Ο νέος χαμογελαστός της έδειξε
τότε τη λίστα στο μέρος πού ήταν
γραμμένο τό φαγητό αυτό και ή Σά-
ρα έσκυψε τρέμοντας νά δη: Σάν ά-
σπραχή τότε πέραςε άπ' τό μυαλό της
ή άφηρημάδα εκείνη, πού την είχε
κυριεύσει χθές, όταν έγραφε στη γρα-
φομηχανή τη λίστα! Η άφηρημάδα
έκείνη, πού της πήρε τό μυαλό άπ'
τη δουλειά της και της τό πήγε πέ-
ρα, μακριά, στο Φράγκλιν, την έκανε
νά χτυπήση για λίγες στιγμές άλλα
πλήκτρα στη γραφομηχανή της και
έτσι, αντί νά γράψη στη λίστα:
«Βροδύες με αύγά τηγανητά» πούλε-
γε ή σημείωσι τού ξενόδοχου, αυτή
έγραψε:

«Γλυκέ μου Φράγκλιν... με αύγά τη-
γανητά»!

Οί δυό νέοι έπεσαν, ο ένας στην
αγκαλιά τού άλλου, χαμογελώντας ά-
φρονι άπ' τό πλημμύρισμα της εύτυ-
χίας πού δοκίμαζαν...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ
ΖΩΑΝΟΥ ΜΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥΑΝΘΡΩΠΟΥ

Είνε γνωστόν ότι μερικά ζώα κατορ-
θάνουν νά μιμούνται τη φωνή τού άν-
θρώπου. Μεταξύ αυτών συμπεριλαμβά-
νονται και οί κόρακες, ή κίσσες και οί
παπαγάλοι, οί όποιοι μιμούνται καλά
δ,τι μάθουν και ίπακούουν σαν έπιμε-
λεις μαθητά στο δάσκαλό τους.

Έξωφρα τό κουδούνι της πόρτας
χτύπησε και, παράξενο! συγχρόνως ή
ψυχή της έκανε αντρίνν...!ν Πέταξε
μακριά τό βιβλίο και πετάχτηκε στο
κεφαλόκαλο τού χώλλου...

Μιά βραδεία και γνωστή ανδρική
φωνή άκούστηκε και κάποιος άνδρας
τρία-τρία τά σκαλοπάτια και υπαίχη-
τας μέσα, την άρπαξε στην άγκαλιά
του!

Ήταν ο Φράγκλιν.
—Γιατί δέν μιούγραφες; έ; γιατί;
Ήταν ή πρώτη ερώτησι της εύτυ-
χμένης Σάρας.

—Η Νέα Υόρκη, είνε πολύ μαγά-
λη, γλυκό μου κορίτσι. Μιά εβδομάδα
διόκληρη σέ γυρεύω. Έφυγες άπ'
τό παλιό σου δωμάτιο χωρίς ν' αφή-
σης την καινοβόρια διεύθυνσι, κι' ε-
γώ μέρες τώρα ψάχνω, ως έδου νά
πού σέ πέτυχα, γλυκειά μου άγάπη!

—Εγώ σούγραφα τη διεύθυνσί μου.
—Δέν έλλαβα τό γράμμα σου, μι-
κρούλα μου. Δέν με πιστεύεις;
—Σέ πιστεύω, αλλά τότε πώς με

Είνε γνωστόν ότι μερικά ζώα κατορ-
θάνουν νά μιμούνται τη φωνή τού άν-
θρώπου. Μεταξύ αυτών συμπεριλαμβά-
νονται και οί κόρακες, ή κίσσες και οί
παπαγάλοι, οί όποιοι μιμούνται καλά
δ,τι μάθουν και ίπακούουν σαν έπιμε-
λεις μαθητά στο δάσκαλό τους.

Έξωφρα τό κουδούνι της πόρτας
χτύπησε και, παράξενο! συγχρόνως ή
ψυχή της έκανε αντρίνν...!ν Πέταξε
μακριά τό βιβλίο και πετάχτηκε στο
κεφαλόκαλο τού χώλλου...

Μιά βραδεία και γνωστή ανδρική
φωνή άκούστηκε και κάποιος άνδρας
τρία-τρία τά σκαλοπάτια και υπαίχη-
τας μέσα, την άρπαξε στην άγκαλιά
του!

Ήταν ο Φράγκλιν.
—Γιατί δέν μιούγραφες; έ; γιατί;
Ήταν ή πρώτη ερώτησι της εύτυ-
χμένης Σάρας.

—Η Νέα Υόρκη, είνε πολύ μαγά-
λη, γλυκό μου κορίτσι. Μιά εβδομάδα
διόκληρη σέ γυρεύω. Έφυγες άπ'
τό παλιό σου δωμάτιο χωρίς ν' αφή-
σης την καινοβόρια διεύθυνσι, κι' ε-
γώ μέρες τώρα ψάχνω, ως έδου νά
πού σέ πέτυχα, γλυκειά μου άγάπη!

—Εγώ σούγραφα τη διεύθυνσί μου.
—Δέν έλλαβα τό γράμμα σου, μι-
κρούλα μου. Δέν με πιστεύεις;
—Σέ πιστεύω, αλλά τότε πώς με

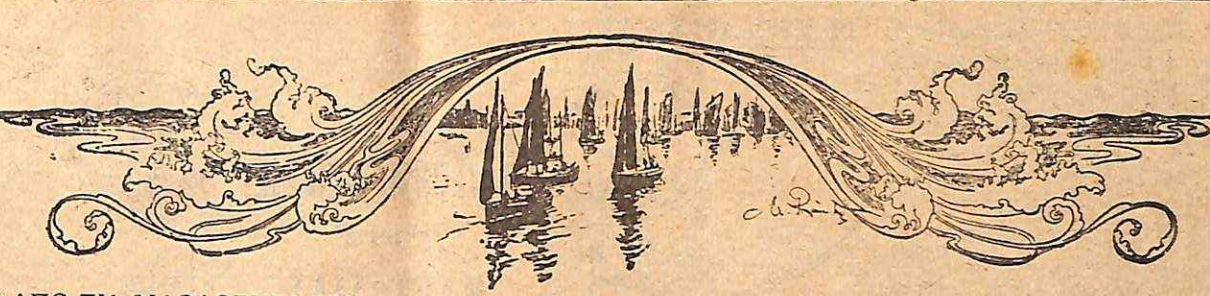
Είνε γνωστόν ότι μερικά ζώα κατορ-
θάνουν νά μιμούνται τη φωνή τού άν-
θρώπου. Μεταξύ αυτών συμπεριλαμβά-
νονται και οί κόρακες, ή κίσσες και οί
παπαγάλοι, οί όποιοι μιμούνται καλά
δ,τι μάθουν και ίπακούουν σαν έπιμε-
λεις μαθητά στο δάσκαλό τους.

Έξωφρα τό κουδούνι της πόρτας
χτύπησε και, παράξενο! συγχρόνως ή
ψυχή της έκανε αντρίνν...!ν Πέταξε
μακριά τό βιβλίο και πετάχτηκε στο
κεφαλόκαλο τού χώλλου...

Μιά βραδεία και γνωστή ανδρική
φωνή άκούστηκε και κάποιος άνδρας
τρία-τρία τά σκαλοπάτια και υπαίχη-
τας μέσα, την άρπαξε στην άγκαλιά
του!

Ήταν ο Φράγκλιν.
—Γιατί δέν μιούγραφες; έ; γιατί;
Ήταν ή πρώτη ερώτησι της εύτυ-
χμένης Σάρας.

—Η Νέα Υόρκη, είνε πολύ μαγά-
λη, γλυκό μου κορίτσι. Μιά εβδομάδα
διόκληρη σέ γυρεύω. Έφυγες άπ'
τό παλιό σου δωμάτιο χωρίς ν' αφή-
σης την καινοβόρια διεύθυνσι, κι' ε-
γώ μέρες τώρα ψάχνω, ως έδου νά
πού σέ πέτυχα, γλυκειά μου άγάπη!

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Τά χρεη και οί δανειστοί τού Μπαλζακ. Τά τρελλά όνειρά του και ή επιχειρήσεις, με τίς όποιες θά
πλούτιζε. Τά πεσοστά για τόν τίτλο ενός έργου. Τό περπατικό της δύστροφης άσιδού. Πώς την εξα-
νάγκασε ο ζωγράφος νά τό παραλάβη. Τό πούρο τού Ζάν Μορεάς. Πώς ο ποιητής δέν παρακολού-
θησε μιá συναυλία, ή όποια έδίδετο πρής τιμήν του, κτλ.

Κάθως είνε γνωστόν, ο μέγας Γάλ-
λος μυθιστοριογράφος Όνορε ντε
Μπαλζακ βρισκόταν καταρρεωμένος σέ
δλη τη ζωή του και καταδιωκόταν συ-
νεχώς από τούς πιστωτές του. Έν-
τούτοις, είχε πάντα άέρατην αισιοδο-
ξία και πίστευε ότι θά κατόρθωνε, με τίς
φαντασιώδεις επιχειρήσεις, με τίς
άποιες καταπατώντας κάθε τόσο, νά ξε-
πληρώση όλα του τά χρέη.

Τά σχέδιά του ήσαν πάντα κατατη-
κτικά και κολοσσιαία. Μεταξύ των άλ-
λων μιá φορά αποφάσισε νά πάη στη
Σαρδηνία και νά κάνη άνασκαφές στα
ερείπια των άρχαιοτήτων της, με την
έλπίδα νά βρη κρυμμένα πούλματα με-
τάλλα!

Μί' άλλη φορά πάλι άνήγγειλε
στούς φίλους του ότι θά ταξίδευε
στα βάθη της 'Ασίας, για τόν ίδιο
σκοπό! Έννοείται ότι ποτέ δέν τό
κοινούσε από τό Παρίσι και τά σχέ-
διά του έμεναν πάντοτε... σχέδιά!

Όταν κάποτε ο θεατρικός συγγρα-
φέας Σιραντέν άνέδρασε στη σκηνή έ-
να δράμα με τόν τίτλο «Εκδιόησης»,
ο Μπαλζακ, ο όποιος ήταν όπως συ-
νήθως άπένταρος, πήγε και τού έψή-
τησε τό ένα τρίτο από τά ποσοστά.

—Γιά πού λόγου; ρώτησε κατάκλη-
κτος ο Σιραντέν.

—Γιατί έχω δημοσιεύσει κι' εγώ
πό πολλούς ένα μυθιστόρημα με τόν
ίδιο τίτλο.

—Μά αφού δέν έχουν την ίδια ό-
πόθεσι;

—Δέν σημαίνει αυτό. Είνε άρεστό
ότι και τά δυό έργα φέρουν τόν ίδιο
τίτλο. Άπαιτώ λοιπόν νά μου δώσης
τά ποσοστά μου.

—Καλά. Έλα αύριο νά τά πάω...

Την άλλη μέρα ο Σιραντέν παρουσι-
άστηκε ο ίδιος στον Μπαλζακ και τού
έδειξε ένα έγγραφο.

—Αυτό έδώ, τού είπε, είνε πληρε-
ξούσιο πού μου τό παραχώρησε ο φίλος
μου Λαμαρουά. Πέντε χρόνια πριν έ-
κδόσεις έσύ τό μυθιστόρημα με τόν τί-
τλο «Η κόρη της Είλας», αυτός είχε
γράψει ένα δράμα με τόν ίδιο τίτλο.

—Μά αφού δέν έχουν την ίδια ό-
πόθεσι;

—Δέν σημαίνει αυτό. Είνε άρεστό
ότι και τά δυό έργα φέρουν τόν ίδιο
τίτλο. Λοιπόν ο Λαμαρουά μου άνέδρασε
νά σάς ζητήσω γι' άποζημίωσι έξι σο-
χιάδες φράγκα!...

Ο Μπαλζακ, θέλοντας και μη τό-
τε, ύποχώρησε στη λογική τού Σι-
ραντέν και άναγκάστηκε, παρ' όλη
την άνέχιά του, νά τού κάνει ένα
πλουσιώδη... τραπέζι!

Η Πολωνή αιδός Κατρούα, μιá
από τίς διασημότερες καλλιτέχνιδες της
έποχής της, είχε παραγγείλει κάποτε
ο' ένα ζωγράφο την προσωπογραφία
της. Όταν τελείωσε ή εικόνα, ή αιδώ-
ς, θέλοντας ν' άποφύγη την πληρω-
μή, άρνήθηκε νά την παραλάβη, με
την πρόφασι ότι δέν της έμοιαζε.

—Μά είστε σεις ή ίδια άπαράλλα-
χτη! της είπε ο ζωγράφος.

—Όχι κατά φαντασίαν! άπάντησε
ή αιδώς. Έγώ έχω μάτια μεγαλείτε-
ρα, στόμα μικρότερο, κόμη πλουσιώ-
τερη...

Ο ζωγράφος, έπειδή έβλεπε ότι ή
διαμαρτυρίες του δέν άφελούσαν σέ
τίποτε, έπρότεινε νά πάρουν ως πραγ-
ματικό...

—Μά αυτό δέν είνε δικό σας...
Δέν σας μοιάζει καθόλου... Δέν μου
τό είπατε σεις ή ίδια;

Η αιδώς άναγκάστηκε τότε νά ζη-
τήση συνώνυμν από τόν ζωγράφο και
νά δώση δσα-δσα για ν' αγοράση την
προσωπογραφία της.

Κάποτε στο Παρίσι δινόταν μιá
συναυλία πρής τιμήν τού διασημού
Έλληνογάλλου ποιητού Ζάν Μορεάς,
κατά τη διάρκεια της όποιας άπαγο-
ρεύσαν αόστηρά τό κάπνισμα.

Σε μιá στιγμή παρουσιάστηκε ο
ποιητής, κρατώντας ένα τεράστιο
πούρο στο στόμα του. Σε λίγο τόν έ-
πλησίασε ένας από τούς κομητοφές
της τελετής και τού είπε:

—Μαίρ, άπαγορεύεται τό κάπνι-
σμα ως τις πέντε.

—Αλήθεια; έκανε ο Μορεάς. Τό-
τε φεύγω και γυρίζω μετά τις πέντε...

Και έφυγε πραγματικά για ν' άπο-
τελειώση τό πούρο του!

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ

Τά γεράματα δέν είνε εύχάριστα
παρά υφόν στους σοφούς.

Τά γεράματα φέρουν πάντοτε κι'
άλλους αντρόφους μαζί τους.

Τά γεράματα έχονται πάντοτε ά-
ποστάτητα.

Οι γέροι βλέπουν πάντοτε μακρότερα
από τούς νέους.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

Τά γεράματα είνε άφρόσυνα και
γι' αυτό δέν πρέπει νά προσθέτου-
με σ' αυτά και άλλες άφρόσυνες.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος συνεδείη έρωτικά με την κ. ντε Μοντεσπάν και τη ζωγράφο συζήτησε πού επακολούθησε μεταξύ αυτής και του συζύγου της, όταν έγινε γνωστό το ερώδιό τους.

Η συζήτηση αυτή γινόταν μέσ' στο καλλωπιστήριο της μαρκησίας.

—Ο βασιλεύς, είπε σε λίγο η μαρκησία, με διέταξε να πάω πειρά να δέλωμαι τα χάδια σας... Μά κι' αν δεν μου έδινε τη διαταγή αυτή, μάθετε, κύριε, ότι σέβουμαι πολύ τον έαυτό μου, ώστε να σας αφήσω να με φιλήσετε...

—Α! υπά! φώναξε ο μαρκήσιος ντε Μοντεσπάν. Είπατε πώς ο βασιλεύς σας διέταξε να διακρίνετε τις συγγενικές σας σχέσεις μαζί μου!... Έ, λοιπόν!... Αυτό θα το δούμε!... Θα το ιδούμε απόψε κιόλας!...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά άρχισε να γδύνεται.

—Κύριε, που άπάντησεν η Άθηναις, η οποία γινόταν δλοένα και πιο γλωμνή, υποθέτω πως δεν θα με άναγκάσετε να φωνάξω τους υπηρέτες για να σας βγάλουν από τα διαμερίσματα μου...

—Από τα διαμερίσματά σας! φώναξε ο μαρκήσιος. Μά μου φαίνεται, κυρία, ότι τα δικά σας διαμερίσματα είναι και δικά μου... Τι θα πείτε λοιπόν, σας παρακαλώ, στους υπηρέτες για να πατήσουν να με διώξουν από δω μέσα;...

—Θα τους πω ότι ο βασιλεύς τους διατάσσει να με προστατεύουν έναντι των θυσιοτήτων σας... και θα με προστατεύσουν!...

—Ο βασιλεύς! Έκανε ο μαρκήσιος αγγίζοντας. Όστε και μέσα στο σπείτιμου ο βασιλεύς είναι παντοδύναμος! —Ο βασιλεύς είναι παντοδύναμος παντού!...

—Το νομίζετε;... Έ, λοιπόν, φωνάξτε τους υπηρέτες σας, κυρία!... Τους υπηρέτες μ' εμένα!... Θα διασκεδάσω πολύ, βλέποντας τι θα κάνουν για να σας άπακούσουν...

—Αφού με έαναγκάσετε, θα το κάνω...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η μαρκησία ντε Μοντεσπάν άπλωσε το χέρι της για να χτυπήσει ένα κουρδούνι.

Μά ο σύζυγός της την κράτισε, λέγοντας:

—Μη διαπορεύετε την άτιμία να έξευτελιστήτε μπρός στους υπηρέτες σας για να με ξεφορτωθήτε...

Η φωνή του μαρκησίου δεν είχε πειρά τον έρωτικό και σαρκαστικό τόνο, μά είχε γίνει υπνώτική και θαυμάσια.

—Αποσυρθήτε ήσυχα! τον έκτενσε η Άθηναις. Αποσυρθήτε μόνος σας; και δεν θα φωνάξω τους υπηρέτες.

—Α! έκανε ο μαρκήσιος, ανώδυνος στην ψυχή του να σπατάλεται. Και αν παρ' όλη την προσπάσία σας, έγω σας άγαπώ άκόμα;

—Αυτάμυ, πολύ, του άπάντησε ψυχρά η σύζυγός του. Έγώ δεν σας άγαπώ πια...

—Και αν λοιπόν άκούω τα χά...

δια σας και τα φίλα σας; —Αυτάμυ, επίσης πολύ... αλλά δεν θα τ' άπολαύσετε πια!...

—Δυστυχισμένη!...

—Α!... τι λέτε;

Ο μαρκήσιος ένοιωσε έλο το άημα του ν' ανεβάνη στο κεφάλι του, άκούγοντάς την να τον άφήφρη μ' ένα τόσο προσβολητικό τρόπο...

Δεν μπόρεσε να κρατηθή πια και, μανόμενος, ύψωσε το χέρι του, το όποιο έπεσε βαρύ επάνω στο πρόσωπο της σύζυγού του, κάνοντάς την να ιδεί, όπως λέει κι' η παροιμία, στον ούρανό φροντίζω...

Η Άθηναις έθγαλε μια κραυγή... μια μόνο...

Ο μαρκήσιος, ντροπισμένος γι' αυτό που είχε κάνει, στεκόταν τώρα άκίνητος.

Με το πρόσωπο πελιδνό από την μαύρα μεριά και κατακόκκινα απ' την άλλη, η μαρκησία φιδύρισε στο σύζυγό της, σήκοντάς του ένα σκοτεινό δέλεμα:

Το χέρι του μαρκησίου Μοντεσπάν έπεσε βαρύ επάνω στο πρόσωπο της σύζυγού του.

Μά η Άθηναις, παίζοντας στην περίπτωση αυτή το ρόλο της Άλκιμνης, έκανε ότι μπορούσε να τιμωρήσει το σύζυγό της χωρίς να τον φυλακίσει, έξορίζοντάς τον... Έτσι θα τον ξεφορτώνονταν για πάντα...

Πράγματι δέ ο μαρκήσιος ντε Μοντεσπάν έξωρίστηκε...

Έφυγε για την έξορία με το θάνατο μέσα στην ψυχή του, παίρνοντας μαζί του τα δυο παιδιά του... Έν' άργει κι' ένα κορίτσι... τα όποια είχε άποκτήσει με την άπιστη και τα όποια η Άθηναις, σαν καλή μητέρα που ήταν, δεν έζήτησε καν να τα φιλήσει πρό της άναχωρήσεώς τους...

—Α! κύριε... το χαστούκι αυτό θα σας στοιχίσει πολύ ακριβά!... Έκείνος ύψωσε τους ώμους του άδιάφορα και της άπάντησε:

—Κάνετε ότι θέλετε... Είπατε έλευτερη! Φροντίστε να με έξορίσετε! Είναι πολύ προτιμότερο για μένα να πάω να ζήσω μακριά από σας, γιατί αν άπόψε σας χαστούκινα, αύριο θα σας σκοτώσω!...

Την άλλη μέρα, από τα χαράματα κιόλας, η μαρκησία ντε Μοντεσπάν βρισκόταν στα άνακτορα του Άγιου Γερμανού. Έτσι, μόλις έμπηξε ο βασιλεύς, του διηγήθηκε τη σκηνή που είχε διαδραματιστεί μεταξύ αυτής και του συζύγου της το προηγούμενο βράδυ...

Ο Λουδοβίκος 14ος μετεβλήθη, άμέσως από την όργη του σε μανόμενο Δία και θέλησε να φυλακίσει το μαρκήσιο ντε Μοντεσπάν σ' ένα σκοτεινό κελλί της Βαστίλλης.

Πράγματι, ο Κολμπέρ την είδε και, αφού κατόρθωσε να την πείσει να τον ακολουθήσει, την ώδήγησε στις Βερσαλλίες.

Η συνάντησις του βασιλέως και της πρώην ένοουμένης του υπήρξε συγκινητικωτάτη. Και οι δυο τους έκλαιγαν... Επείτις έκλαιγε και η κυρία ντε Μοντεσπάν, η οποία ήταν παρούσα στη συνάντησι αυτή και η όποια μόλις είδε τη δεσποινίδα ντε Λα Βαλλιέρ, έτρεξε κοντά της με άνοιγμένη την άγκαλιά της και άρχισε να την φιλάει...

Έτσι κατόρθωσαν να την πείσουν να ξαναγορίσει στην Αδλή και να πάει πάλι τη θέση που είχε εγκαταλείψει. Μά όλ' αυτά ήταν προσωρινά και τα πράγματα δεν άρχισαν να ξαναπαύουν το φυσικό τους ρεύμα.

Ο βασιλεύς άρχισε πάλι να παραμεινεί τη δεσποινίδα ντε Λα Βαλλιέρ πούς χάριν της νέας του ένοουμένης, η δε κυρία ντε Μοντεσπάν, ξεχνώντας τις πρώτες διαχύσεις της, φερόταν στη νικημένη άντιπάλό της άγέροια και περιφρονητικά.

Η άτυχής Λα Βαλλιέρ υπέφερε πολύ απ' όλ' αυτά κι' έλεγε συχνά στη φίλη της κ. Σακρόν:

—Θά γίνω μοναχή... Θά γίνω με ταπεινή μοναχή και τ' άφιερώσω έλό στην υπόλοιπη ζωή μου στο Θεό...

Μά θα υπέφερε πολύ μέσα στο μοναστήρι σεις που είστε συνθημαμένη στις πολυτέλειες της Αδλής...

—Όταν θα υπέφερω, θα θυμάμαι τους πόρους που ένοιωσα έδώ από το βασιλέα και τη μαρκησία μου πόνους... γνώω τους καινούργιους μου πόνους... (Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ G. LENOTRE

ΕΝΑ κοσμικό γεγονός, που προκάλεσε τη συγκίνηση όλης της αριστοκρατίας της Προβηγκίας, ήταν ο γάμος του κόμητος Μιραμπώ με την Αιμιλία ντε Μαρινιάν, που έγινε στη μικρή εκκλησία του Αϊζ, τις 23 Ιουνίου του 1772.

Η νύφη άντησε σε μια απ' τις μεγαλύτερες οικογένειες του τόπου. Πολλοί ύποφρητοι είχαν ζητήσει ως τότε το χέρι της, μά οι γονείς της τους είχαν άποκρούσει όλους.

Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Μιραμπώ, ο όποιος, βλέποντας πως δεν θα μπορούσε άλλωστε να φέρει κανένα άποτέλεσμα, μεταχειρίστηκε ένα μέσο πρωτότυπο όσο κι' έμπνο, για να πετύχαι αυτό το πούθελα: Μπήκε μια νύχτα κρυφά στο μέγαρο των Μαρινιάν και το πρωί πρόβαλε σ' ένα παράθυρο μισόγυμνος!... Οι διαβάτες τον είδανε, δημιουργήθηκε έτσι σκάνδαλο κι' ο άρχων Μαρινιάν, παρ' όλη του τη μακία, άναγκάστηκε να δώσει στο Μιραμπώ την κόρη του, την όποια άλλωστε δεν φάνηκε να δυσχερεστή και πολύ ο γάμος αυτός...

Η σχετικώς γιορτές κρατήσανε μια δολοκλήρη εβδομάδα. Ή καλύτερες σέ- σεις κογενείες της Προβηγκίας έλαβαν μέρος σ' αυτές. Δεν λείψανε όμως στο διάστημα αυτό τα έπεισόδια και τα άπορίσματα: Μια μέρα ο γαμπρός έπαυσε στο έζυλο ένα λοχαγό των σωματοφυλάκων που είχε πάει στους γάμους για ν' άντιπροσωπεύσει το γέρο Μιραμπώ, τον πατέρα του... Μια άλλη φορά οι νέονυμοι πιαιπάρησαν για καλά μεταξύ τους κι' η δυνατός φωνές του γαμπρού έγιναν άφορητή να σταματήσει για λίγο η μουσική κι' ο χορός.

Όταν επί τέλους η γιορτές τελείωσαν, το νέο ζευγάρι έφυγε για τη Μασσαλία.

Έκεί όμως άρχισαν να περνάει μια ζωή, όχι και τόσο εύχρηστη! Τά χρέη που είχε ο γαμπρός ήταν πολύ μεγαλύτερα απ' την προίκα της νύφης. Έτσι η δυσκολίες που συναντούσε ο Μιραμπώ εκ μέρους των δανειστών του και η πείσεις τους τον έλεγαν κάνει μελαγχολικό, θρόν και μισάνθρωπο.

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, έβαλε ενέχυρο τα κοσμήματα της γυναίκας του. Ή ζωή τους ήταν πολύ ναίικας του. Ή ζωή τους ήταν πολύ περιωρισμένη και δεν ξώδεσαν παρά μόνο τα άπολύτως άναγκαία. Ή Αιμιλία όμως τα υπέφερε όλα χωρίς παράπονα. Ήτανε μια γυναίκα ύπομονητική, όχι και πολύ ώμορφη, με γλαυκαστικά μάλλον κοινά. Φαινόταν όμως άρεσκά συμπεριφορική, όταν γινώριζε καλές καλύτερα. Είχαν πικρά μαύρα μαλλιά, δόντια όραία και το χαμόγελο δεν έλειπε ποτέ απ' το στόμα της.

Τόν Οκτώβριο του 1773 έφερε στον κόσμο ένα γυνί, που τον ώνόμασαν Βίκτωρα, και χαϊδευτικά Γοργό. Το παιδί αυτό σκόρπισε για λίγο καιρό τη χαρά στο σπίτι τους. Ο Μιραμπώ ήταν έθνοσυμπάθης κι' έπαιθε κιόλας διάφορα σπείδια για το μάλλον του παιδιού του. Μά σε λίγο τα έσχασε όλα, γιατί η οικονομικές του στενοχωρίες τον άπορόβησαν και πά- λι έντελως. Ή δυσκολίες που συναντούσε τον έλεγαν κάνει τώρα άκόμα πιο εύεξαπτο.

Μια μέρα, άκούγοντας ένα χοντρό

ήλικιωμένο συγγενή του, τον κ. ντε Βιλνέβ-Μουτιν, να λέει μερικάς φράσεις προσβολητικές για την τιμή της άδελφής του κυρίας Καμπρύ, του άρπαξε απ' τα χέρια την ομπρέλλα που κρατούσε και του την έσπασε στο κεφάλι. Έπειτα έπεσε άπάνω του, τον άρχισε στις γροθιές και κυλίστηκαν μαζί μέσα στις λάσπες του δρόμου, ενώ οι διαβάτες παρακολουθούσαν την κομική αυτή σκηνή ξεκαρδισμένοι στα γέλια. Ο κ. ντε Βιλνέβ δεν έσχασε ποτέ την προσβολή αυτή που τούكانε ο Μιραμπώ και πολύ γρήγορα κατόρθωσε, καθώς θα δοίτε παρακάτω, να τον εκδικηθή.

Η καθυστέρηση αυτές σκηνές όμως δεν κατόρθωσαν να διασκεδάσουν την πλ ή της νεαρής Αιμιλίας, η οποία ήταν άναγκασμένη για λόγους οικονομίας να μένει άποχωρως στην επαρχία. Γι' αυτό ζήτησε να βοηη παρηγοριά, φλερταροντας άκόμα μ' ένα νεαρό άξιωματικό της βασιλικής φρουράς, τον ύποστη Γκαπώ. Δυστυχώς όμως ο νέος άξιωματικός έκανε την άνορησά ν' άρχισή αλληλογραφία μαζί της κι' ένα απ' τα γράμματά του έπεσε στα χέ-

ρια του Μιραμπώ. Αυτός τότε, αν και θυώσε τρομερά, δεν είπε το παρωκικό. «Όταν θυμώνω πολύ, δεν φωνάζω ποτέ, έγραφε ο ίδιος άργότερα σ' ένα φίλο του. Μπορεί να τ' άκούω όλα άνω-κάτω, δεν βγάζω όμως ούτε τοιμουδιά!...»

Η Αιμιλία έπεσε στα πόδια του, ζητώντας να την συγχωρήσει για το σφάλμα της. «Ολοι οι συγγενείς του Γκαπώ, άρσενικοί και θηλυκοί, πήγανε κι' αυτό και ζήτησανε γονυτιστοί συγγνώμην απ' το Μιραμπώ. Αυτός φάνηκε στην άρχή ανένδοτος, στο τέλος όμως ύποχωρησε και συγχώρεσε την άπιστη.

Όστόσο οι δυο σύζυγοι είδανε πως δεν μπορούσαν να περνάει καλά τη ζωή τους. Η Αιμιλία τότε έφυγε απ' τη Μασσαλία και πήγε στη Παρίσι. Έκεί άρχισε να καταβάλει έν έργονες για να σώσει τον άντρα της, που ο ντε Βιλνέβ τον είχε στο μέ-

ταξύ καταγγείλει ότι άποπειράθηκε να τον δολοφονήσει. Δυστυχώς όμως όλες η προσπάθειες της πήγανε χαμένες. Ο Μιραμπώ φυλακίστηκε στο φρούριο του Λο.

Μά, έπειτ' από λίγο καιρό, η Αιμιλία έλασε σχεδόν συγγενή στο πα- δί της και τον άντρα της. Τότε ξαναγύρισε και πάλι στη Γαλλία. Την έπειτα έκείνη άεσπασανούσε η άνάγκη σ' ένα μακαρίτη Μιραμπώ. Ο λαός έξολοκλούσε να τον λυτρώει σην ή μήθεο!

Τότε, μέσα στην ψυχή της Αιμιλίας έγινε μια πρόσκαιρη μεταβολή. Ένοιώσε για πρώτη φορά την καρδιά της να χτυπάει για τον πεθαμένο άντρα της! Ντύθηκε στα μαύρα, έξαναπής τ' όνομά του και κλείστηκε μέσα στο σπίτι της, μη θέλοντας να ιδεί κανένα στα μάτια της. Έκεί έζησε τα ύπολοιπα χρόνια της ζωής της, έχοντας γύρω της τις εικόνες του μακαρίτη και ποταγνούντας τ' άγαπην μονα του κοματάκι!...

Έπειτ' από λίγα χρόνια η Αιμιλία πέθανε, σε ήλικία σαράνταεξι έτών. Ξεφυγόντας είχε στο στόμα της τ' όνομα εκείνου που δεν άπόφερε να τον νιώσει ζωντανό και που ήταν γεραφτό να τον λατρεύει πεθωμένο.

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΟΥ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Οι φωτορεπόρτερ και τα κατορθώματά τους. Τό κυνήγι της άρκιούδας στα Βραχώδη Όρη. Στη Ζούγκλα της Αφρικής. Ο κροκόδειλος με τ' ανοιχτό στόμα. Η τρεις κροκινόμοτες φάσεις μιας ταυρομαχίας. Έπάνω στη στέγη του φλεγόμενου περιπτέρου. Οι Άλπινοιστά φωτογράφοι. Πώς ένας φωτορεπόρτερ προτίμησε να σώσει τη μηχανή του από τον έαυτο του, κτλ.

Ένας φωτορεπόρτερ, βυθισμένος ως τη μέση στο βρωμερό νερό μιας στενής υδρονόμου, τή... φωτογραφίζει...

Στην πρώτη συνεδρίαση της πολυκρότου δίχης: Αθανασίου, οι κατηγορούμενοι—καθώς θα διάβασαν οι αναγνώστες μας στον καθημερινό τύπο—έκαναν το πλάνο για ν' αποφυγούν τον φακό των φωτορεπόρτερ των εφημερίδων. Μά δεν κατόρθωσαν να τους ξεφύγουν ως το τέλος. Σε μια στιγμή που η μητέρα του άτυχου θύματος των ξεστομίστων σε καπνούς και σε κραυγές άπογνώσεως, η εγκληματική Κίστρον και η αναστασία κόρη της, άσυναισθήτως σήκωσαν το κεφάλι... Η σκηνή αυτή βάσταξε φυσικά, λίγα δευτερόλεπτα μόνο... Και όμως, ο ελάχιστος αυτός χρόνος έφτασε στους φωτογράφους για να τις αποθανάτισουν με τις μηχανές τους!

Αδιάφοροι προς τη συγκίνηση που είχε καταλάβει όλους τους άλλους παρευρισκόμενους, κυριευμένοι απόλυτα από τη μοναδική σκέψη της έκτελέσεως του καθήκοντός των, οι φωτογράφοι έπερδαν, μέσα στα λίγα αυτά δευτερόλεπτα, να πάρουν τα «ενσταυρωμένα» που τους χρειαζόντουσαν για το «κλίμα» της εφημερίδας τους!

Απ' όλους τους δημοσιογράφους, οι φωτογράφοι των εφημερίδων είναι άσφαλως οι πιο ηρωικοί στρατιώτες της εξυπηρετήσεως της κοινής γνώμης. Τό κοινόν, βλέπετε, είναι πολύ άπαυτητικό. Η ξεφρε περιφρασμένη, δεν τό ικανοποιούν πειρά και ζήτσει φωτογραφικές αναπαράστασεις των καθημερινών επικαιροτήτων... Έτσι ή σπαταλά των φωτορεπόρτερ, άδικα, ρώνοντας για τους κινδύνους και για τις καουχίες, κάνει το πλάνο για να τό ευχαριστήσει...

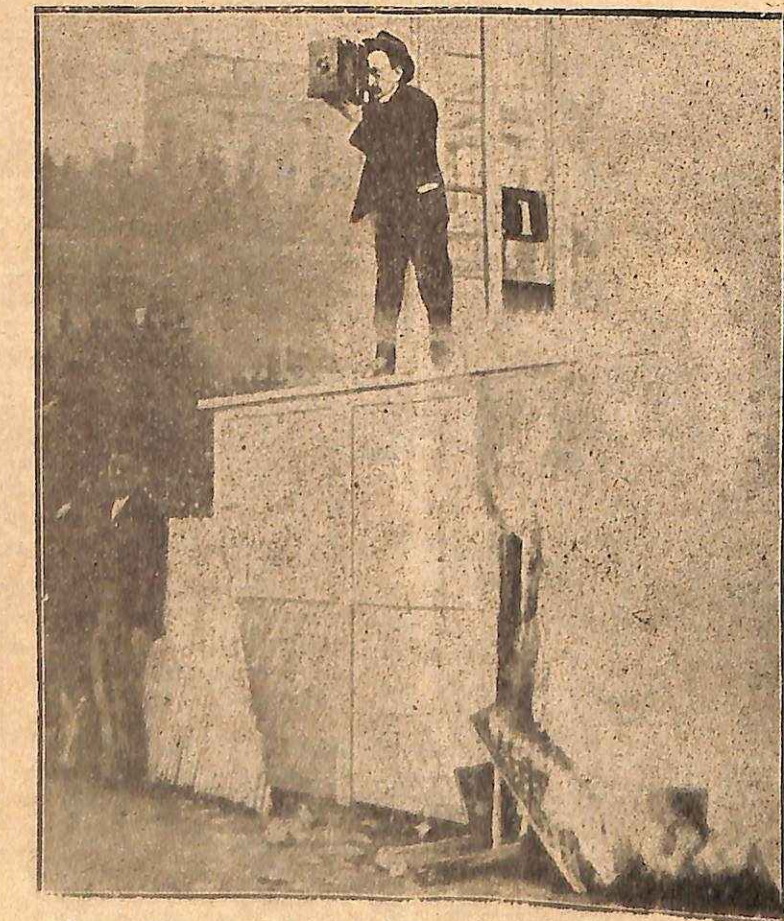
Αξίζει ν' αναφέρουμε μερικούς τέτοιους ηρωϊσμούς των ταπεινών ατόμων στρατιωτών του καθήκοντος.

Πριν από λίγα χρόνια, δυό από τους διασημότερους Παρισινούς φωτορεπόρτερ, έλαβαν έντολη από ένα μεγάλο έδωτικό όμο να τού παρουσιάσουν φωτογραφίες που να παρουσιάζουν την καταβίωση ενός ανθρώπου από μίαν άρκιούδα!

Οι δυό φωτορεπόρτερ δέχτηκαν με προθυμία την παραγγελία. Και, χωρίς να δειλιάσουν καθόλου, ξεκίνησαν άμέσως για τα Βραχώδη Όρη, όπου ήξεραν ότι θα έβρισκαν την άρκιούδα που ζήτησαν... Έκεί, πράγματι, ύστερ' από άρκετες περιπέτειες, κατόρθωσαν να ξεστομίσουν μία τετασσία μαυροειδή άρκιούδα, η οποία άρχισε άμέσως να τούς καταδιώκει. Ο ένας απ' αυτούς—έτελιος που βρι-

σκόταν σιμότερα στην άρκιούδα—σκαρφάλωσε πάνω σ' ένα δέντρο. Ο συνάδελφός του, χωρίς να χάσει καιρό, τόν μιμήθηκε και σκαρφάλωσε στο διπλανό δέντρο. Η άρκιούδα, φυσικά, έσπευσε να καταδιώξει τόν πρώτο... Καί, ενώ σκαρφάλωνε κι' αυτή με τη σειρά της στο δέντρο, ο δεύτερος φωτορεπόρτερ, καθισμένος άναυκτικά στο δικό του δέντρο, έπηρε τη φωτογραφική του μηχανή και άποτύπωσε στον φακό την αεραλιστική εικόνα που τούς είχε παραγγείλει ο Παρισινός εκδότης: τό κυνήγιμα, δηλαδή, ενός ανθρώπου από μια άρκιούδα! Όταν όμως έτελειωσε τη δουλειά του, άφησε καπ' μέρος τη φωτογραφική του μηχανή, και σηκώνοντας τό τουφέκι του, έπυροβόλησε την άρκιούδα. Την πέτυχε στο κεφάλι και την γκρέμισε από τό δέντρο, τη στιγμή άκριβώς που είχε στομιάσει τόν συνάδελφό του στο τελευταίο κλαρί κι' έτοιμαζόταν να τού έπιτεθεί!

Ενθουσιασμένοι από την έπιτυχία τους αυτή, οι δυό φωτορεπόρτερ—πρόκειται για τούς αδελφούς Σίμωνς τού «Ζε-Σαί-Του»—σκαρφάλωσαν κατόπιν σ' ένα άλλο δέντρο, ύψους τριάντα μέτρων και έφωτογράφησαν μία φωλιά άετών. Εύτυχώς κι' αυτούς, εκείνη τη στιγμή δεν βρισκόντουσαν στη φωλιά παρά μόνον τ' άετόπουλα.

Ένώ τό γυμνασμένο περιπίτερο, έπάνω στο όποιο βρίσκεται ο φωτορεπόρτερ, κλείνεται, αυτός δεν τό κουνάει καθόλου απ' τη θέσι του και παίρνει με όλη του την άρεσι φωτογραφίες τών συγκρούσεων άστυνομικών και κομμουνιστών.

Αν τούς πετύχανε τό ζευγάρι τών γέμων άετών, άσφαλως θα τήν είχαν πολύ άσχημα...

Ένας άλλος μανιακός συλλέκτης φωτογραφιών άγρίων θηρίων, είναι ο Γερμανός εξερευνητής Κ. Γ. Σίλλινγκ. Τέσσερες φορές, ο πολύηλός αυτός κυνηγός εισεχώρησε στα άδυστα της άφρικανικής ζούγκλας για να φωτογραφίσει «έκ τοφ φυσικού» τά πιό άγρια και τά πιό έπικινδύνα θηρία! Πολλές φορές μάάλιστα κινδύνευσε να κατασπαράξη απ' αυτά...

Στους φωτορεπόρτερ όμως δεν φτάνει μόνον τό θάρρος και η γενναϊότης. Είναι απαραίτητο να έχουν και μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος. Σχετικά παραδείγματα θα μπορούσαμε ν' αναφέρουμε άπειρα.

Πριν από λίγον καιρό, ένας φωτορεπόρτερ, εύρισκόμενος στην Ασιακή, ενώ καταδιώκετο από έναν κροκόδειλο, είχε την εξαιρετική ψυχραιμία, να γυρίσει ξαφνικά και να πάρη μία φωτογραφία τού τρομερού του διώκτη, καθώς σεργιάνει έναντιόν του με τό τεράστιο στόμα του ανοιχτό...

Στις τελευταίες ταυρομαχίες της Σεβίλλης συνέβη κάτι άκόμο πιο καταπληκτικό: Ένας μανιακός ταυρος έπετέθη με όρμη έναντιόν ενός έ-

ρίπτου ταυρομάχου και ξεκούλωσε τό άλογό του. Η σύγκρουσις ήταν τόσο δυνατή, ώστε ο ταυρομάχος τινάχτηκε ψηλά στον αέρα, ξαναπέφτοντας δε έρήθηκε... καθάλλα πάνω στη ράχη τού ταύρου!

Η σκηνή αυτή, φυσικά, δεν βάσταξε περισσότερο από μισό δευτερόλεπτο, γιατί ο ταύρος, κι' ένα άπότομο τρένταγμα της ράχης του, γκρέμισε κάτω τόν αναβάτη του.

Και όμως, ένας φωτορεπόρτερ, ο όποιος περυσκόταν στη σκηνή αυτή, κατόρθωσε να πάρη τρεις χωριστές φωτογραφίες. Η πρώτη απ' αυτές περιέστανε τόν ταύρο τή στιγμή που ώρμιόταν έναντιόν τού έρίπτου ταυρομάχου. Η δεύτερη τόν ταυρομάχο καθάλλα πάνω στη ράχη τού ταύρου και η τρίτη τόν ταύρο, όταν κι' ένα άπότομο τρένταγμα πέταξε απ' τη ράχη του τόν ταυρομάχο!

Πρό όλων άλλων, στις κούρσες τού Λονδόν οι άστυνομικοί συνεκρούσθησαν με μερικούς κομμουνιστές, οι όποιοι προσπαθούσαν να προκαλέσουν έπεισόδια.

Κατά τη διάρκεια της συρράξεως, οι κομμουνιστάι γκρέμισαν μερικά περπίτερα και τούς έβγαλαν φωτιά. Πάνω στην άναυκτομυρία αυτή, κανένας δεν φρόντιζε, φυσικά, να σώσει τη φωτιά. Κι' έτσι η πυρκαϊά όλοένα και φούντωνε...

Στην κροκινόμοτη λοιπόν στιγμή τής συμπλοκής, ο φωτορεπόρτερ μιας μεγάλης Παρισινής εφημερίδας σκαρφάλωσε πάνω σ' ένα άναυκτομυρισμένο περιπίτερο και μ' όλη την άρεσι τού άρχισε να παίρνει φωτογραφίες τών κομμουνιστών, τών πόλισμων και τής πυρκαϊάς...

Στό μεταξύ όμως άρχισε να καίγεται και τό δικό του περιπίτερο, χωρίς να δίνει καμιά σημασία.

—Έχω πάρε; κάτι θαυμάσια κλισέ! φώναζε σ' ένα συνάδελφό του που τόν κύταζε από μακριά. Νάξερεις τί ύπεροχο που είμ' από δω τό θέαμα...

—Τό πιστεύω! τού άπάντησε ο συνάδελφός του. Θα κάνης καλά όμως να κατέβης απ' τό παρατήριό σου, άν δεν θέλεις να πάρω κι' εγώ τη φωτογραφία ενός... «φωτορεπόρτερ» ψη νομίζω!

Και πραγματικά, ο φωτορεπόρτερ είχε περικυκλωθεί από τις φλόγες. Με πολύ κόπο δε κατόρθωσε να πηδήσει από τό καίόμενο περιπίτερο και να σωθή.

Εκτός από την άετοιμότητα πνεύματος, οι φωτορεπόρτερ πρέπει να έχουν κι' ένα άλλο προσόν: να μην προσβάλλονται καθόλου από Ευγγοί!

Υπάρχουν πολλοί άλπινοιστά φωτογράφοι, οι όποιοι δεν διατάζουν να σκαρφαλώνουν σε βουνολαγίες άπόσπες κι' έπικινδύνες μαζί με τις φωτογραφικές τους μηχανές, για να απά-

ρουν» σπάνια ένσταντα.

Φαντάζεστε, λοιπόν, τί τόλμη και τί ψυχική δύναμις χρειάζεται, για να έγκυατασταθούν σε τέτοια δύσβατα μέρη, με στρίποδα και με μηχανήματα, τη στιγμή που, για να μη χάσουν την ίσορροπία τους, είναι αναγκαζόμενοι να δένονται με σχοινιά!

Αλλά τί να πη κανείς για τούς φωτορεπόρτερ-αεροπόρους, οι όποιοι άναγκάζονται να κάνουν πραγματικές σκηνολογίες... πάνω σ'τα φτερά τών αεροπλάνων, για να φωτογραφίσουν ένδιαφέροντα τοπία και γεγονότα. Η και για τούς Άμερικανούς φωτορεπόρτερ έκδοτικών όίκων καρτ-ποστάλ, οι όποιοι, για να μπορέσουν να πάρουν διάφορες θεαματικές άπόψεις τών μεγάλων άμερικανικών πόλεων, αναγκάζονται να σκαρφαλώνουν πάνω στις καπνοδόχους πανύψηλων σύρνο-ευστών!

Ο φωτορεπόρτερ τού γαλλικού «Ζε-Σαί-Του» Σίμωνς, ο έπωνομαζόμενος «Βασιλεύς τού Ένσταντα» από τούς συναδέλφους του, είχε σταλεί από τό περιοδικό του, πριν από λίγα χρόνια, για να «πάρη» μία σειρά φωτογραφιών από τις έτήσιες κούρσες κοττόρων που είχαν διοργανωθεί στο Μονακό.

Θέλοντας να πάρη καθαρές φωτογραφίες, ένδίκασε μία θάρκα και πήγε και τοποθετήθηκε σ' ένα μέρος της λιμνης όπου τα κότερα αναγκαστικά θα έκαναν στροφή, και έτσι θα έλάττωναν την ταχύτητά τους.

Κατόρθωσε πράγματι από τό μέρος αυτό να «τραβήξη» άρκετά ένσταντα και ήταν ένθουσιασμένος από τήν ιδέα του...

Έξαφνα όμως, ένα κότερο που έτρεχε με δαιμονιώδη ταχύτητα, ώρμησε κατά πάνω του, άναυκτομυρίσε τη θάρκα του και τόν έριξε στο νερό μαζί μ' όλα τα σύνεργά του! Αμέσως οι συνάδελφοί του τού έβρισαν ένα σχοινί για να μπορέση να πιασθή απ' αυτό και ν' ανέβη στην έπιφάνεια...

Σε λίγο έννοιωσαν τό σχοινί να βαρύνει στην άκρη του... Τό τραβήξαν στην έπιφάνεια, αντί όμως ν' άναβουν τόν Σίμωνς, άνέσπυραν... τη φωτογραφική του μηχανή!

Ο Σίμωνς είχε προτιμήσει να κινδυνεύει να πνιγί, παρά να χάσει τη μηχανή του!

Σε λίγο φάνηκε κι' ο ίδιος στην έπιφάνεια πού νερού. Ξαλαφρωμένος από τη μηχανή του, είχε κατορθώσει, με χίλιους-δυό κόπους ν' ανέβη ός εκεί. Και όταν συνήλθε, τό πρώτο πράγμα που είπε, ήταν:

—Τι κρίμα, να μην προστάσω να φωτογραφίσω τόν... έαυτό μου, τη στιγμή που έπεφτα στη θάλασσα!

Αυτό θάταν έπιτυχία μία φορά!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ένοθέσεις παρ' ελασι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότητες: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά ένοθέσεις. Άδραι γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΠΩΣ ΖΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οι «μυτροχίτωνες» Μασσαλιώτες. Τά χρυσά «ζιτζίκια» τών 'Ατιδίων. Τά φτειασίδια τών 'Αθηναίων. Η σπατάλη τού Δημητρίου Φαληρέως. Τά γλυκά τού 'Αλκιβιάδη και η γυναικα τού Σωκράτη. Η λατρεία τών γυναικών προς τόν 'Αλκιβιάδη. Τά δειπνα τού Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. Η 'Αθηνά... προσκεκλημένη στο συμπόσιο τού Φιλίππου. Η έξυπνάδα τού δούλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεταξύ τών αρχαίων λαών που άγαπούσαν εξαιρετικά την πολυτέλεια και την τρυφή, την πρώτη θέση κατείχαν οι 'Ιβήρες και οι Μασσαλιώτες. Οι δεύτεροι φορούσαν πανάκριβους πολυτελείς χιτώνες που έφταναν ως κάτω στα πόδια και στη μέση τους είχαν πλατείες χρυσοκέντητες ζώνες. Γι' αυτό λεγότανταν και «μυτροχίτωνες».

Αλλά και σ'τα 'Αθηνά, υπήρχε μία έποχή, κατά την οποία οι κάτοικοι προσπαθούσαν να ντύνονται, να τρώνε και να ζουν όσον τό δυνατόν πλουσιότερα. Κατά τη χρονική αυτή περίοδο, ή 'Αθηνά έδεναν τά μαλλιά της κεφαλής των κότσο προς τα πίσω και τά στύλιζαν με χρυσά ζιτζίκια!...

Στάς 'Αθηνά, κατά την ίδια έποχή, πουλιόντουσαν είδικα φινιρίδια και αλοιφές προσκολλημένες άπολυεστικώς για τούς άντρες. Από τις αλοιφές αυτές, τό λεγόμενο «αίγυπτιον» χρησιμοποιείτο για τά πόδια και τά χέρια, τό «κροινίκιον» για τά σαγόνια, τό «άμπαρινόν» για τά φρύδια και τά μαλλιά και τό «εσπιλλίνιον» για τό λαιμό και τό γόνα.

Περίφημα ήσαν επίσης και τά δειπνα τών 'Αθηναίων της έποχής εκείνης, λόγω της ποικιλίας τών παρατεθειμένων φαγητών και τού τεραστίου αριθμού, σ'όν όποιον άνήρχοντο τά διαφόρων ειδών ποτήρια, με τά όποια οι συνδαιτυμόνες έπιναν τό κρασί τους. Από τά είδη αυτά ο 'Αθηναίος άναφέρει... έκατόν είκοσι!...

Οι πλουσιότεροι 'Αθηναίοι, όταν έδιναν στην άγορά, έμπαιναν μέσα σε φορεία, τά όποια σήκωναν παύλα και γυναίκες της ύπηρεσίας των. Ο περίφημος μάστιγα στρατηγός και πολιτικός Θεμιστοκλής έδεδίχε ένα πορτί να πηγαινή στον Κεραμεικό άπάνω σ' ένα άμάκι που τό τραβούσαν τέσσερες από τις διασημότερες έσπάρτες της πόλεως!

Από τούς 'Αθηναίους που περνούσαν τρυφή και πλουσιότητα ζωής πρέπει ν' αναφέρουμε άκόμο τόν 'Αλκιβιάδη και τόν Δημήτριο τών Φαληρέων. Ο δεύτερος ήταν υπερελακικά σπατάλος και για να ντύνότανε με χει ποιού σημείο έφτανε ή σπατάλη του, σημειώνουμε ότι έβδανε κάθε χρόνο σε γιορτές και διασκεδάσεις όλο κληρο τό εισόδημά του πού άνερχόταν έτησίως σε 1.000 τάλαντα, δηλαδή σε άρκετά έκατομμύρια σημερινών δραχμών.

Εν τούτοις, παρ' όλη τη σπατάλη του, ο Δημήτριος ο Φαληρεύς δεν κατόρθωσε να φτάση τόν 'Αλκιβιάδη. Ο διαβόητος αυτός 'Αθηναίος ήταν προικισμένος επί πλέον με θαυ-

μασία σωματική όμορφιά. Γι' αυτό κάθε φορά που έμπαινε στο θέατρο, σκηνονότουσαν άντρες και γυναίκες από τις θέσεις των για να τόν θαυμάσουν.

Περίφημες έχουν γίνει και ή σχέσις τού αρχαίου αυτού εϋπατρίδου με τόν μεγάλο φιλόσοφο Σωκράτη, με τόν όποιον τόν συνέδεε στενοτάτη φιλία. Πολλή συχνά μάάλιστα ο 'Αλκιβιάδης έστέλνε στο σπίτι τού διδασκάλου του γλυκίσματα, τά όποια σπανιότατα έδοκίμαζε ο Σωκράτης γιατί συνήθως έπεφταν στα χέρια της γυναικάς του κι' ή δύστροπη Ελάνθηπη τάπαρνε και τά πετούσε μ' άγανάκτηση.

Μετά τόν 'Αλκιβιάδη, όνομαστότε-

ρος απ' τούς άνδρες της αρχαιότητας για τήν τρυφή και ο πατέρας τού 'Αλεξάνδρου Φιλίππος, ο όποιος επί πλέον είχε φτάσει σε τέτοιο βαθμό κενοδοξίας, ώστε κάποτε σκέφτηκε να δώση ένα πλούσιο δείπνο και να καλέσει εκτός τών άλλων και τή... Θεά 'Αθηνά από τόν 'Όλυμπο!

Όταν έφτασε ή ώρα τού φαγητού, ο βασιλεύς έστέλνε ένα δούλο του στο βάλαιο της ύποδοχής για να οδηγήση τη Θεά στο τραπέζι. Ο δυστυχισμένος αυτός έπηρε, αλλά σε λίγο γύρισε λέγοντας ότι ή Θεά δεν είχε άποφασίσει άκόμο ν' έρθη.

Ο Φίλιππος ωργίστηκε πάρα πολύ από την άπάντησή του, την όποια θεώρησε προσβολητική και διάταξε να σκοτώσουν άμέσως μπροστά του τόν υπηρέτη του. Κατόπιν έστέλνε κι' άλλον υπηρέτη, μ' αϊ αυτός γύρισε άπρακτος και έπαθε τά ίδια.

Τέλος ο Φίλιππος έδωσε την ίδια διαταγή σ' έναν τρίτο δούλο του. Αυτός όμως στάθηκε έξυπνότερος από τούς προκατόχους του, γιατί όταν ξαναγύρισε και ρωτήθηκε από τόν άκοινοβόλο, άπάντησε:

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε! Η Θεά κατέβηκε από τόν 'Όλυμπο και σε περιμένει. Μά είπαε μάάλιστα ότι σε παρακαλεί να τη συγχωρήσεις πού άργησε, γιατί, θέλοντας να φανή σε σένα ώραιότερη, παρακάλεσε την 'Αφροδίτη να της δώσει μερικές από τις χάρες της...

Ο Φίλιππος σκώθηκε και τραβήξε περφόρανα προς τόν προβάλαιο, αλλά δεν έβγαλε τίποτε εκεί.

—Πού είναι ή 'Αθηνά; ρώτησε τό δούλο.

—Εδώ, Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε έκείνος. Σε περιμένει. Δεν τη βλέπεις;

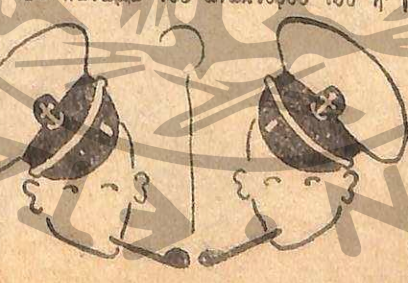
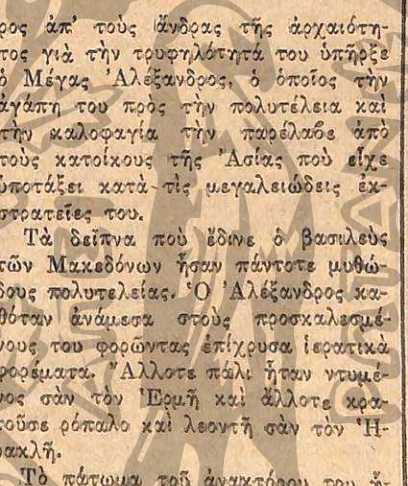
—Όχι! Δεν τη βλέπω.

—Πώς γίνεται αυτό; Δεν την άκούεις πού σε φωνάζει;

—Συγχρόνως άκούσε μία φωνή σαν μακρινή που τού έλεγε:

—Φίλιππε! 'Αφρη έλεύθερο τό δούλο σου και δώσε του κανένα αξίωμα...

Ο Φίλιππος, βέβαιος ότι τού μιλούσε ή ίδια ή 'Αθηνά, έξέταλε την παραγγελία της Θεάς και άντάμαψε θαυμάσιατά τό δούλο του, ο όποιος ήταν άπλοστότατα έγγαστομόλιος...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ΛΕΟ ΜΑΡΝΙΕΡ

ΝΥΧΤΑ ΑΠΟΚΡΗΣ...

δλους τους μεγάλους άνδρες... Έχετε συναδέλφους τον Ουγκώ, τον Ναπολέοντα...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Κι' εσάς...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (τά χάνει). — Έ;... Πώς;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ, (είρωνικά).—Δεν είπατε πως όλοι οι μεγάλοι άνδρες απαιτήθηκαν απ' τις γυναίκες τους;... Πώς είνε δυνατόν λοιπόν κι' εσείς, που είστε τόσοσος ξυπνός και κατὰ συνέπειαν μεγάλος άνδρας, να μην έχετε πάθει το ίδιο;...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (μεθυμένος).—Εγώ... οι μεγάλοι άνδρες... "Α, βέβαια!... Χά, χά!... Θά πήγαινε ένα ποτήρι σαμπάνια;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ, (δείχνει το ποτό του).—Ευχαριστώ... Πίνω ούσκν...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ, (στο μαύρο ντόμινο).—Μπαράο σας! Καλά τού κάνετε! Τόν βάλανε στη θέσι του! 'Από πρην πού γνωριστήκαμε, δλο τόν ξυπνο μού κάνετε... Σεις όμως τόν αποστομώσατε...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ, (με το ίδιο είρωνικό ύφος).—Τόν φίλο σας, δεσποινίς, όταν κάνει τόν ξυπνο, μην τόν φοβάσαστε... Εύκολα μπορεί να τόν αποστομώση κανείς... 'Όταν κάνει τόν κου-τό... τότε είνε επικίνδυνος...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Μπαράο!... (Στὸν πιερρότο). Μά είνε χαριτωμένος!...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (στο μαύρο ντόμινο).—Γιά στάσου... Κάπου με ξέρεις εσύ... Κι' εγώ, απ' τὰ μάτια σου, θαρρῶ πως σε ξέρω... "Ελα τώρα, άφαισε τ' άσπεία και πές μου... Γνωρίζουσατε;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Πολύ... δυστυχώς!

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Καλά τὸ κατάλαβες! Κάποιος φίλος σου θάνα!... Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Καλέ, αυτός είνε ο Μωρίς! Καλά τώλεγα εγώ...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτός είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ, (γελώντας).—'Εσείς! Γέρος!... "Όχι δά... Προηγούμενος που χορεύετε, δεν φανόσατε καθόλου γέρος... (Γυρίζει, περπατώντας, και δείχνει το μαύρο ντόμινο). Νά... 'Ο κύριος από δὸ π.χ... πού είνε δλομύναχος... αὐτὸς μπορεί ν'έχη τέτοιο λόγο πού δεν βγάξει τὴ μάσκα του...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—'Ο κύριος από δὸ π.χ... Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Αὐτὸς είνε ξηλιάρης!... (Σηκώνεται και κάνει μια κομική υπόκλιση μπροστά στο μαύρο ντόμινο). Κύριέ μου... Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρηθώ. Τί να γίνω!... 'Η κορία σ'αυτός σας σ'απάρησε;... "Ε, παρηγορηθείτε... Αδ' τὸ έχει συμβεί σ'

"Ελα τώρα... Βγάλ' τὴ μάσκα, Μωρίς, και κάστε στην παρέα μας... Τί σουθρε να φορέσης αὐτὸ τὸ κατάναν-ρο ντόμινο;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Δεν είνε ο Μωρίς... κύριε υποκόμη!...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (διακόποντάς τον).—Σασσ! Μὴ φανερώσεις τ' ὄνομά μου... "Ε, ναι, καλά, με ξέρεις! Ποιὸς εἶσαι όμως;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Δεν με κατάλαβες;...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Πού νὰ σὲ καταλάβω, μ' αὐτὸ τὸ μαύρο ρούχο πού φορεῖς;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Κι' ὁ μωρὸς γι' αὐτὸ ἀκριβὸς ἔπρεπε νὰ με ελches καταλάβει... Εἶμαι ἡ συνείδησί σου! Δεν είνε μαύρη ἡ συνείδησί σου;...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά! Εἶδες τί διασκεδαστικὸς πού είνε;...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (στο μαύρο ντόμινο).—'Αφού δεν θέλεις νὰ μού πῆς τὸ ὄνομά σου, μὴ μού τὸ λές;... Πές μου όμως πού γνωριστήκαμε...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ, (με το ίδιο σαρκαστικό ντόμινο).—Καλά, δεν ξέρεις πότε γνώρισες τὴ συνείδησί σου;... Νά στὸ ὑπενημί-μω εγὼ εὐχαρί-στος... (Στὴν Κολομπίνα). Δεσποινίς... Ὁ ἄκουστε μερικά θλιβερά πράγμα-τα γιὰ τὸν φίλο σου... ἀλλὰ μονάχος τὸν τὸ θέλει.

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Σὰς ἀκούω...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Ναι, λέγε...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Πότε ἀκριβὸς πρωτογνωριστήκαμε, δεν θυ-μῶμαι τώρα... Πάντως δὴ στὰ νεύ-τα σου... Τότε, ἦσυνα, ὡς γνωστόν, ἀσυνείδητος!...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—Χά, χά!... Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (νευριασμένος).—Νὰ δοῦμε ὡς πού θὰ φτάση αὐτὸ τὸ ἀστέρι...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ, (σαρκαστικά).—Μήπως ἀπὸ τὴν πρώτη ἀ-

λήθεια πού ἀκούσατε, ἀρχίσατε νὰ μετανοῶντε πού μού ζητήσατε νὰ σὰς θυμῶσω τὴ γνωριμία μας;... Παύω ἀμέσως, ἂν θέλετε...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (με τὸν ὅμοιο ἀπειλητικό).—'Όχι... 'Εξακολου-θήσατε... Σὰς ἀκούω...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Στὴ νεότητά σας λοιπὸν ἦσαστε ἀσυνείδη-τος... 'Ενα μόνον σκοπὸ εἶχατε στὴ ζωὴ σας... Τὰ γλέντια... τὴς γυναι-κες... τὴν καλοπέρασι... 'Ο δυστυ-χημένος ὁ πατέρας σας σὰς ἐλάτρευε. 'Εσείς όμως κυττάξατε νὰ ἐκμεταλλευ-θῆτε μὴ κάθε τρύπα τὴν ἀδυναμία πού ἔννοιωθε γιὰ σὰς... 'Αφού λοιπὸν ἐ-χάσατε στὰ χερσὶ καὶ στὰ ὄρια ὅλη τὴν προσωπικὴ σας περιουσία... ἀρχί-σατε νὰ ὑπογράφετε γραμμάτια... Γε-μίσατε χρέη... Ἀρχίσατε νὰ προεξο-φλεῖτε τὴν κληρονομία πού θὰ σὰς ἄ-φινε ὁ πατέρας σας... Τότε... πρω-τοσυναντηθήκαμε! Τότε νοιώσατε τὸ πρῶτο βάρος στὴ συνείδησί σας!... Ξανασυναντηθήκαμε όμως καὶ λίγο ἀρ-γότερα... 'Όταν πῆθανε ὁ πατέρας σας! 'Όταν ἐμμαντεύσατε ὅτι μὲ τὴς πύ-κρες πού τὸν εἶχατε ποτίσει, τὸν ἐστεί-λατε πρῶτα στὸν ἄλλον κόσμο...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Κύριε!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Μὴ θυμῶντε με τὴ συνείδησί σας, ἀγα-πητέ μου... 'Αλλὰ τε, συναντηθήκα-με πολλὲς φορὲς ἀπὸ τότε... Κάθε φο-ρά πού ἀπατούσατε ἕνα ἄδωο πλάσμα, μιὰν ἀνόνητη γυναῖκα, γιὰ νὰ γλεντή-σετε μαζί της... καὶ γιὰ νὰ τὴν πετά-ξετε ὕστερα σὺν ἄχρηστο ἀντικείμενο!...

... 'Απὸ τὸν καιρὸ πού χάσατε τὴν περιουσία σας, ζεῖτε ἀπὸ τὴς γυναικες...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Δεν σὰς συνε-ρίζομαι... Στους μασκαράδες ὅλα ἐ-πιτρέπονται... (Στὴν Κολομπίνα). "Ε, τί λές κι' εσύ...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ, (προσπαθώντας νὰ γελῶν).—Ναι... βέβαια...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ, (στὴν Κολομπίνα).—Γιατί μελαγχολήσα-τε, μικροῦλα μου;... Γιά σένα δεν θὰ νοιώσω καμμιὰ τύχη!... 'Εσὺ εἶσαι μιὰ πεταλουδίτσα, πού γνώρισε γιὰ μιὰ βραδεῖα μονάχα... Εὐτυχῶς!... "Αλ-λος τε, δεν βαρεῖσαι... Εἶνε ὥραϊος... εἶνε ὑποκόμης... κι' ὅσο ἀπὸ χημά-τα... ἔχει ἀκόμα... Γλέντια λοιπὸν! (Στὸν πιερρότο). Συναντηθήκαμε καὶ τώρα τελευταία ἀκόμα... (Μὲ ὀπ-κωφὴ φωνή). "Υστερ' ἀπὸ τὸ τελευ-ταῖο ἐγκλήμιά σου!... Βέβαια... Τὴ βοήξες ἄδωα, ἐπαρχωτοπούλα, ἀνγῆ... 'Ο ἄντρας τῆς ἦταν ἕνας βάναντος ἄν-θρωπος, ὁ ὅποιος εἶχε κερδίσει τὴν πε-ριουσία του μὲ τὸν ἰδῶτα του, κίνοντας ταπει-νωτικὲς δουλειὲς στὴν 'Αμερικὴ...

"Ήταν ὁ 'Αμε-ρικάνος, ὅπως τὸν ἔλεγες περι-φρονητικά... Φυ-σικά... "Ήταν ἕ-νας φονκαρῆς, ὁ ὅποιος ἐπειδὴ εἶ-χε κερδίσει μερι-κά χρήματα κι' ἐπειδὴ εἶχε παν-

τρευνεῖ μιὰ γυναῖκα πού ἀγαποῦσε ἀπὸ παιδί, θαρροῦσε πως ἦταν εὐτυχισμέ-νος... 'Εσὺ τὸν ἔλυσες τὸ ζήτημα! Τὸν πήρες καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ λε-φτά!... "Ήσυνα ὑποκόμης, βλέπεις, κομψός, μωρωμένος!... Τὴν γυναῖκα τὴν ἐξαπάτησες μὲ τοὺς ὀρκους σου... Καὶ τὴν ἔλυσες, γιατί ἤξερες πως αὐτός, ὅσο κι' ἂν τὴν εἶχε μισήσει ἐ-κείνη τὴ στιγμὴ, δεν θὰ τὴν ἄφινε νὰ πεινάσῃ...

(Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ Κολομπίνα σηκώνεται).

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Πού πᾶς;...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ.—'Όχι... Θέ-λω νὰ χορῶσω λίγο... "Αλλως τε, ὁ κύριος ἔχει νὰ σοῦ πῇ κι' ἄλλα... (Φεύγει. Χάνεται μέσα στους μασκα-ράδες).

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Τὸ φέρσιμό σας εἶνε ἄνθρωπο! Εἶνε ἄτιμο!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Αὐτὸ σημαίνει πως ἔχεις τὸ γνῶθι σαυτὸν! Μὰ μὴν ξεχνᾶς ὅτι μιλάς με τὴ συνεί-δησί σου...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—'Αφήστε τα αὐτά... Τί ἀνακατεύετε εσείς, πρῶ-τα, σὲ ξένες δουλειές;... 'Η 'Αλίνα μ' ἀγάπησε...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—"Α, ναι;... Γι' αὐτὸ τὴν ἐγκατέλειψες καὶ γλεντᾶς τώρα με ἄλλες γυναῖκες σπα-ταλώντας τὰ λεφτά της;...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—Καὶ τί σ' ἐν-διαφέρει εσένα; Γιατί ἦρθες νὰ μού τὰ πῆς ὅλ' αὐτά;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—"Α, βέβαια... Γιατί... (Σηκώνεται ὁ-θιός. Πλησιάζει τὸν πιερρότο καὶ τὸν κυττάζει κατὰματα). "Ἦρθε γιὰ νὰ σὲ προειδοποιήσω!... Τὴν 'Αλίνα δεν θὰ τὴν ξαναῖδῃς πιά... 'Η 'Αλίνα συνήλθε... 'Η 'Αλίνα ξέρε πιά ποὺ εἶσαι!...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, (τὸν ἀναγνωρί-ζει. Μὲ τὰ μάτια γυρλωμένα).—Εἶσθε... ὁ... ὁ...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Ναί... (Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι βράζει τὴ μάσκα του).

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ.—'Ο 'Αμερικά-νος!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—'Ακρι-βῶς... Εἶμαι ὁ 'Αμερικάνος... Τὴν γυναῖκα μου τὴν ξαναπῆρα... Μὴν κυττάξτε με καταλητημένα μάτια... Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ προστατευ-τικό ὕψος ἀδελφοῦ πού ξέρε πιά ἀπὸ κόσμο κι' ἀπὸ ζωὴ καὶ εἶνε σὲ θέσι νὰ καταλάβῃ τί θὰ πῇ «Πρῶτη ἀ-γάπη»!

'Η Βέρθα, σφίγγοντας τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴ μιλῇ, ξαναόριξε τ' ἀ-φρημένο βλέμμα της στὸ φεγγάρι... Φτωχὴ μικροῦλα, δυστυχισμένο μου κορίτσι! Ψυχοῦσε ὁ νέος. Νάξε-ρες πόσο ἄλλοτε εἶδα κι' ἕνα μῆνα! Δεν τρῶς πιά, δεν κοιμάσαι καθόλου, μέρα νύχτα. Τὸ κόκκινο χόρμα ἔφυγε ἀπ' τὰ μαγουλάκια σου! Πόσο ἀκόμη θὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση;—Λίγο θὰ κρατήσῃ... Ἀδῶ αὐτο-κτονῶ, τοῦ ἀπάντησε μελαγχολικὰ ἡ ἀ-δελφὴ του.

(Πετάει ἕνα ποτήρι κάτω καὶ τὸ κά-νει κομμάτια). Τώρα φεύγω... Καὶ ὅπως εἶπαμε... "Ε;

(Τὸ μαύρο ντόμινο ξαναφορεῖ τὴ μάσκα του καὶ μὲ ἡμέλια ἀπομακρύ-νεται. 'Ο πιερρότος μένει ἀκίνητος στὸ τραπέζι του, ἀποσβολωμένος...)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE LOU'Y'S

Η ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

Βρισκόμαστε σ' ἕνα ἰ-σόγειο φτωχικὸ σπίτι...

Μιά ἐργατικὴ οικογέ-νεια τὸ κρατοῦσε, λιγὰκι στενόχωρα, εἴν' ἡ ἀλ-θινα, γιατί εἶχε ὅλες-ὅλες δύο καμα-ρούλες καὶ μιὰ μικρὴ κουζίνα. Στὴ μιὰ καμαρούλα κοιμόντουσαν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὸ μαρὸ τους, καὶ στὴν ἄλλη, μιὰ στρωματσάδα ἀπὸ φάβες καὶ μιὰ κουβέρτα ἀπὸ πάνω χρησίμευε γιὰ κρεβάτι στὸν 'Ιουλιανό, πού ἦταν 20 ἐτῶν, στὴ Βέρθα, πού ἦταν 16 καὶ στὴ μικρὴ Σουλβανία, ἀδερφάκια καὶ τὰ τρία.

'Η καμινάδα τῆς γειτονικῆς ἐκκλη-σίας χτύπησε δέκα, μιὰ οἰκογένεια ὁ-λόκληρη εἶχε κοιμηθεῖ ἀπ' τὴς ἐννῆα.

'Η καμαρούλα τῶν παιδιῶν, μὲ τ' ἀ-νοιγτὸ παράθυρο, ἦταν πλημμυρισμένη ἀπ' τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀπ' τὸν ἀέρα τὸν μωρωμένο μὲ τ' ἀ-ρώματα τοῦ γειτονικοῦ κήπου... Τὰ παιδιὰ ξαπλωμένα κοιμόντουσαν... Μὰ ὅχι ὅλα όμως...

Γιατὶ ὁ 'Ιουλιανὸς, γυρίζοντας ἀπό-τομα σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀντελήφθη τὰ μά-τια τῆς Βέρθας καρφωμένα ἀπάνω στὸ φεγγάρι, ὀρθάνοιχτα.

"Απλῶς τὸ χερί του, ἔπασσε τὸ δικὸ της καὶ τῆς εἶπε μὲ συμπόνια:—Γιατὶ δεν κοιμάσαι;

—Κι' εὐὸ γιατί;

Τὴν κύτταξε γιὰ λίγο κατὰματα. "Υστερα τῆς χάιδεψε τρυφερὰ τὸ χέ-ρι καὶ ταχτοποιῆσε τὰ μαλλιάκα της στὸ μέτωπό της:—'Ακόμα αὐτὸν σκέφτεσαι; τῆς ψι-θύρισε.

—Καὶ σὺ αὐτὴν ἀκόμα συλλογιζέ-σαι κι' εἶσαι ἄπηνος; τοῦ ἀποκρίθηκε λίγο πειραγμένη ἡ ἀδελφὴ του.

'Ο 'Ιουλιανὸς ἀνασηκώθηκε λίγο, ἀ-κούμπησε στὸν ἀγκῶνα του καὶ τὴν κύτταξε μὲ καταλητημένα μάτια... Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ προστατευ-τικό ὕψος ἀδελφοῦ πού ξέρε πιά ἀπὸ κόσμο κι' ἀπὸ ζωὴ καὶ εἶνε σὲ θέσι νὰ καταλάβῃ τί θὰ πῇ «Πρῶτη ἀ-γάπη»!

'Η Βέρθα, σφίγγοντας τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴ μιλῇ, ξαναόριξε τ' ἀ-φρημένο βλέμμα της στὸ φεγγάρι... Φτωχὴ μικροῦλα, δυστυχισμένο μου κορίτσι! Ψυχοῦσε ὁ νέος. Νάξε-ρες πόσο ἄλλοτε εἶδα κι' ἕνα μῆνα! Δεν τρῶς πιά, δεν κοιμάσαι καθόλου, μέρα νύχτα. Τὸ κόκκινο χόρμα ἔφυγε ἀπ' τὰ μαγουλάκια σου! Πόσο ἀκόμη θὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση;—Λίγο θὰ κρατήσῃ... Ἀδῶ αὐτο-κτονῶ, τοῦ ἀπάντησε μελαγχολικὰ ἡ ἀ-δελφὴ του.

(Πετάει ἕνα ποτήρι κάτω καὶ τὸ κά-νει κομμάτια). Τώρα φεύγω... Καὶ ὅπως εἶπαμε... "Ε;

(Τὸ μαύρο ντόμινο ξαναφορεῖ τὴ μάσκα του καὶ μὲ ἡμέλια ἀπομακρύ-νεται. 'Ο πιερρότος μένει ἀκίνητος στὸ τραπέζι του, ἀποσβολωμένος...)

LEO MARNIER

'Ο 'Ιουλιανὸς πετάχτηκε μὲ μιὰς ἀ-πάνω, τρέμοντας, καὶ τὴν ἔπασσε ἀπ' τοὺς ὤμους:—Τί λές; "Ε; Τί λές; Εἶσαι στὰ καλά σου;

'Εκείνη τότε ἔκρηψε τὸ προσωπάκι της στὸ μπράτσο, σὰν νὰ φοβόταν μὴν τὴ μπατσοῖσι. "Υστερα ἔξασπε σ' ἄ-ναφυλλήτα, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο τὸ ἀδελφοῦ της καὶ ἀφίνον-τας τὰ δάκρυα ἐλεύθερα νὰ τρέχουν στάλες-στάλες, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτή:—Ναί, ἀδελφοῦλιά μου, θὰ σκοτω-θῶ! Κι' ἔτσι θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ μαμά, πού μὲ λέει διαρκῶς ἔξυμναμένη κι' ὅτι γλήγορα θὰ πάρω τὸν κακὸ δρόμο. Μὰ μονάχα ὁ Θεὸς ξέρε, ὅτι ποτὲ δεν ἔκανα καλὸ, παρ' ὅλο πού δεν εἶδα μιὰ μέρα καλὴ, ἀπὸ τότε πού γεννήθηκα. Δουλεύω 11 ὥρες τὴν ἡμέρα στὴ μολύ-στρα, κάνω ὅσες μπορῶ ἀπ' τὴς δου-λειές τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸ Σαββατόβρα-

καλοὶ, ἀδελφοῦλιά μου, κι' ἡ μαμά πού καλὴ ἀπ' ὅλους μας... Πιστεψέ με. "Αμα μεγαλώσεις, θὰ τὸ καταλάβῃς αὐτὸ κι' εὐὸ. Λοιπὸν, κάνε μου τὴ χά-ρι ν' αὐτοκτονήσης μεθαύριο, κι' ἄ-φρησέ με μένα αὐρὸ νὰ βρῶ 'Εκείνον, ξέρεις, νὰ τοῦ πῶ κατὶ... "Ε; Θέ-λεις;

'Ο 'Ιουλιανὸς δεν ἀκούσε τὴν ἀπάν-τησί της, γιατί ἀπλούστατα ἡ Βέρθα δεν μίλησε! "Ακούσε όμως τὸ χτυπο-κάρδι της καὶ τὴν ἔννοιωσε νὰ τρέμῃ στὴν ἀγκαλιά του... Τὴ φίλησε ἀπα-λά καὶ τὴν ἔγυρε στὸ προσκέφαλό της.

Δὲν κοιμήθηκαν κι' ὁ δυνὸς τῆς νύχτας ἐκείνη. Μὰ τὸ πρῶτὸ πού τραδή-ξαν γιὰ τὴς δουλειές τους, ἡ Βέρθα ὄμισε μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ ματιά στὸν 'Ιουλιανὸ τὴν ὑπόσχεσί του κι' ἔφυγε μὲ τὴν καρδουλά της γεμάτη ἐλπίδα κι' ἀνακούφιση...

Καὶ τὸ βράδυ πού γύρισε στὸ σπίτι, κατὶ τὸ ἀναπάντεχο τὴν περιέμενε...

"Ενας νέος, τίμο κι' ἐργατικὸ παι-δί, μηχανουργὸς στὸ διπλανὸ ἐργοστά-σιο, μὲ καλὸ μισθὸ καὶ μέλλον γεμάτο ἀπ' τὴς καλύτερες ἐλπίδες, ἦρθε μαζί μὲ τὸν 'Ιουλιανὸ καὶ ζήτησε τὸ χερί τῆς Βέρθας... "Ωρισαν μάλιστα τὸν γάμο μετὰ δύο μῆνες.

'Όλο τὸ σπῆτι ἦταν εὐτυχισμένο, γι-ατὶ ὁ γαμπρὸς ἦταν σὲ ὅλα του τέλειος. Μὰ ἀπ' ὅλους πού εὐτυχισμένη ἦταν ἡ Βέρθα, γιατί ὁ γαμπρὸς πού τὴ ζή-τησε ἦταν... 'Εκείνος!

PIERRE LOU'Y'S

ΛΑΤΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΣΤΟ ΛΑΟ ΜΑΣ

'Ο λαὸς μας φαντάζεται τὴν ἀρρώ-στεια προσποπιμένη, σὰν μιὰ γυ-ναίκα δηλαδὴ γερασμένη κι' ἀσχημη, ντυμένη μαύρα ρούχα, πού γυρίζει τὴ νύχτα ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ σημα-δεύει ἐκεῖνα, στὰ ὅποια θὰ συμβῇ θά-νατος.

'Αλλοὺ πάλι φαντάζονται πως ἡ γυ-ναίκες εἶνε τρεῖς μαζί. 'Η μιὰ τους κρατάει ἕνα τεφτέρι, ἡ δευτέρη ἕνα ψαλίδι καὶ ἡ τρίτη μιὰ σκοῦπα. Μό-λις μποῦν στὸ σπίτι τοῦ ἀρρωστοῦ πού πρόκειται νὰ πεθάνῃ, ἡ πρώτη τὸν γράφει στὸ τεφτέρι της, ἡ ἄλλη τοῦ κόβει μὲ τὸ ψαλίδι τὴ ζωὴ κι' ἡ τρίτη τὸν σπυρ

ΤΙΠΟΤΑ δεν είναι τόσο εύχρηστο μια μέρα βροχής και μοναξιάς, όσο η ανακάλυψη ενός διδύλου, ενός παλιού διδύλου, στην εταίρα μιας παλιής διδύλου.

Έτσι, μια μέρα που έβρεξε και θροισόμουν ολομόναχος στο σπίτι, χάριχα υπερβολικά, όταν έβρεξα ανακάλυψα στο βάθος της διδύλου του πατέρα μου, πίσω από διάφορους άλλους τόμους, ένα πολύ παλιό διδύλο του σοφού Ρονταλέ, γραμμένο στη λατινική, και τυπογραφούμενο: «Ιστορίες Ουλασσόνες».

Το πήρα λοιπόν και άρχισα να το διαβάζω. Όλες οι ιστορίες που υπήρχαν εκεί μέσα ήταν ωραίες. Μια όμως από αυτές μου έκανε τόση εντύπωση, ώστε κάθισα και τη μετέφρασα. Η ιστορία αυτή είναι η εξής: «...Σ' ένα βραχώδες νησί της Βρετανίας, όχι μακριά από την ακτή, ήταν χτισμένο, στα παλιά τα χρόνια, ένα μοναστήρι, του οποίου οι καλόγεροι ζούσαν καλλιεργώντας τα λιγότερα χωράφια τους που βρίσκονταν ανάμεσα στους βράχους.

Μια φθινοπωρινή μέρα, η θάλασσα έσπρωξε ως τους βράχους του νησιού ένα καράβι, επάνω από το οποίο τριγυρόσαντες φτερουγίζοντας άσπρηχτα πουλιά. Μά, ενώ η θάλασσα ήταν πέτρα ήσυχη, τα κύματα φούσκωναν και άρχισαν ολόγυρα στο καράβι, γιατί ένα σωρό κήτη έτρεχαν πάνω του.

Μια απάντια μυρμιδιά έβγαζε από το καράβι αυτό. Κι' όταν σε λίγο σφηνώθηκε ανάμεσα στους βράχους, οι άνεμοι άρχισαν επάνω οι καλόγεροι, στάθηκαν κατάπληκτοι και τρομαγμένοι μπροστά στο φριχτό θέαμα που παρουσιάζετο στα μάτια τους.

Ολόκληρο το κατάστρωμα ήταν γεμάτο από μια λάσπη μυρμιδική, η οποία δεν ήταν παρά αίμα πηχτό. Κι' επάνω σ' αυτό το αίματος στρώμα κοιτόντουσαν ένα σωρό πτώματα, γεμάτα πληγές, κρατώντας ακόμα πελένια και μαχαίρια στα χέρια τους.

Χωρίς άλλο, κάποια τραγική συμπλοκή θα είχε γίνει επάνω σ' αυτό το πλοίο.

Από τα σπασμένα θωράκια του άμφοριού έτρεξε ακόμα κρασί και διπλό στο μεγάλο κατάστημα στη μέση του καταστρώματος ήταν μια δεξαμενή από σπάνιο μάμαρο, γεμάτη καθαρό και διάφανο νερό μέσα στο οποίο καθρεφτιζόταν ο ζαφειρένιος ούρανός. Το γαλαζοβαμμένο και λαμπρό αυτό νερό αποτελούσε μια χτυπητή αντίθεση μέσα στο κατάστρωμα, το γεμάτο αίμα και πτώματα...

Οι καλόγεροι στην αρχή υπέθεσαν ότι πειρατές είχαν κυριεύσει το καράβι κι' έσφαξαν το πλήρωμά του, έπειτα από μια μανιασμένη αντίστασή σου.

Όταν όμως κατέβηκαν στα κάτω διαμερίσματα του καραβιού, δεν ανακάλυψαν πειρατές ή την πειρατεία. Αποπειράσεις βρήκαν τα πάντα άθικτα. Είδαν πλούτη και στολίδια θαυμάσια κι' ελθιμοπωρικά, χρυσάφι, ασήμι, διαμάντια, μαργαριτάρια, πολύτιμα ξύλα, υφάσματα πανάκριθα, είδη ιερατικά, και φτερά άγριων πουλιών, τα οποία οι ναυτικοί συνηθίζουν να πηγαίνουν στα σπίτια τους σαν πρόβατα των παθειδίων τους σε μακρινές χώρες.

Έτσι, κυνείς από τους καλόγερους

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ PAUL ARÉNE

δεν μπορούσε να μαντέψει ποιά τραγωδία είχε διαδραματιστεί στο μυστηριώδες αυτό καράβι...

Ένω όμως, άλλοι απ' αυτούς μετέφεραν τους νεκρούς για να τους θάψουν στο νησί κι' άλλοι κουβαλούσαν τους θησαυρούς στο μοναστήρι, εξαφνα ανεκάλυψαν πίσω από μια μεγάλη κάσσα έναν εφθό, ο οποίος ανέπνεε άκομα. Φαίνονταν όμως μισοπεθαμένος από την εξάντληση και τον πόνο.

Όταν ο έρθετος αυτός με τις περιποιήσεις των καλονόμων συγγίλε κάπως, είπα πως ήταν ο μούτσος του καραβιού και διηγήθηκε με απλά λόγια μια τρομερή κι' άπιστευτη ιστορία. Νά, τι ακριβώς είπα:

«—Έπειτα από μακροχρόνια ταξείδια σε μακρινές στεριές και θάλασσες, άρχισα να νοσταλγώ την πατρίδα μας, ένα μικρό φαρδύχωρο νησί στις ακτές της Ισπανίας και λέγαμε πεινά να γυρίσουμε εκεί.

Έξαφνα όμως, μια τρομερή τρικυμία μας παρέσυρε σ' άγνωστα πελάγη και, για πολλές μέρες, το καράβι μας ήταν το παιχνίδι των κυμάτων. Έτσι, όταν η θάλασσα ήσυχασε, βρεθήκαμε κάτω από ένα ούρανο, του οποίου ούτε ο πλοίαρχός μας, ούτε ο πιλότος μας, ήξερε τίποτα. Πλέαμε

□ □ □ □ ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ □ □ □ □

Ο μεγάλος Γάλλος συγγραφέας Σατωβριάν.
(Μετάλλιο του Δαβίδ ν' Ανζέρ)

έτσι για πολλόν καιρό στην τύχη και έλεπαις άκορηγία και νησιά στα όποια δεν φαίνονταν ψυχή ζωντανή.

Μά έπειτα από λίγες ημέρες χάθηκε σε μι' άπεραντη θάλασσα κι' έλοι στο καράβι άρχισαν να υελαγγιστούν και ν' άνησυχούν, γιατί δεν μπορούσαμε πεινά να βρούμε τον δρόμο μας και τα τρόφιμά μας τελείωναν ολοένα.

Ένα πρωί, ο ναύτης που φύλαγε σκοπός τη νύχτα, μάς είπε ότι κατά τα ημερολόγια είχε δει δυο μεγάλα ψάρια, τα οποία έπαιζαν σιμά στην πρόμνη του καραβιού μας. «Όλοι χαρήκαμε τότε, γιατί ο πλοίαρχος μάς είπε ότι αυτό σήμαινε πως δεν ήταν μακριά η ξηρά.

Εντομεταξύ ρίξαμε τ' άγκιστρια στη θάλασσα, με την έλπίδα ότι τα μεγάλα ψάρια θα ξαναρχόντουσαν και θα τα πιάναμε... Και πραγματικά, τα ψάρια ξαναέβαν αλλά δεν πιάστηκαν σ' άγκιστρια μας. Τότε τραβήξαμε τ' άγκιστρια και ρίξαμε τα δίχτυα. Κι' αυτή τη φορά πετύχαμε. Τό πρωί όταν πήγαμε να σύρουμε τα δίχτυα, τα βρήκαμε πολύ βαριά... Όταν τέλος κατωβρώσαμε και τα τραβήξαμε επάνω στο κατάστρωμα, είδα μέσα σ' αυτά τα δυο μεγάλα ψάρια, τα οποία

έλεμπαν σάν ασήμι και σάν χρυσάφι, ανάμεσα στα πτερύγιά τους.

Τό ασήμι ήταν τα σώματά τους και το χρυσάφι τα μαλλιά τους.

Ναι... Δεν είχαμε πιάσει δυο ψάρια όπως νομίζαμε, αλλά δυο Σειρήνες, δυο νεράιδες της θάλασσας.

Τότε οι ήλικιωμένοι ναύτες έλεγαν πως έπρεπε να τις φάμε κι' άδειγαν τα σώματά των Σειρήνων, που ήταν σκεπασμένα με λεπτά λείπα όπως τών ψαριών.

Άλλ' οι νέοι δεν τους άκουγαν κι' έλεγαν ότι από τη μέση κι' επάνω, ή Σειρήνες ήταν όμοιες με τις άλλες γυναίκες.

Τότε ο πλοίαρχος διάταξε να μεταφέρουν στο κατάστρωμα μι' μαρμαρινή πελώρια λεκάνη, που την είχαμε πάρει από ένα ινδο ναό...

Γεμίσαμε τη λεκάνη με νερό και βάλαμε μέσα τις Σειρήνες.

Η Σειρήνες δεν μιλούσαν ούτε να παραπονιόντουσαν καθόλου... Κοινομούσαν με νωχέλεια μέσα στο νερό και κάποτε σταματούσαν, στήριζοντας τα χέρια τους στην άκρη της λεκάνης και ξεκουραζόντουσαν.

Ήσαν τόσο ωραίες, γυναιές και χυτές, επάνω στο νερό, με τ' άστραφτερά τους μαλλιά, τα πράσινα θαλασσίνα μάτια τους και τα λαμπρά σαν σινιέφι δόντια τους και χαμογελούσαν πάντα τόσο μαγευτικά, ώστε όλοι οι ναύτες κι' αυτοί ακόμα που ήθελαν να τις φάνε στην αρχή, είχαν ξετρελλαθεί μαζί τους...

Σιγά-σιγά μάλιστα, οι ναύτες άρχισαν ν' άποφραίνοντο ο ένας τον άλλο και κάθε νύχτα ανέβαιναν κρυφά στο κατάστρωμα για να μιλήσουν σιγά σιγά Σειρήνες. Και τότε πιανόντουσαν μεταξύ τους και βριζόντουσαν, μανιασμένοι από τη ζήλεια.

Ο πλοίαρχος, έρωτευμένος κι' αυτός με τις Σειρήνες και θέλοντας να τις φυλάξει μονάχα για τον εαυτό του, είχε διατάξει ένα ναύτη ν' άγρουπνάνη κοντά τους, όπλισμένος.

Μια νύχτα όμως, οι άλλοι ναύτες, έξω φρενών, γιατί δεν μπορούσαν να πιστέψουν τις Σειρήνες, σκότωσαν και τον πλοίαρχο και το σκοπό.

Κι' άκουσα τότε τη μεγαλύτερη Σειρήνα να λέει στη μικρότερη—γιατί ή μια φαινόταν ως είκοσι χρόνων κι' ή άλλη ως δεκαπέντε:

«—Μη φοβάσαι άδελφούλα μου...

«Οι κι' αν συμβεί κάπως κοιμήσαι... Πλησιάζει πεινά ή στιγμή που θα μπορούσαμε να ξαναβρούμε στη θάλασσα καλυμπώντας...

Δεν υπόφεσα να καταλάβω τι σημασία είχαν τα λόγια τους αυτά.

Τό άπογευμα όμως είδα τις Σειρήνες να κυττάζουν με μι' έκφραση παράξενη τους ναύτες και να τους χαμογελούν γλυκά. Και καθώς εκείνοι πήγαιναν κοντά τους, ή νεράιδες της θάλασσας τους ψιθύριζαν κάτι σιγανά, χωριστά στον καθένα.

Όλοι οι ναύτες φαίνονταν πώς να εύχρηστοί και τ' είχαν ρίξει στο γλέντι. Έπειτα τόσο πολύ κρασί, ώστε ζαλίστηκαν και δεν μπορούσαν σχεδόν να σταθούν στα πόδια τους. Κι' έτσι το πλοίο έμεινε άκυβέρνητο.

Τη νύχτα οι ναύτες, μεθυσμένοι καθώς ήταν, άρχισαν να μαλώνουν πεινάς θά πρωτοπάει σιμά στις Σειρήνες. Έτσι μι' φοβερή μάχη έπαυτο λούθησε μεταξύ τους. Αδικοί που ήταν

τόσο άγαπημένοι ως τότε έσφαξαν πόσα ο ένας τον άλλο. Άκόμα κι' άδελφοί άλληλοσκοτώθηκαν...

Τό προμερό αυτό μακλειό διατήρησε όλη τη νύχτα. Έγώ είχα κρατήσει σε μι' γωνιά κι' άκουγα τις μανιασμένες κραυγές των συντρόφων μου και τους τελευταίους ρόγχους της άγωνίας των σκοτωμένων...

Ύστερα, μι' θωρακά σιωπή άπλώθηκε κι' ή Σειρήνες άρχισαν να τραγουδούν.

Έπειτα ή κύχη ρόδιζε τον όρίζοντα. Τότε μου φάνηκε πως είδα στ' πρωινό λιχωρούς, σάν μέσα σε ύνειρο, τις γυναίκες της θάλασσας, τις Σειρήνες, να διασχίζουν πηδώντας το κατάστρωμα και να πέφτουν κατόπιν στη θάλασσα.

Ποιός ξέρει τι είχαν πει τό άπογευμα ή Σειρήνες στους ναύτες. Φαίνεται όμως πως είχαν δώσει ραντεβού, χωριστά στον καθένα τους. Κι' ίσως ακόμα να τους είπαν να πούν κρασί στην ύγεια τους ή μπορεί και οι ναύτες από τη χαρά τους να μέθυσαν.

Έτσι, όταν ήθελε ή ώρα του ραντεβού, οι ναύτες που βρέθηκαν όλοι μαζί, έπεσαν ο ένας έναντιον του άλλου κι' άλληλοσφάχτηκαν...

Έδω ο μούτσος σταμάτησε την ιστορία του κι' άρχισε να κλαίει. Κι' όταν οι καλόγεροι τον ρώτησαν γιατί κλαίει, τους άπάντησε:

—Κλαίω, και θά κλαίω πάντα, γιατί πριν να βυθιστή στα κύματα ή πιό μικρή νεράιδα, μ' έκούταξε και δεν μπόρεσε να τη ξεχάσω και δεν μπόρεσε πεινά να παρηγορηθώ...

Έτσι οι καλόγεροι κατάλαβαν ότι ή παράξενη εκείνης νεράιδας θά είχαν ένα θάλητρο εντελώς σατανικό και καταραμένο, που το έδινε τους ανθρώπους.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Μερικά ζώα έχουν ώρισμένα προτερήματα και αρετές, με τις οποίες έχουν άσφαλθεί επανειλημμένως οι έπιστήμονες. Έτσι ο πετεινός είναι πιστός για τον... ίπποισμό του άπέναντι των θηλέων, για τα οποία φροντίζει όσο μπορεί και τα οποία παστέχει λυπημένος όταν γεννούν τα αυγά τους.

Μεγαλύτερη όμως και θερμότερη στοργή προς τους θηλυκούς των συντρόφους δείχνουν το περιστέρι και το τρουγόνι, τα οποία όταν χάσουν τις άγαπήμενες των μένουν άπαρηγόρητα και κάποτε πεθαίνουν από τη θλίψη τους.

Η φάσας, εξ άλλου διακρίνεται για την ταμότητά της. Όταν μι' άσπασα αντιληφθεί ότι ή γειτόνισσά της έχει φίλο, την προσέχει άμέσως: στίς άλλες, ή οποίες επιτίπτουν έναντιον της και την σκοτώνουν με τ' άταφ της.

Τέλος οι πελαγοί διακρίνονται για την άγία που τρέφουν προς τους γόνους των. Ίδιως όταν περάσουν τα χρόνια τους και γεράσουν, όποτε τους περιποιούνται και τους γεροκομούν σάν φιλόστοργα παιδιά.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ... ΙΑΤΡΟΙ

Η θεραπευτικές ικανότητες των ιερέων. Οι ναοί του Άσκληπιού ιατρεία. Σε τι διατύπωσης υπεβάλλοντο οι άσθενείς. Η θυσίες και τ' άφιερώματα. Πώς οι ιερείς έδεράπευαν τους φυματικούς. Οι νευροπαθείς και τα ωραία άγάλματα των θεών. Η οικογένειες των Άσκληπιδών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά την αρχαιότητα, επειδή δεν υπήρχαν ακόμα επιστήμονες γιατροί, οι άνθρωποι όταν βασανίζονταν από τις άρρώστειες, μην έροντας που άλλο ν' άπευθυνθούν, κατέφευγαν στους ιερείς, οι οποίοι έθεωρούντο άκτιστοι σωπιο των Θεών και προικισμένοι με μυστηριώδεις θεραπευτικές ικανότητες.

Έτσι λοιπόν, οι πρώτοι γιατροί της αρχαιότητας ήταν οι ιερείς και τα πρώτα νοσοκομεία οι ναοί, στους οποίους έδουλοσαν. Κυρίως κέντρα της θεραπείας των άσθενείων είχαν γίνει οι ναοί του Άσκληπιού, του Θεού της ιατρικής και έλθευ των νοσημάτων. Οι περιηγητές: απ' αυτούς βοσκόντουσαν στην Έπίδαυρο, στις Άθήνας, στην Κω, στην Πέργαμο και στο Αίγιο.

Ο άσθενής που άποφασίζει ν' άπευθυνθεί προς τον Άσκληπιό για τη θεραπεία του, πήγαινε σ' έναν από τους ναούς τους άφιερωμένους στη λατρεία του κι' εκεί, προστο υποβλήθει σε θεραπεία από τους ιερείς, ήταν υποχρεωμένος να εκπληρώσει μερικές διατυπώσεις.

Εν πρώτους, επειδή οι ναοί έθεωρούντο ιεροί, δεν έπαρεπόταν σε κανέναν ή είσοδος προστο υποβλήθει σε ολόκληρωτική κάθαρση. Γι' αυτό οι άρρωστοι ήταν υποχρεωμένοι να πλύνονται σε όλο του το σώμα με νερό άπλό ή μεταλλικό ή θαλάσσιο. Μετά το μπάνιο τους έκαναν εντομές και ένα είδος ντους, το οποίο λεγόταν «πατισμός».

Η δεύτερη διατύπωση ήταν ή προσφορά θυσίας προς τον Άσκληπιό, για να... υποχρεωθεί έτσι ο Θεός στον άρρωστο και να τον κάνει καλά. Κατά τις θυσίες αυτές, οι άσθενείς προσέφεραν διάφορα κατοικίδια ζώα, όπως γοίτσους, κατσίκια, πετεινούς κτλ. και οι ιερείς διάβαζαν ώρισμένες ευχές: τις οποίες έπανελάμβαναν οι πρώτοι.

Κατόπιν ο ιερέας παρέλαμβανε τον άσθενή και τον έπαζε μέσα στο ναό. Έκεί του έδωγαν τ' άφιερώματα τα οποία άποτελούσαν πολλές φορές ολόκληρη περιουσία και τα οποία προσέριαν στον Άσκληπιό οι εύγνώμονες άρρωστοι που γινόντουσαν καλά.

Έπειτα ο άσθενής υποβάλλονταν σε δίαιτα πολύ άσπρη συνήθως και

πάντοτε υποχρεωτική. Ο άρρωστος που θ' άρνιόταν ν' άκολουθήσει την δίαιτα αυτή διωγόταν από τους ιερείς και δεν είχε πεινά καμιά έλπίδα θεράπείας.

Μετά την εκπλήρωση των προκαταρκτικών αυτών διατυπώσεων, ο άσθενής έγκλιόταν στο ναό και συγκατακείμενος στα παρεκκλήσια που γειτορεύονταν.

Όσούτως οι γιατροί των Άσκληπιδών δεν παρέδιδαν να συνιστούν στους άρρώστους των έπίδοσι στίς σωματικές άσκήσεις, στο κνηγί, στην ίππασία και στην όπλομαχία που τονώναν το σώμα και του έδιναν ζωηρότητα και εύκαμψία.

Επί πλέον, για όσους έπασχαν από ψυχικά νοσήματα είχαν τοποθετημένα μέσα σε δοντοφυτείες ή κοντά σε πηγές ωραία άγάλματα Θεών και κατ' έφεση της Αφροδίτης της θεάς της Όμορφιάς, για να γαληνέουν με την τέχνη του τα νεύρα των άσθενών.

Χειρουργικές επεμβάσεις γινόντουσαν πολύ σπάνια στους ναούς. Ο κυριότερος λόγος για τον οποίον οι ιερείς τις άπέφευγαν ήταν ή άδελφότητά τους. Άλλος λόγος ήταν και ή φροντίδα τους να μη μολύνουν με αίματα.

Τη γνώση και την πείρα που άποκότταν οι ιερείς του Άσκληπιού κατά το διάστημα της μακράς σταδιοδρομίας των, τη μετέδιδαν στα παιδιά τους, τα οποία πάλι τη μετέδιδαν στους άπογόνους των και δημιουργούσαν έτσι μι' κληρονομική συνέχεια.

Υπήρχαν όμως στην αρχαιότητα και μερικοί λαϊκοί, οι οποίοι είχαν μυσθεί στα μυστικά της τέχνης του Άσκληπιού. Μεταξύ αυτών αναφέρονται ο περσικός Άπολλώνιος, ο Τυανεύς και ο Γαλήνης.

Δυστυχώς όμως, μετά το πέρασμα του καιρού και με το επικρατέδες της έπιμεληθείας των πολλών ιερέων έγκαιλάσαν εντελώς τις έπιστημονικές μεθόδους θεραπείας και προσπαθούσαν να κάμουν καλά τους άρρώστους των με κομπομανιτισμούς. Κατόπιν αυτού έπληθε παραμύθι και κατάπρωσι της τέχνης των, στην οποία έδωσαν άποφάσεις το πελατικό πλήθος ο Ίπποκράτης, ο πατήρ της έπιστημονικής ιατρικής.

Όσούτως οι γιατροί των Άσκληπιδών δεν παρέδιδαν να συνιστούν στους άρρώστους των έπίδοσι στίς σωματικές άσκήσεις, στο κνηγί, στην ίππασία και στην όπλομαχία που τονώναν το σώμα και του έδιναν ζωηρότητα και εύκαμψία.

Επί πλέον, για όσους έπασχαν από ψυχικά νοσήματα είχαν τοποθετημένα μέσα σε δοντοφυτείες ή κοντά σε πηγές ωραία άγάλματα Θεών και κατ' έφεση της Αφροδίτης της θεάς της Όμορφιάς, για να γαληνέουν με την τέχνη του τα νεύρα των άσθενών.

Όσούτως οι γιατροί των Άσκληπιδών δεν παρέδιδαν να συνιστούν στους άρρώστους των έπίδοσι στίς σωματικές άσκήσεις, στο κνηγί, στην ίππασία και στην όπλομαχία που τονώναν το σώμα και του έδιναν ζωηρότητα και εύκαμψία.

Χειρουργικές επεμβάσεις γινόντουσαν πολύ σπάνια στους ναούς. Ο κυριότερος λόγος για τον οποίον οι ιερείς τις άπέφευγαν ήταν ή άδελφότητά τους. Άλλος λόγος ήταν και ή φροντίδα τους να μη μολύνουν με αίματα.

Τη γνώση και την πείρα που άποκότταν οι ιερείς του Άσκληπιού κατά το διάστημα της μακράς σταδιοδρομίας των, τη μετέδιδαν στα παιδιά τους, τα οποία πάλι τη μετέδιδαν στους άπογόνους των και δημιουργούσαν έτσι μι' κληρονομική συνέχεια.

Υπήρχαν όμως στην αρχαιότητα και μερικοί λαϊκοί, οι οποίοι είχαν μυσθεί στα μυστικά της τέχνης του Άσκληπιού. Μεταξύ αυτών αναφέρονται ο περσικός Άπολλώνιος, ο Τυανεύς και ο Γαλήνης.

Δυστυχώς όμως, μετά το πέρασμα του καιρού και με το επικρατέδες της έπιμεληθείας των πολλών ιερέων έγκαιλάσαν εντελώς τις έπιστημονικές μεθόδους θεραπείας και προσπαθούσαν να κάμουν καλά τους άρρώστους των με κομπομανιτισμούς. Κατόπιν αυτού έπληθε παραμύθι και κατάπρωσι της τέχνης των, στην οποία έδωσαν άποφάσεις το πελατικό πλήθος ο Ίπποκράτης, ο πατήρ της έπιστημονικής ιατρικής.

Όσούτως οι γιατροί των Άσκληπιδών δεν παρέδιδαν να συνιστούν στους άρρώστους των έπίδοσι στίς σωματικές άσκήσεις, στο κνηγί, στην ίππασία και στην όπλομαχία που τονώναν το σώμα και του έδιναν ζωηρότητα και εύκαμψία.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΙΛΒΕΡΤΗΣ

ΜΑ...
—Ρωτάς αν θέλω, 'Ιούλιε; του άπάντησε ή Γιλβέρτη. Είπε πάντα ώραία μαζί σου.
—Θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μας.
—Τόσο τὸ καλύτερο. Ξέρεις πως;
—Πολλοί λένε γιὰ ἐκδρομὲς με τ' αὐτοκίνητο...

'Ο 'Ιούλιος καὶ ή Γιλβέρτη ἔχουν τέσσερα χρόνια τώρα παντρευμένοι, ἀλλ' εἶνε πάντα ἐρωτευμένοι, ἔως τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου τους. Καὶ ὅμως, ἔχουν τόσο διαφορετικὸ χαρακτήρα...
'Εκείνος εἶνε ἥρεμος, θετικός, εὐθύμιος καὶ δὲν πιστεύει παρὰ μόνον σὲ δὲ, βλέπει. 'Εκείνη πάλι εἶνε νευρική, ὀνειροπόλος, προληπτική καὶ πιστεύει προπάντων στὰ μυστήρια τοῦ υπερπέρατος.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλη τὴ διαφορά τῶν χαρακτήρων των, καὶ ὅπως ἀκριβῶς γι' αὐτό, οἱ δύο σύζυγοι λατρεύονται.
'Ο 'Ιούλιος ἀγαπᾷ τὴ Γιλβέρτη ὅχι μόνον ὡς γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ ὡς παιδί του. Τῆς συγχωρεῖ ὅλες τὶς ἀδυναμίες τῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἀνεπὶ ζωῇ.

'Η Γιλβέρτη πάλι εἶνε εὐχαιριστήμη, γιὰτὶ νοιώθει τὸν ἑαυτό της πὺδ ἄδυνατο μπροστὰ στὸν ἄντρα της, καὶ εἶται ὑποτάσσεται ὡς ἓνα παιδί στὴν τρυφερότητα τοῦ στοργῆ καὶ στὴν προστασία του.

'Ελευτία ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἡ Γιλβέρτη ξύπνησε ἓνα πρωτὶ παραγμένη.
—'Αχ, 'Ιούλιε, εἰπε, δὲν φανταζόσαι τί παράξενο ὄνειρο εἶδα ἀπὸψε.
—Εἶνε καιρός, ἀγάπη μου, νὰ πάμης νὰ πιστέψῃς στὰ ὄνειρα, τῆς εἶπε ὁ 'Ιούλιος.

—Καὶ ὅμως, δὲν φαντάζεσαι τί ὄνειρο ἦταν αὐτό... Πολλὸ περίεργο καὶ πολλὸ ξυρό...
—'Αφῆσέ με νὰ σοῦ τὸ διηγήθῃ καὶ μὴ με εἰρωνεύεσαι.
—Λέγε λοιπόν...

—'Ακου, 'Ιούλιε... Εἶδα ὅτι εἶχαμε φύγει οἱ δύο μαζί με τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ ἓνα ἄγνωστο μέρος. Δὲν ξέρω ποῦ πηγαίναμε... Μὰ τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὅποια περνοῦσαμε, ἦσαν πολλὰ ὀρεῖα. Κι' ἐκεῖ πού πῆγαμε ἦταν ἓνας μεγάλος ποταμὸς, στὴν ὀχθὴ τοῦ ὁποῖου βρισκόταν χτισμένη μιὰ μικρὴ πόλις.

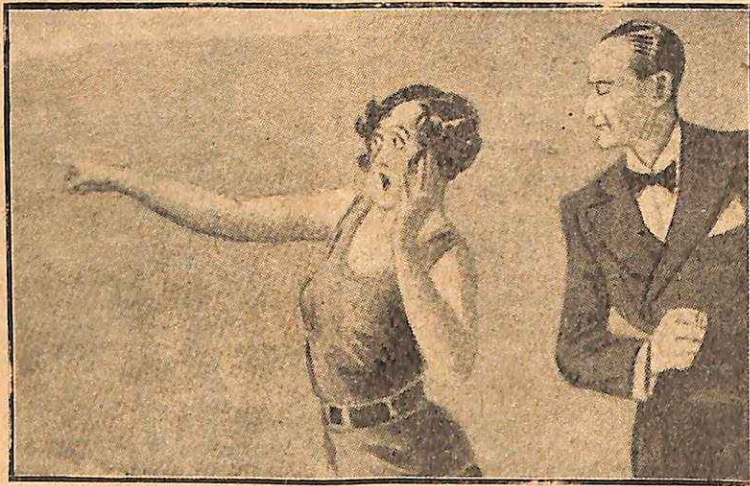
'Ο 'Ιούλιος ἀκούγοντας ἀπρηγόμιστα τὴ γυναῖκα του, μὰ, ἔξαφνα, διακόπτοντάς της, εἶπε:
—Ξέρεις τί ἀπάντησε εἰς τὸν καλεσμένο γιὰ νὰ δειπνήσουμε στοὺς Ρικάρ...
—'Υστερα μπορούμε νὰ πάμε στὸν κινηματογράφον.

'Η Γιλβέρτη ὅμως, χωρὶς νὰ δώσῃ

προσοχὴ στὰ λεγόμενά του, ἐξακολούθησε νὰ διηγείται τ' ὄνειρό της:

—'Ηταν ἓνα μέρος ἄγνωστο γιὰ μένα. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ εἶδα στὸν ὕπνο μου. Μόλις φτάσαμε ἐκεῖ, τὸ αὐτοκίνητό μας ἔπαυε κάποια μικρὴ βλάβη. Τὸ ἐμπιστευθῆκαμε λοιπὸν σὲ κάποιον, ὁ ὁποῖος εἶχε γκαράζ ἐκεῖ κοντά, γιὰ νὰ τὸ διορθώσῃ. Κι' ὕστερα ἐμείς πῆγαμε νὰ δειπνήσουμε σ' ἓνα μικρὸ χαριτωμένο ξενοδοχεῖο. 'Αλλ' ἐνῶ τρώγαμε, ἦρθε κάποιος ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ μᾶς εἶπε ὅτι ἡ βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου δὲν ἦταν τόσο μικρὴ, ὅσο νομίζαμε, καὶ ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φύγουμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. 'Εοῦ τότε πῆγες νὰ ἰδῇς τὸ αὐτοκίνητο καὶ μ' ἔφησες μόνη στὴν τραπέζα τοῦ ξενοδοχείου.

Τότε ἐγὼ ἐννοίωσα ἓνα ἀνεξήγητο φόβο. Σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πραγματικὰ τὸ αὐτοκίνητο ἦταν πολὺ χαλασμένο, καὶ ὅτι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο. Πῆγαμε λοιπὸν σὲ μιὰ κάμαρα, τὴν ὁποία μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω ἀκόμα. Δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ πολὺ μεγάλη εἰκόνα, μιὰ εἰκόνα ἀνδρός, μὲ ὅ

'Η Γιλβέρτη ἔτρεμε ὅλη, δείχνοντας τὴν εἰκόνα...

φως μυστηριώδες. Κι' ἔξαφνα, εἶδα τὴν εἰκόνα νὰ ζωντανέη καὶ μιὰ φωνὴ ἡ ὁποία φαινόταν νὰ βγαίνει ἀπ' αὐτὰ εἶπε: «Φύγετε ἀπ' ἐδῶ!...»
Καὶ ξύπνησα...

—Εὐτυχῶς, εἶπε χαμογελώντας ὁ 'Ιούλιος.

—Καὶ ὅμως... Μοῦ ἔχει κάνει μεγάλη ἐντύπωση αὐτὸ τὸ ὄνειρο, φηδύρισε παραπονετικά ἡ Γιλβέρτη.

Τότε ὁ 'Ιούλιος τὴ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

—Μὴν τὸ σκέφτεσαι πιά. Σκέψου ποῖ φόρεμα θὰ βάλῃς ἀπὸψε.

'Η Γιλβέρτη, ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ξαναμίλησε πιά γιὰ τ' ὄνειρό της στὸν ἄντρα της. Τὸ βράδυ πῆγαν στοὺς Ρικάρ, καὶ ἔπειτα στὸν κινηματογράφον.

'Αλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ Γιλβέρτη ξύπνησε πάλι πολὺ παραγμένη. Εἶχε ξαναἰδεῖ τὸ ἴδιο ὄνειρο. 'Αλλὰ δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτε στὸν 'Ιούλιο, γιὰτὶ φοβόταν μήπως τὴν εἰρωνεύθῃ.

Μὰ καὶ πῆς δύο ἐπόμενες νύχτες ὀνειρεύτηκε τὰ ἴδια. Τὴν τετάρτη μάλιστα φορὰ εἶδε ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς

εἰκόνας βγήκε μέσα ἀπὸ τὴν κορυφαία καὶ κρατώντας ἓνα μεγάλο μαχαίρι, ὥρμησε κατεπάνω της.

'Η φτωχὴ Γιλβέρτη δὲν μπόρεσε νὰ συγγρατήσῃ περὶ τὴν ἀγωνία της καὶ εἶπε τὰ πάντα στὸν σύζυγό της. Τότε ὁ 'Ιούλιος, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τῆς εἶπε ὅτι χωρὶς ἄλλο τὸ ὄνειρό της αὐτὸ ὀφείλετο σὲ νευρικὴ ταραχὴ, ἢ σὲ δυσπεψία καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ δῇ καμμιά σημασία.

'Αλλὰ τοῦ χάσαν... 'Η Γιλβέρτη κάθε νύχτα ἐξακολούτουσε νὰ βλέπῃ τὸ κακὸ ὄνειρο. Καὶ ἡ δυστυχισμένη τώρα πιά βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη νευρικὴ ταραχὴ.

'Ο 'Ιούλιος, ἀνίσχυος, κυττάζοντάς της τόσο παραγμένη, ἄρρωστη σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀγωνία της, σκέφτηκε ὅτι τὸ καλύτερο ποῦ εἶχε νὰ κάνει ἦταν νὰ τὴν πάρῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καὶ νὰ φύγουν μαζί γιὰ τὴ Λυών...

Τὸ ταξίδι με τὸ αὐτοκίνητο ἔκανε πολὺ καλὸ στὴ Γιλβέρτη. Τὰ νεῦρα της ἡσυχάσαν, τέλος, καὶ κατὰ τὶς δέκα νύχτες ποῦ ἔμεινε στὴ Λυών δὲν εἶδε πιά τὸ ἀπαίσιο ὄνειρο.

«Δόξα σοι ὁ Θεός», ἔλεγε με τὸ νοῦ

κὲς συνταγὲς ἀπὸ τὸν ἀγέιρο. 'Αλλ' ἐοῦ δὲν ἔχεις ὄρεξι, Γιλβέρτη. Γιατί; Τί ἔχεις;

—Τίποτε, τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.
Μὰ, μὴ μπορῶντας νὰ συγγρατήσῃ, ἀναλύθηκε ἔξαφνα σὲ δάκρυα.

—Γιατί κλαῖς, μικρούλα μου; τὴ ρώτησε τρυφερὰ καὶ μ' ἀνησυχία ὁ σύζυγός της.

—Θὰ με μάλωσες ἀν σοῦ τὸ πῶς; φηδύρισε ἡ Γιλβέρτη. Καὶ ὅμως... Αὐτὸ τὸ μέρος. Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο...
—'Ε, λοιπόν, τί θέλεις νὰ πῇ;

—Εἶνε τὸ ἴδιο μέρος καὶ τὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ποῦ εἶδα στὸν ὕπνο μου. Οὐ μᾶσαι...

—Τ' ὄνειρό σου, ἔκανε ὁ 'Ιούλιος. Τὸ θυμάσαι ἀκόμα; Κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶχε τελειώσει αὐτὴ ἡ ἱστορία. Πίστευα ὅτι ξαναγίνεις λογική.

—Ναί, εἶχε τελειώσει. 'Αλλὰ καταλαβαίνεις... 'Όταν εἶδα τὴν ἴδια τοποθεσία καὶ τὸ ἴδιο κτίριο, ἀκριβῶς τὰ ἴδια ὅπως τὰ εἶδα στὸν ὕπνο μου, τὰ ράχνηκα...

—Εἶνε φαντασίες σου δὲ! αὐτὰ, εἶπε ὁ 'Ιούλιος.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔφτασε ὁ ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ τὸ διορθώσῃ.

—Κύριε, εἶπε, τὸ αὐτοκίνητό σας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διορθωθῇ ἀπὸψε. Εἶνε πολὺ περισσότερο χαλασμένο ἀπὸ ὅσο νομίζετε.

'Η Γιλβέρτη με μεγάλο κόπο συγγρατήσε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας. 'Εγινε χλωμὴ ὡς νεκρὴ, καὶ μοιρομένη:

—'Ο ἴδιος ἄνθρωπος... Τὰ ἴδια λόγια. Τὰ ἴδια...

'Ο 'Ιούλιος τὴν ἄφησε τότε μόνη καὶ πῆγε νὰ ἰδῇ ὁ ἴδιος τὸ αὐτοκίνητο.

—Μετὰ δέκα λεπτὰ ξαναγύρισε, λέγοντας:

—Θὰ μείνουμε ἐδῶ ἀπὸψε. Τὰ δωμάτια εἶνε πολλὰ ὀρεῖα. Θὰ περάσουμε καλά.

—'Αλλὰ, 'Ιούλιε, ἔκανε ἡ Γιλβέρτη, δὲν ἔχωμε δὲ, μᾶς χρειάζεται μᾶζυ μᾶς...

—Γιὰ μιὰ βραδεία...

—'Ιούλιε... Εἶνε ἀδύνατον... Καὶ τὸ ὄνειρο... Τὸ ὄνειρο...

—Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπημένη μου, τὴ διέκρινε στενοχωρημένος ὁ 'Ιούλιος, μὴ μοῦ μιλάς πιά γι' αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Εἶσαι παιδί. Τὸ μέρος εἶνε θαυμάσιο. Αὐριο θὰ γευματίσουμε πάλι ἐδῶ. Θὰ παραγγελοῦμε ἀπὸ ἀπὸψε τὰ φαγητά. Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα θὰ φύγουμε γιὰ τὴ Λυών. Κι' ἀπὸ καὶ θὰ κινήσουμε γιὰ τὸ Παρίσι.

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔλασε τὴ γυναῖκα του τρυφερὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἀδήγησε στὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖο τοὺς εἶχαν ἐτοιμάσει.

Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα, ἡ Γιλβέρτη ἐβόλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ ἔδειξε στὸν σύζυγό της μιὰ πελώρια εἰκόνα, κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Δὲν μπορούσε πιά νὰ μιλήσῃ ἢ φτωχὴ γυναῖκα.

'Ο 'Ιούλιος ἔτρωγε με πολλὴ ὄρεξι, ἀλλὰ ἡ Γιλβέρτη μὲν ἀγγίζει τὰ φαγητά.

—Καλὰ λένε, εἶπε ὁ 'Ιούλιος, ὅτι τὰ φαγητά αὐτοῦ τοῦ ξενοδοχείου εἶνε θαυμάσια. Πρέπει νὰ ζητήσουμε μερι-

κὰ κατὰ τὴν εἰκόνα. 'Η γυναῖκα του τοῦ εἶπε περιγράφει πολλὰ φράσεις, ὥστε καὶ αὐτὸς τώρα νόμιζε ὅτι

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

μά του.
'Ερριχὲς στήριξε στὰ μαλλιά του, φόρεσε πρίγκιπο σάκκο καὶ περπατοῦσε με γυναικίδια ἐπάνω στὰ χιόνια.

Καὶ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του. Μὰ τοῦ χάσαν... 'Η τύχη σὺν φεῖδι ἐπῆγε τὴν ψυχὴν του καὶ φαρμάκωνε τὴ ζωὴν του. Τὶς νύχτες δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ, γιὰτὶ ἐβόλεπε πάντα μπροστὰ του τὸ φάντασμα τοῦ σκοτωμένου. Κι' ὅσο καὶ ἂν προσευχότανε, καμμιά ἡσυχία δὲν εἰσέρισκε, γιὰτὶ ὁ ὕπνος δὲν ἔσμιγε ποτὲ τὰ θρόναρά του.

—'Ο,τι καὶ ἂν ἔκανε, ὅσο καὶ ἂν νήστευε καὶ ἂν πᾶνθευε τὸ κορμί του, καταλάβαινε πὺς ὁ Θεὸς δὲν τὸν συγχωροῦσε.

Καὶ μιὰ μέρα, γονάτισε καὶ προσευχόμενος ἔλεγε:

—'Ανέως ὅμως ὁ Δανιὴλ μετάνιωσε γι' αὐτὸ ποῦ εἶχε κάνει καὶ δὲν ἤξερε πὺς νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὸ ἔγκλη-

τὴν ἀναγνωρίζει, καὶ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἡρεμία του.

'Η Γιλβέρτη ἐξακολούτουσε νὰ κυττάξῃ τὴν εἰκόνα με μὴν ἀπερίγραπτη ἔκφραση φόβου. 'Ετρεμε ὅλη, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Δὲν θέλω, δὲν θέλω, οὔτε μιὰ στιγμή νὰ μείνω ἀκόμα ἐδῶ... Πάμε...

Καί, φωνάζοντας ἔτσι, ἡ νέα γυναῖκα τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄντρα της.

'Εκείνος, βλέποντας πόσο ἦταν τρομοκρατημένη ἡ γυναῖκα του, κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν πιά δυνατόν νὰ μείνουν ἐκεῖ. 'Εφυγε λοιπὸν μαζί της καὶ καθὼς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φύγουν με τὸ δικὸ τους αὐτοκίνητο, νοίκιασαν ἓνα ἄλλο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Λυών.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ 'Ιούλιος δὲ ξαναγύρισε γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐπιδιορθωμένο.

Μόλις βρέθηκαν μακριὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἡ Γιλβέρτη ἡσύχασε. Τὴ νύχτα κοιμήθηκε πολὺ καλά καὶ κανένα κακὸ ὄνειρο δὲν τάραιε τὸν ὕπνο της.

—'Όταν ὁ 'Ιούλιος πῆγε νὰ παραλάβῃ τὸ αὐτοκίνητό του, βόηξε ἀνάστατο βόλο τὸ προάστειο.

—'Ενα τρομερὸ ἔγκλημα ἔγινε στὸ ξενοδοχεῖο, στὸ ὁποῖο εἶχαν δειπνήσει, ἀκριβῶς στὸ ἴδιο δωμάτιο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνουν τὴν προηγούμενη νύχτα.

Μόλις εἶχαν φύγει ὁ 'Ιούλιος καὶ ἡ Γιλβέρτη, δύο ταξιδιωτὲς πῆγαν καὶ νοίκιασαν τὸ δωμάτιο αὐτό. Καὶ τὸ πρωὶ τοὺς βόηξαν σκοτωμένους. Καθὼς φαίνεται, ληστές εἶχαν μπεῖ μέσα τὴν νύχτα καὶ τοὺς σκότωσαν γιὰ νὰ τοὺς πάρουν τὰ χρυσιὰ τους.

—'Ο 'Ιούλιος, ἀκούοντας ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ἀνατόρησε. Οὐμῆθηκε τ' ὄνειρο τῆς Γιλβέρτης καὶ βεβαιώθηκε πὺς δὲν ἦταν οὔτε φαντασία, οὔτε ὑπερβολή, ἀλλ' ἓνα πραγματικὸν ἀληθινόν.

Καὶ μιὰ μέρα, γονάτισε καὶ προσευχόμενος ἔλεγε:

—'Ανέως ὅμως ὁ Δανιὴλ μετάνιωσε γι' αὐτὸ ποῦ εἶχε κάνει καὶ δὲν ἤξερε πὺς νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὸ ἔγκλη-

τὴν ἀναγνωρίζει, καὶ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἡρεμία του.

'Η Γιλβέρτη ἐξακολούτουσε νὰ κυττάξῃ τὴν εἰκόνα με μὴν ἀπερίγραπτη ἔκφραση φόβου. 'Ετρεμε ὅλη, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Δὲν θέλω, δὲν θέλω, οὔτε μιὰ στιγμή νὰ μείνω ἀκόμα ἐδῶ... Πάμε...

Καί, φωνάζοντας ἔτσι, ἡ νέα γυναῖκα τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄντρα της.

'Εκείνος, βλέποντας πόσο ἦταν τρομοκρατημένη ἡ γυναῖκα του, κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν πιά δυνατόν νὰ μείνουν ἐκεῖ. 'Εφυγε λοιπὸν μαζί της καὶ καθὼς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φύγουν με τὸ δικὸ τους αὐτοκίνητο, νοίκιασαν ἓνα ἄλλο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Λυών.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ 'Ιούλιος δὲ ξαναγύρισε γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐπιδιορθωμένο.

Μόλις βρέθηκαν μακριὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἡ Γιλβέρτη ἡσύχασε. Τὴ νύχτα κοιμήθηκε πολὺ καλά καὶ κανένα κακὸ ὄνειρο δὲν τάραιε τὸν ὕπνο της.

—'Όταν ὁ 'Ιούλιος πῆγε νὰ παραλάβῃ τὸ αὐτοκίνητό του, βόηξε ἀνάστατο βόλο τὸ προάστειο.

—'Ενα τρομερὸ ἔγκλημα ἔγινε στὸ ξενοδοχεῖο, στὸ ὁποῖο εἶχαν δειπνήσει, ἀκριβῶς στὸ ἴδιο δωμάτιο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνουν τὴν προηγούμενη νύχτα.

Μόλις εἶχαν φύγει ὁ 'Ιούλιος καὶ ἡ Γιλβέρτη, δύο ταξιδιωτὲς πῆγαν καὶ νοίκιασαν τὸ δωμάτιο αὐτό. Καὶ τὸ πρωὶ τοὺς βόηξαν σκοτωμένους. Καθὼς φαίνεται, ληστές εἶχαν μπεῖ μέσα τὴν νύχτα καὶ τοὺς σκότωσαν γιὰ νὰ τοὺς πάρουν τὰ χρυσιὰ τους.

—'Ο 'Ιούλιος, ἀκούοντας ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ἀνατόρησε. Οὐμῆθηκε τ' ὄνειρο τῆς Γιλβέρτης καὶ βεβαιώθηκε πὺς δὲν ἦταν οὔτε φαντασία, οὔτε ὑπερβολή, ἀλλ' ἓνα πραγματικὸν ἀληθινόν.

Καὶ μιὰ μέρα, γονάτισε καὶ προσευχόμενος ἔλεγε:

—'Ανέως ὅμως ὁ Δανιὴλ μετάνιωσε γι' αὐτὸ ποῦ εἶχε κάνει καὶ δὲν ἤξερε πὺς νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὸ ἔγκλη-

τὴν ἀναγνωρίζει, καὶ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἡρεμία του.

'Η Γιλβέρτη ἐξακολούτουσε νὰ κυττάξῃ τὴν εἰκόνα με μὴν ἀπερίγραπτη ἔκφραση φόβου. 'Ετρεμε ὅλη, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Δὲν θέλω, δὲν θέλω, οὔτε μιὰ στιγμή νὰ μείνω ἀκόμα ἐδῶ... Πάμε...

Καί, φωνάζοντας ἔτσι, ἡ νέα γυναῖκα τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄντρα της.

'Εκείνος, βλέποντας πόσο ἦταν τρομοκρατημένη ἡ γυναῖκα του, κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν πιά δυνατόν νὰ μείνουν ἐκεῖ. 'Εφυγε λοιπὸν μαζί της καὶ καθὼς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φύγουν με τὸ δικὸ τους αὐτοκίνητο, νοίκιασαν ἓνα ἄλλο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Λυών.

Καὶ μιὰ μέρα, γονάτισε καὶ προσευχόμενος ἔλεγε:

—'Ανέως ὅμως ὁ Δανιὴλ μετάνιωσε γι' αὐτὸ ποῦ εἶχε κάνει καὶ δὲν ἤξερε πὺς νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὸ ἔγκλη-

τὴν ἀναγνωρίζει, καὶ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἡρεμία του.

'Η Γιλβέρτη ἐξακολούτουσε νὰ κυττάξῃ τὴν εἰκόνα με μὴν ἀπερίγραπτη ἔκφραση φόβου. 'Ετρεμε ὅλη, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Δὲν θέλω, δὲν θέλω, οὔτε μιὰ στιγμή νὰ μείνω ἀκόμα ἐδῶ... Πάμε...

Καί, φωνάζοντας ἔτσι, ἡ νέα γυναῖκα τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄντρα της.

'Εκείνος, βλέποντας πόσο ἦταν τρομοκρατημένη ἡ γυναῖκα του, κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν πιά δυνατόν νὰ μείνουν ἐκεῖ. 'Εφυγε λοιπὸν μαζί της καὶ καθὼς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φύγουν με τὸ δικὸ τους αὐτοκίνητο, νοίκιασαν ἓνα ἄλλο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Λυών.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ 'Ιούλιος δὲ ξαναγύρισε γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐπιδιορθωμένο.

Μόλις βρέθηκαν μακριὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἡ Γιλβέρτη ἡσύχασε. Τὴ νύχτα κοιμήθηκε πολὺ καλά καὶ κανένα κακὸ ὄνειρο δὲν τάραιε τὸν ὕπνο της.

—'Όταν ὁ 'Ιούλιος πῆγε νὰ παραλάβῃ τὸ αὐτοκίνητό του, βόηξε ἀνάστατο βόλο τὸ προάστειο.

—'Ενα τρομερὸ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

("Αρθρο της βαρώνης Ντέ Κλεσού).

—Τὰ επανωφόρια της ντεμί-σαζόν θα είνε μακρὰ ὅσο καὶ τὸ φόρεμα, καὶ θὰ ἔχουν γραμμὴ ἴσια.

—Ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ γίνωνται σὲ σχέδιο ρεντιγκότας καὶ θὰ κομῶνται στὸ πλάι ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Πολλὰ μάλιστα θὰ ἔχουν καὶ δύο σειρὲς κουμπιά.

—Τὰ περισσότερα επανωφόρια θὰ ἔχουν πολλὰ πλατεῖα μανίκια καὶ θὰ σφίγγονται στὴν τάγια μὲ μιὰ πλατεῖα ζώνη, ἢ θὰ συμπληρώνονται μὲ μιὰ κοντὴ κάπα, ἢ ὅποια θὰ σχηματίζει μανίκια.

—Κάποτε ἡ ζώνη θ' ἀντικαθίσταται ἀπὸ πιέτες, ἢ ὅποιες θὰ κάνουν τὸ επανωφόρι νὰ εφαρμόζεται στὴν τάγια.

—Τὰ μανίκια θὰ είνε πολλὰ πὺ φαρδύα ἀπὸ τὸν ἀγκώνα καὶ κάτω κ' ἔτσι ἡ τάγια θὰ φαίνεται πὺ λεπτή.

—Τὸ κάτω μέρος τοῦ επανωφορίου θὰ είνε ἀρκετὰ ἀνφόρι.

—Θὰ ἰδοῦμε ὅμως κ' επανωφόρια ἐντελῶς χωρὶς ζώνη καὶ καθόλου εφαρμυστὰ στὴν τάγια. Μόνο τὰ μανίκια τους θὰ είνε πλατεῖα ἀπὸ τὸν ἀγκώνα καὶ κάτω. Οἱ δὲ γιανκάδες τους θὰ καταλήγουν σὲ μιὰ ἐσάρπα ντραπέ.

—Πολλὰ επανωφόρια θὰ ἔχουν ἀμπισμάν καὶ πλατεῖες καὶ λοξὲς πτέπες.

—Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ γιανκάδες καὶ ρεθέρ ἄνισα.

—Τὰ επανωφόρια της ντεμί-σαζόν θὰ γυρνιούνται μὲ γούνα, μὲ τρίχωμα κοντό, μὲ ἀρνὶ ξυρισμένο, μὲ δέρμα μοσχάρου ἢ μὲ δέρμα λεοπαρδαλέως. Πολλὰ επανωφόρια ὅμως θὰ ἔχουν μόνο γιανκά μὲ ἐσάρπα.

—Μερικοὶ γιανκάδες θὰ λήγουν σὲ ἐσάρπες μὲ μακρὰ πᾶν. Τὰ ὅποια θὰ διασταυρώνονται πίσω στὴν πλάτη ὡς φισό. Συχνὰ ἡ ἐσάρπη αὐτὴ θὰ είνε διαφορετικοῦ χρώματος ἀπὸ τὸ επανωφόρι.

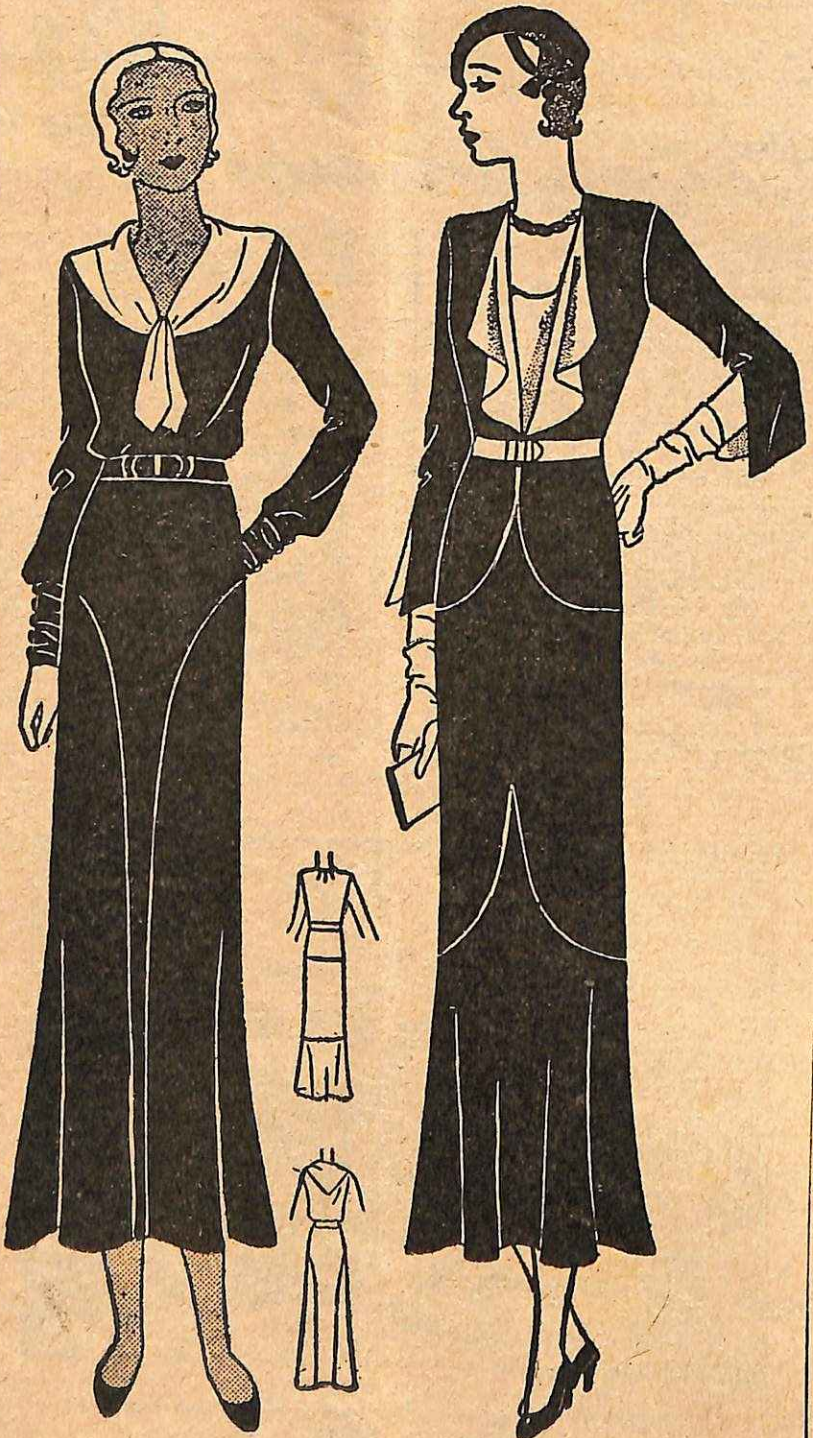
—Τὰ μοντέρνα ὑφάσματα ἀπ' τὰ ὅποια θὰ γίνωνται τ' ἀνοιχτάκια ἐπανωφόρια, τὰ ἀνσάμπλ, τὰ ἀπλὰ φορέματα καὶ τὰ ταγιέρ, είνε τὰ λαϊνὰ, λεπτὰ, γυνδρά, ἀπλὰ ἢ κοτελέ, τὰ τζέρσεϋ, τὰ μάλλλινα μαροκαίν, τὸ νερβὶ, τὸ τζέρσεϋ-επόνζ, τὸ γυνδρὸ ντυγκονάλ καὶ τὸ σεβίτ.

—Τὰ χρώματα ποὺ θὰ ἐπικρατῇ-σουν κατὰ τὴν ἀνοιξί, είνε τὸ κόκκινο-ζωηρό, τὸ γκρενὸ, τὸ ροδιγ, τὸ μπῆν, τὸ μπουρνὸ, τὸ μπλε-μαρέν, τὸ μπλε-ροῦσ, τὸ μπλε ἀνοιχτό, τὸ κίτρινο χρυσάφι, τὸ πράσινο σκούρο, τὸ πράσινο ἀνοιχτό, τὸ βιολέ, τὸ μελάνι, τὸ μαῦρο, τὸ τετνε-νέγκρο, τὸ καφέ καὶ τὸ ἄσπρο. Ὅπως βλέπετε δηλαδὴ θὰ είνε τῆς μῆδας τόσο τὰ χτυπητὰ χρώματα, ὅσο καὶ τὰ σκούρα.

—Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης πολλὰ φορέματα θίγρωμα, σκούρα, γυρνισμένα μὲ ἀνοιχτὴ ἢ τὸ ἀντίθετο.

—Τὰ περισσότερα επανωφόρια τῆς ντεμί-σαζόν θὰ γίνωνται ἀπὸ ὑφασμα.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φορεμάκι ἀπὸ μαροκαίν, μὲ παννὸ στὴ φούστα, καὶ μὲ κορσάο γυρνισμένο μὲ φισό ἀπὸ κορε-ζωρζέττα. 2) Κοστούμι ἀπογευματινὸ ἀπὸ βελούδο, μὲ ρεθέρ καὶ ἐλὶ ἀπὸ κορε-ντέ-σιν, καὶ μὲ βολὰν ἀν-φόρι στὴ φούστα.

μπλε-μαρέν, καφέ ἢ πράσινο.

—Ἐπανωφόρια καὶ φορέματα μπλε-μαρέν θὰ γυρνιούνται μὲ πορτοκαλλὴ ὑφασμα, ἢ μὲ κόκκινο. Στὰ πράσινα πάλι φορέματα πηγνίει τόσο τὸ πορτοκαλλὶ ὅσο καὶ τὸ καφέ.

—Ἡ μπλοῦζες ποὺ θὰ φορέσουμε μὲ τὰ ταγιέρ θὰ είνε συνήθως ἄσπρες ἢ τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὸ ταγιέρ. —Θὰ είνε κοντὲς καὶ θὰ φοριούνται ἔτσι, ὥστε νὰ σκεπάζονται ὑπὸ τὴ φούστα ἢ θὰ είνε μακρὲς ὡς τοὺς γοφούς, μὲ ἀπώσες.

—Θὰ ἰδοῦμε μπλοῦζες ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὸ, ἀπὸ τζέρσεϋ λεπτό καὶ μαλακό, ἀπὸ ὑφασμα ρεθέρ, ἀπὸ λινὸ, ἢ

τὸ κρέπ καὶ ἀπὸ σατέν ἄσπρο. Ἡ μπλοῦζες ἀπὸ σατέν θὰ γίνονται μὲ ἀπώσες καὶ θὰ ἔχουν ζώνη δεμένη σὲ μεγάλο φιδίκο στὴν τάγια στὸ πλάι, καὶ μ' ἓνα μικρὸ φιδίκο στὸ ντεκολτέ. Τὰ μανίκια τους θὰ είνε κοντὰ.

—Ἀρκετὲς μπλοῦζες ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὸ θὰ ἔχουν σχέδιο σουῦτερ.

—Τὸ βράδυ θὰ φορέσουμε τουαλέτες ἀπὸ ταφτὰ. Τῆς τουαλέτες ἑμὼς αὐτὲς πρέπει νὰ εἰς ἀποφεύγουν ἢ πολὺ παχιεῖς κυρίως καὶ δεσποινίδες. Αὐτὲς πρέπει νὰ ποτμοῦν τὰ μαλακὰ ὑφάσματα.

—Ἀς ἀποφεύγουν ἐπίσης τὰ κοντὰ.

φορέματα, τὰ βολὰν καὶ τῆς γυρνι-τούρες στοὺς γοφούς, καθὼς καὶ τὰ κοντὰ φουσκωτὰ μανίκια. Ἀς ἀποφεύγουν ἄλλα τὰ επανωφόρια μὲ πε-λερίνες, τῆς ὀριζόντιες γραμμὲς καὶ γυρνιτούρες, καθὼς καὶ τὸ φάρδος ποὺ ἀρρίζει ἀπὸ τὴν τάγια.

—Ἡ παχιεῖς κυρίως ἂς ποτμοῦν τῆς ἴσιες μακρὲς πιέτες, τὰ μπερὰ ντεκολτέ, τὰ σταυρωτὰ κορσάκια, τὰ γκοντὲ ποὺ ἀρχίζουν κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς καὶ τοὺς ζελέδες ποὺ καταλή-γουν σὲ μύτη στὴν τάγια.

—Τὰ ταγιέρ θὰ ἔχουν ζακέτες κον-ντές, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς γοφούς, μὲ μπάσκα εφαρμυστὴ ἢ μὲ μπάσκα κον-τὴ μὲ γκοντὲ καὶ ζώνη στενὴ ἀπὸ δερμα.

—Μὲ φούστα ἢ φόρεμα μαῦρο θὰ φορέσουμε ζακέτα ἀνοιχτόχρωμη ἢ σκωτσέζικη ἢ ἀντιθέτως, μὲ φούστα ἀνοιχτόχρωμη θὰ φορέσουμε ζακέτα σκούρα.

—Ταγιέρ ἀπὸ τζέρσεϋ ἀπλὸ θὰ συ-νοδεύεται ἀπὸ μπλοῦζα κ' ἐσάρπα ἀπὸ τζέρσεϋ πολυχρόμο.

—Ἡ νέες ζακέτες δὲν θ' ἀποτε-λοῦν περὶ ἀνσάμπλ μὲ τὴ φούστα. Θὰ είνε σχεδὸν πάντα διαφορετικὲς.

—Ἡ φούστες θὰ γίνονται ἀπλές, ἀρκετὰ μακρὲς καὶ εφαρμυστὲς στοὺς γοφούς. Κάποτε θὰ διασταυρώνονται στὸ πλάι, μὲ κουμπιά κατὰ ἡμικυκλῶ, ἢ θὰ είνε ἐλαφρῶς ἀν-φόρι ἢ θὰ ἔ-χουν πιέτες, ραμμένες στοὺς γοφούς. Ἡ πὺς μοντέρνες φούστες θὰ ἀνεβαί-νουν στὴν τάγια ὡς κορσελές.

—Ὅταν τὸ επανωφόρι θὰ είνε δια-φορετικοῦ χρώματος ἀπὸ τὸ φόρεμα, τότε τὰ κουμπιά κ' ἡ ζώνη τοῦ φο-ρέματος θὰ είνε τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ επανωφόρι.

—Σὲ φορεμάτσια ἀπὸ λαϊνὰ καὶ μα-ρο, καρέ, μπλε-μαρέν ἢ ὑπὲρ πολὺ ἀ-νοιχτό, θὰ ἰδοῦμε γιανκάδες ἀπὸ λινὸ, ἀπὸ πικὲ ἢ ἀπὸ γυνδρὴ δαντέλλα.

—Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης σὲ σκούρα φο-ρεμάτσια καὶ ζελέδες ἄσπρους πλῆ-σὲ ἢ ἓνα βολὰν ἀπὸ λινὸ γύρω στὸ λαμβό.

—Φορέματα ἀπὸ μαῦρο λαϊνὸ θὰ γυρνιούνται ἀπλοῦστατα μ' ἓνα φιδί-κο ἀπὸ ἄσπρο λινὸ, στὰν ὅμο ἢ κά-τω-κάτω στὰ μανίκια.

—Μὲ φορέματα ἴσια θὰ φορέσουμε ὑπολερὸ, τόσο κοντὰ, ὥστε ν' ἀφίνουν νὰ φαίνεται ἡ ζώνη τοῦ φορέματος, ἢ ὅποια θὰ είνε ἀπὸ δερμα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἡ καρδιά δὲν ὑπόκειται εἰς νόμους.

Κ. Ξένος

Ὅταν τῆς μοῖρας τὸ πικρὸν ποτήριον (πληροῦται,

ἔν δάκρυ φθάνει καὶ τῆς γῆς ἡ ὄψις (ἀλλοιοῦται,

Τὸ φῶς ἀποτρέπει τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ νερὸ στὰ χεῖλη,

Α. Βαλαωρίτης

Ἀνάμνησις σπανίως μᾶς παρηγορεῖ.

Α. Βλάχος

Ἡ διαβολὴ εἶνε ἀρχὴ δολοφονίας.

Γ. Καμπούρογλου

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τῆς βραδείας, εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶνε ὁ πὺς εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀρι-στοουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἑλὰς τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύ-ρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τὸ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 60, ἑξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώ-δους, ἀσθηματικώτατον, περιπεπρωμένον, πλῆ-ρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐ-ξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τὸν Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐ-γενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρη μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τὸ ΜΠΑΡΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἑξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειά-ζεται ἄλλη σύστασις εἰς δόους δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἑνα πὺς νὰ τὸν ἐδιδάσκειν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέ-το». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπι-τυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθη-σαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τὸ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἑλὰς τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξιδεὺς στὸν Νότιον Πό-λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάν-τζου, γραμμένον ἀπὸ ἑνα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τὸ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἑξωτ. δρ. 30). Μέσα στῆς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ-δίας» περιγράφεται ἑνα τρυφερώτατον εἰδὺλ-λιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξωδύλου τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστικῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντῶτως φιλάργυρον πα-τέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἑξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστού-ργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδης, τρομα-κτικόν, πολὺλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώ-στου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἀσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τὸ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθι-στόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-λους εἰς συνεχῆ ἀγῶνα τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτί-ζεται.	Η ΚΟΡΪ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγρα-φεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύ-ναι νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγά-λου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούρ-γμα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τὸ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτη-τῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς των, ἡ φτώχεια των, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴ τέ-λη καὶ χάρι, γεμῆτον ἀσθήματος καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τὸ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἑξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ τοῦ καὶ τὸ βαθύ του αἰσθήματος.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐ-σωτερικόν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλέγχρης βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεχτικὴ τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τὸν περιέχονται ὑπερπεντακῆσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες πειρημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιητῶν, περιέργων καὶ ὑπερχίλων εἰκόνας, χρωματιστὰ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τὸν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναι-κα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Μαίτερλιχ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλ-λαϊν».

Εἰς τὸν δεύτερον τὸν «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξωδύλου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μοῖρας ποὺ ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξωδύλου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μοῖρας ποὺ ζωντάνεψεν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παλιὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνεκδοτὰ ἐσχέτων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ «Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τὸν «Μπαλασά», «Ἡ τελευταῖος ἐπιστολὴς τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάρη τῆς νύ-χτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρέβαν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἐκπτώσις 30 ε)ς.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὅποιοι πωλοῦ-νται εἰς ἑλὰς τὸν ἀντι δρ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρ. 250 ἑκαστον. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 400 ἑκαστον.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῶ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλου-νται δὲ εἰς ἑλὰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλεον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΗΣ
“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,
ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΑΖΥ
ΜΕ ΤΗΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,
ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΠΟΥ ΕΙΝΕ
ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ
50 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΧ. 3

